

செப்டம்பர் 2005

மலையக மெந்தன் ப. ஆப்டன்

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

விலை - 25/=

மலையக

ஆசிரியர் பரிசிக் ஜீவா

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

- * Maximum Size: 12" x 18" (Digital Print)
- * Output Resolution: 400dpi
- * Film Input Formats: 135, 1x240, 120, APS
- * Film Types: Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative
- * Compatible Input & Output Media:
(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, CompactFlash, SmartMedia,)
- * Print to Print
- * Conduct sheet & Index print
- * Templates: Greeting Cards, Frame Prints, Calander Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE
HAPPY DIGITAL CENTRE
DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Maw,
Colombo - 12. Tel :- 074-610652.

BRANCH
HAPPY PHOTO
STUDIO & PROFESSIONAL
PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel :- 011-2526345.

செப்டம்பர் 8 -

சர்வதேச எழுத்தாளர் தினம்

உலகப் பரப்பில் சகல கண்டங்
களில் வாழும் எழுத்தாளர்களது
சர்வதேச ஞாபக தினத்தின் உலக
வியாகம் பற்றி இந்தக் காலகட்டத்தில்
எண்ணிப் பார்க்கின்றோம்.

உலக எழுத்தாளர்கள் பல கால
மாகப் போராடிப் போராடி, தங்களுக்
காக அமைத்துக் கொண்டுள்ள தினம்
தான் இந்தச் செப்டம்பர் 8! திகதி
யாகும்.

உலகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்
திற்கு உள்ள பல பிரச்சினைகள்
போலவே, பேனாவையும், உயர்ந்த
சிந்தனையையும் மூலதனமாகக்
கொண்டு, மனுக்குலத்தின் எதிர்கால
உய்வுக்காகச் சிந்தித்துச் செயல்
பட்டுவரும் எழுத்தாளர்களுக்கும்
எதார்த்தமாகப் பல பிரச்சினைகள்
உண்டு.

இந்தத் தினத்தை தங்களது தனிப்
பெரும் நினைவு தினமாக உலகமறியப்
பிரகடனப்படுத்தியதே அவர்கள்
பெற்ற முதல் வெற்றியாகும்.

'உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று
சேருங்கள்!' என உலகப் பாட்டாளி
வர்க்கம் கோஷமெழுப்பி ஒன்று சேர்
வதைப் போல், 'உலக எழுத்தாளர்
களே ஒன்று சேருங்கள்!' என நம்ம
வர்கள் கோஷமெழுப்ப வேண்டும்!

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
ஆதிமியை கலைகளில் உள்ளம்
சுடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
என நிலைகண்டு
துள்ளுவர்'

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே,
இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில்
மாத்திரம்தான் ஓர் இலக்கியச்
சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற
பெறுமதி மிக்க சம்பவம்
இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்
பெற்ற சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை
இலங்கை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான
'ஹன்ஸார்ட்' பதிவு செய்ததுடன்
எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக
கூலணப்படுத்தியுள்ளது.

41 - வது ஆண்டை

ஞாக்கி...

செப்டம்பர்

317

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201-1/4, Sri Kathiresan
Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

‘பவள விழா’க் கண்ட வீரகேசரியை மனமார வாழ்த்துகின்றோம்!

வீரகேசரி நிறுவனத்தில் அன்று தொட்டு இன்றுவரை ஆசிரிய பீடத்தை ஆளுமையுடன் அலங்கரித்து வந்த ஆசிரியர்களினது தனித்துவத்தையும் ஊழியர்களினது ஒத்துழைப்பையும் மனதார மெச்சி, அவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்கின்றோம்.

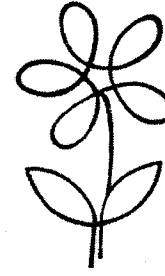
குறிப்பாக வட பிரதேசத்தில் யாழ். நிருபராகக் கடமை புரிந்து பல்வேறு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து, அவர்களை வீரகேசரி வாரப் பதிப்பு மூலம் வெளி உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்த நிருபர் எஸ். செல்லத்துரை அவர்களினது அரும் பணிகளை இந்தக் கட்டத்தில் எண்ணிப் பார்க்கிறோம்.

அதேபோல ‘வீரகேசரிப் பிரசுரம்’ மூலம் பல்வகைப்பட்ட நூல்களை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு நல்கிப் பெருமை பெற்ற அதன் இலக்கியப் பெறுமதியை விதந்து போற்றி மகிழ்கின்றோம்.

வீரகேசரியின் பல்வேறு வகைப்பட்ட தேசியப் பங்களிப்புகளை இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் இன்னமும் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற எமது மன ஆதங்கத்தையும் இங்கு பதிவு செய்கின்றோம்.

மேலாக, வீரகேசரி நிறுவனம் இலக்கிய வளர்ச்சி நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கிய மாத இதழ் ஒன்றை வெளியிட முனைந்தால் - அதைச் செயல்படுத்தினால், இந்தப் பவள விழாவிற்கே அது ஒரு புத்தாக்கத்தையும் தென்பையும் நல்க முடியும் என்ற நமது ஆலோசனையையும் இங்கு சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றோம்.

- ஆசிரியர்.

மீண்டும் ஞாபகமூட்டுகின்றோம் -
கலை இலக்கியப் பரிவர்த்தனை என்பது
ஒரு வழிப் பாதையல்ல!

தமிழ் மொழி இந்திய உபகண்டத்தின் ஒரு மொழியாக இருக்கலாம். அதன் காரணமாக அம் மொழி ஏனைய இந்திய மொழிகளைப் போல இந்திய நாட்டினது ஒரு பிரதேச மொழியல்ல.

தமிழ் மொழி இன்று சர்வதேச பாஷைகளில் ஒன்று. 42 நாடுகளில் பேசப்பட்டு வரும் பாஷை அது. இந்திய மத்திய அரசு, தமிழைச் செம்மொழிகளில் ஒன்றாகச் சமீபத்தில் அங்கீகரித்து, அதன் செழுமையையும், பழைமையையும், இலக்கிய ஆளுமையையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள பின்னணியில் வெளிநாடுகளில் இருந்து தமிழ் மொழியில் வெளிவரும் நூல்களையும், கருத்துக்களையும் சந்தைப்படுத்துவதற்கு எதிராக மிகக் கடுமையான கட்டுத் திட்டங்களை இதுவரை காலமும் கடைப்பிடித்தே வந்துள்ளது.

அதற்கமைய ஏனைய நாடுகளில் இருந்து குறிப்பாக இலங்கையிலிருந்து தமிழ் மொழி சார்ந்த எந்தவொரு இலக்கிய வெளியீடுகளையும் உள் நுழைந்து விடாமல் கட்டுத் திட்டமாகத் தடை செய்து கொண்டே வந்துள்ளது.

இதைத் தட்டிக் கேட்பதற்கோ, தகவலறிவும் தங்களது பிறப்புரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கோ எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளைக் கூட, இதுவரை தமிழகத்தில் வாழும் அறிவுலகம் எடுத்துள்ளதாக எமக்குத் தெரியவில்லை.

அதே நேரம் நமது நாடு திறந்து கிடக்கும் சந்தைக் கடையாக மாறியுள்ளது.

எனவே ஒரு கருத்தைத் தெளிவாகச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள் மத்தியில் ஊன்றி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

இந்திய மத்திய அரசு நமது தமிழ் மொழி வெளியீடுகளுக்குத் திட்டமிட்டுத் தடை செய்து வந்தால், அவர்களது சினிமா, தொலைக்காட்சி, சஞ்சிகை, புத்தகங்களையும் இங்கு சந்தைப்படுத்த இடந்தரக் கூடாது என இந்த மண்ணை நேசிக்கும் இதயங்கள் இயக்கம் நடத்த வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

- எங்களுக்கொரு நியாயம், அவர்களுக்கொரு நியாயமா?

ப. ஆப்டின்

நமது நவ இலக்கியத்தில் ஒரு சிறந்த மக்கள் எழுத்தாளர்

(பேராசிரியர் 'நந்தி' கடைசியாக அவர் எழுதிய கட்டுரை)

மல்லிகையின் இந்த இதழ் தனது முன் அட்டையில் மக்கள் அறிந்த எழுத்தாளர் ப. ஆப்டின் அவர்களின் படத்துடன் மலர்கிறது. அவரைப் பற்றி 'அட்டைப்படக் கதை'யாகச் சில வார்த்தைகள் எழுதுவதில் எனது மனமும் மலர்ச்சி அடைகின்றது. அவருடன் நாற்பத்தைந்து வருட காலத் தொடர்பு!

1959ல் அவர் இளைஞர். நானும் வயோதிபன் அல்லன்; குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளரும் அல்ல. நாவலப்பிட்டியில் ஒரு இலக்கிய அண்ணன் - தம்பி முறையில் என்னுடன் அறிமுகமானார். அவர் ஒருவருடன் அறிமுகமாகும் போதே உள்ளத்தைக் கவரும் பணிவும், பண்பும், பேச்சும், அறிவுசார் தேட்டமும் கொண்டவர்.

அந்தக் காலத்தில் 45 வருடக்களுக்கு முன், என்னைச் சிலர் நாவலப்பிட்டி சென்ரல் ஹோட்டலில் சந்திப்பார். ஹோட்டலின் முன் ஹோல் இலக்கிய விசாரணை கூடமாக மாறும். அப்போது சிறுகதை இலக்கியம்தான் எமது களம். அவர்கள் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் முற்போக்குச் சிந்தனையில் ஒரு நாட்டம் இருந்தது. நான் அவர்களுக்கு ஈழத்து இலக்கியம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், எமது எழுத்தாளரான செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராசதுரை, ஈழத்துச் சோமு என்று அறிமுகம் செய்தேன். எமது தொடர்பு மேலும் அன்னியோன்னியமானது.

அவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆப்டின். அவரிடம் ஏதோ ஒரு விசேஷ எதிர்காலம் தங்கி இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த உணர்வைப் பதிவு

செய்யும் ஆர்வத்தில், நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த எனது முதலாவது நாவல் மலைக்கொழுந்தின் 21 ஆவது அத்தியாயத்தில் ஆப்டனை ஒரு துடிப்புள்ள குட்டிப் பாத்திரம் ஆக்கினேன். நான் நாவலப்பிட்டியில் சந்தித்த இளைஞன் ஆப்டின் வெறும் சாமானியனாக என்றும் இருக்கப் போவதில்லை என்பதைத் திடமாக நம்பினேன்.

ஆனால்! உண்மையில் காலம் வளர வளர நான் அன்று அனுமானித்ததிலும் பார்க்க எவ்வளவோ மடங்கு மேலே, அவர் இலக்கிய உலகில் வளர்ந்தார், வேர் ஊன்றினார், இலக்கிய வரலாற்றில் இயல்பாக உட்கார்ந்தார். இப்போது நினைக்கும் போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகவும் பெருமையாகவும் இருக்கின்றது. தம்பி ஆப்டின், உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!

1962 ஆம் வருடம்தான் அவரது சிறுகதையான 'உரிமையா? உனக்கா?' முதலாவதாக அச்சுவாகனம் ஏறியது. மலைநாட்டின் தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்து தவழ்ந்து நடந்து ஒரு எழுத்தாளனது முதல் கதைக்கு அது பொருத்தமான பெயர்தான் - உனக்கா உரிமை?

1960ல் மலையக இளைஞர் மத்தியில் தோன்றிய இலக்கிய விழிப்புணர்வில் ஓர் அம்சமாக ஆப்டின் வளர்ந்தார். மேலும் பத்து வருடகால வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும்

பின் 1970 அவருக்கு ஒரு மைல்கல் ஆண்டு. 1970 - 1980 அவரின் மிகவும் போற்றத்தக்க காலம். ஈழத்தின் உன்னத எழுத்தாளரும், நவீன இலக்கிய ஆய்வாளருமான கலாநிதி. செங்கை ஆழியான் 1970 - 1980 தசாப்தத்தில் குறிப்பிடும் சிறுகதை ஆசிரியர் 24 பேர்களில் ஆப்டினும் காணப்படுகிறார். அந்த வரிசையில் பிரபல எழுத்தாளர் தெனியான், சட்டநாதன், சுதாராஜ், ச.முருகானந்தன், கோகிலா மகேந்திரன், புலோலியூர் சதாசிவம் அடங்குவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் ப. ஆப்டின் குறிப்பிட வேண்டியவர்' என்பது செங்கை ஆழியான் அவர்களின் கூற்று ஆகும்.

இந்தக் காலத்தில்தான் 1968, 1975, 1980 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆப்டின் அகில இலங்கை ரீதியில் சிறுகதை களுக்குப் பரிசுகள் பெற்றார். 1975ல் 'அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்ற சிறுகதை ஒரு போட்டியில் கலாச்சார அமைச்சின் பரிசு பெற்றது. 1980ல் முஸ்லிம் சமய விவகார அமைச்சு 'நீந்தத் துடிக்கும் மீன் குஞ்சுகள்' என்ற கதைக்குப் பரிசு அளித்தது.

1987ல் அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பானது 'இரவின் ராகங்கள்' என்ற தலைப்பில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்தது. அதன் அறிமுகவுரையை

அன்பின் அறிகுறியாக என்னை எழுதும்படி வேண்டினார் ஆப்டின். அந்தத் தொகுப்பு யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கிய பேரவை ஆகியவற்றின் பரிசுகளைப் பெற்றது.

ஆப்டின் அவர்களின் தமிழ் வசீகரமானது; எடுத்துக் கொண்ட கருவுக்கும், கருத்துக்கும், கதைக்கும் ஏற்ப பக்குவம் ஆனது. அவரது இலக்கியப் பார்வை சமூகவியல் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. கதை வார்ப்பின் அணுகு முறை மனிதாபிமானது. ஆகவேதான் அவரது படைப்புக்கள் 'மக்கள் இலக்கியம்', 'சமூக இலக்கியம்' 'மனிதாபிமான இலக்கியம்' என்ற ரீதியில் இனம் காணப்படுகிறது.

ஆப்டினின் சிறந்த சிறுகதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்த பெருமை அவருக்கு உண்டு; மல்லிகைக்கும் உண்டு. யோ.சுந்தரலட்சுமியும், செ.யோகநாதனும் தொகுத்த ஈழத்துச் சிறுகதைகள் முதல் தொகுதியில் (வெள்ளிப் பாதசரம்) ஆப்டினின் 'புதுப்பட்டிக் கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்' என்ற சிறந்த கதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் உலகறிந்த எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் ஆப்டினின் மொழிநடையைக் 'கூர்மையானது, வசீகரமானது, எளிமையானது' என்பார்.

சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆப்டின் 1999ல் 'நாவலாசிரியரும் ஆனார். அவரது நாவல் 'கருக்கொண்ட மேகங்கள்' இலங்கை இலக்கியப்

பேரவையின் பரிசு பெற்றது. அந்த நாவல் ஆப்டினின் பன்முக அனுபவங்களையும், சமூகத் தொடர்புகளையும் கொண்டதாக உள்ளது; கிராமவாசிகளையும், விவசாயிகளையும் கொண்ட பல்லின மக்களின் வாழ்வுப் போராட்டங்களைச் சித்தரிக்கும் எழுத்தோவியமாக அமைந்தது. ஆப்டினின் இலக்கிய வாழ்விலும் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியது.

மலாய் மொழியைத் தனது தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஆப்டின் அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றும், புலமையும், இலக்கிய ஆக்கத் திறனும் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணி செய்தது. அவரது ஆசிரியத் தொழிலின் பயிற்சியும், பழக்கமும் அவரது தமிழ் எழுத்துக்கு வலுவும் அழகும் தந்தன. அவரது சமய ஒழுக்கமும், சகோதரத்துவ நேச பாங்கும் அன்பான ஒரு எழுத்தாள நண்பரை எமக்குத் தந்தது.

நன்றி மறவாத தன்மைக்கும், அடக்கத்துக்கும் அவர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஏற உதவிய ஏணியையும், கடக்க உதவிய தோணியையும் மறந்து துறக்கும் உலகிலே, ஆப்டின் ஒரு அபூர்வ மனிதன். அவரது படிப்படியான உயர்ச்சியில் நாம் மகிழ்கிறோம். அவர் மேலும் மேலும் உயர்ந்து தமிழ்ப் பணி புரிய வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறோம்.

இந்தக் கிராமத்தில் நடக்கின்ற எந்த விழாவிலும் சரசுவைக் காணலாம். விழாவுக்கு முன் தூள் இடித்து, மாவறுத்து, வீடு கழுவுவது தொடக்கம், விழா முடிந்து இரவல் பொருட்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் வரை சரசு நிற்பாள். சகல வேலைகளையும் செய்வாள்.

சரசு - இக்கிராமத்தின் வேலைக்காரி!

அண்மையில் இக்கிராமத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பிறந்தநாள் விழாவுக்குச் சரசு வழமை போல் வேலைக்காரியாகச் சென்றிருந்தாள்... நோட்டீஸ் அடித்து, சொக்கட்டான் பந்தல் போட்டு, மணவறை வைத்து, கேக்கு வெட்டி, வீடியோ எடுத்து... அந்தக் கிராமமே அந்த விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தது... இவற்றையெல்லாம் அவதானித்த சரசுவின் மனதிலும் ஒரு ஆசை முளை விட்டது..! ஆசை யாரைவிட்டது.

ஆசைப்படுவதும், முடிந்தால் நிறைவேற்றிக் கொள்வதும், முடியாவிட்டால் வேதனைப்படுவதும் மனித வாழ்வின் சராம்சமே இதுதான்..! சரசுவும் மனிதப் பிறவிதானே! ஆசைப்பட்டாள்!

காலத்தின் மௌனம்

- கே. ஜி. டேவிட

சரசு ஒட்டாண்டிதான்... இந்தக் கிராமத்தின் வேலைக்காரி தான்...! அப்பாவி தான்... சரியோ பிழையோ அவளுக்கு ஒரு இதயமுண்டு... அதில் 'தாய்மை' உணர்வும் உண்டு...

தனது மகன் ஜெயந்தனுக்கும் 'பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம்' செய்ய வேண்டும். இதுதான் அந்த அப்பாவித் தாயின் ஆசை!

"அம்மம்மா ஜெயந்தனுக்கும் பிறந்த நாள் செய்வமே..." தனது மனத்தில் எழுந்த ஆசையை, அவளது வாழ்க்கை முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றிருக்கும் அம்மம்மாக் காரியான சின்னாத்தையிடம் வெளியிட்டாள். சரசுவின் ஆசையைக் கேட்ட சின்னாத்தை தலையை நிமிர்த்திச் சில விநாடிகள் சரசுவைப் பார்த்தாள். கண்ணிமைக்காத... நீண்ட அர்த்த புஷ்டியான பார்வை...! அந்தப் பார்வையில் விபரிக்க முடியாத துயரங்கள் மௌனமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன...!

“என்ன அம்மம்மா பாக்கிராய்... கொண்டாடினால் என்ன?” சின்னாத்தையின் பார்வையில் கசிந்த உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் வல்லமையற்ற சரசு இப்படி கேட்கிறாள்.

“சரசு... எங்களைப் போல பரதேசியனுக்கு உப்பிடியான கொண்டாட்டங்கள் ஒத்துவராது...” சின்னாத்தை பெருமூச்சோடு கூறுகிறாள். சின்னாத்தை பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தை வெறுப்பதற்கு ‘பஞ்சத்தனத்தோடு’ இன்னொரு காரணமுண்டு. அந்தக் காரணத்தை சின்னாத்தையால் வாய்விட்டுக் கூற முடியவில்லை!

ஜெயந்தன் - சரசுவின் ஒரே மகன்... சின்னாத்தையின் பூட்டான்! ஜெயந்தனுக்குப் பிறந்தநாள் செய்ய சின்னாத்தைக்கு ஆசை இல்லாமலில்லை... ஆனால்... ஜெயந்தனின் பிறப்பு...?

ஜெயந்தனைப் பற்றி இந்தக் கிராமத் தவர்கள் பேசிக் கொள்கின்ற அதே மொழியில் கூறினால்...

ஜெயந்தன்... ஒரு ‘கன்னி பிள்ளை...!’

ஜெயந்தனின் பிறப்புக்குக் காரணமான அந்த மனிதனின் பெயர் மட்டும் சரசுவின் இதயப் பொக்கணைக்குள் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றது...

காகத்துக்கும் தன்குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்பார்களே... சரசுவுக்கும் ஜெயந்தன் பொன்குஞ்சுதான்... சரசுவும் ஒரு தாய்தான்...! தொப்புள் கொடியால்

உணவு கொடுத்த அனுபவம் சரசுவுக்கு முண்டு...

சரசு -

சின்னாத்தைக்கு ஒரேயொரு மகள் கற்பகம். இவள் திருமணமாகி, சில வருடங்கள் மலட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து, பனையடிப் பிள்ளையாருக்கு நேர்த்தி வைத்துச் சரசு பிறந்தாள்.

சரஸ்வதி - இதுதான் இவளது முழுப்பெயர்.

சரஸ்வதிக்கு ஐந்து வயது நடக்கும் போது தலை முழுவதும் சிரங்கு வந்து, வைத்திய வசதிக்காகத் தலை மொட்டையடிக்கப்பட்ட போது ‘சரசு’ என்ற பெயர் மறைந்து ‘மொட்டச்சி’ என்ற பெயர் வழங்கியது.

சரசுவின் பத்தாவது வயதில் ஒரு கொடுமை நடந்தது... மார்கழி மாதப் பிற்பகுதி. நத்தார் திருநாளுக்கு முதல் நாள் இரவு... காற்றோடு கூடிய பெருமழை பெய்து... பனை மரமொன்று முறிந்து சரசுவின் கொட்டிலின் மீது விழுந்து தாயும், தகப்பனும் அந்த இடத்திலேயே மரணமானார்கள்...

சரசுவை சின்னாத்தை பொறுப் பேற்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகி... சின்னாத்தையின் பூர்வீகச் சொத்தான வறுமைக்குச் சரசுவே வாரிசானாள்... சின்னாத்தையிடம் இருந்த ஒரேயொரு சொத்து வறுமையும் அதோடிணைந்த அவலங்களுந்தான்.

மரத்தால் விழுந்தவனை மாடு மிதித்தது... அதுவும் பல தடவைகள்...

சரசுவின் பதினோராவது வயதில் பாடசாலை வாழ்க்கை முற்றுப் பெற்று விட, உலகம் அறியாத அந்தப் பச்சை மண்ணான சரசு வறுமையின் கோரக் கரங்களால் பிசையப்பட்டு... ‘ஊர்க்குருவி’ என்றதொரு புதிய வடிவம் கொடுத்து... இக்கிராமத்தில் நடமாட விட்டது!

‘கிராமத்து வேலைக்காரி’ ஆவதற்கான களப் பயிற்சியை காலம் அவளுக்கு வழங்கியிருந்தது...! வேறெப்படிக்கூறுவது?

இயற்கையின் நகர்வை வெளிப்படுத்தும் குறியீடுகளான காலத்தின் நகர்வு, உடல் உறுப்புகளின் வளர்ச்சி என்பன சரசுவிலும் ஏற்பட்டது... பெரிய பிள்ளையானாள். ‘கன்னி’ என்ற வட்டத்துள் கால் பதித்தாள்!

கன்னிமைக் காலம்... பெண்களின் மனத்தினைச் சோதிக்கும் பயங்கரமான காலம்! நேர்மையாகச் சித்தியடைபவர்கள்... குதிரையோடி சித்தியடைபவர்கள்... தோற்றுப் போபவர்கள்... இப்படிப் பல ரகம்!

தரிசு நிலத்துக் கத்தானை மரம் போல், வறுமையிலும் சரசு உடல் வளர்ச்சி கண்டு... அப்பாவித்தனமாக அவளை திரிந்தபோது... இள வட்டங்கள் அவளை ‘எருக்கலை’ என அழைத்தனர். எருக்கலைக்கும் சரசுவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்...? மரங்களுக்குள் எருக்கலையும் அனாதை என்பதாலா?

சரஸ்வதி - சரசுவாகி... மொட்டச்சியாகி... எருக்கலையாக நின்றாள்...!

சரசு சிறுமியாக ஊர் சுற்றியபோது அவள் சிறுமிதானே என்ற எண்ணத்தில் சின்னாத்தை மௌனமாக இருந்தாள். சரசுவின் உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றம்... குப்பி உமிழ்ந்த நம்புட்டான் பழக் கொட்டை போல ஒரேயொரு உடுப்போடு அவள் அரைகுறை அம்மணக்கோலத்தில் நடமாடியது... சின்னாத்தையின் மௌனத்தைக் கலைத்தது. நச்சுக் கண்கள், உள்ளத்தை விட, உடலில் வாளிப்பைத் தானே பார்க்கின்றன...!

சரசுவுக்கு ஒரு நேரக் கஞ்சி கொடுக்கவும், அவளது அம்மணத்தை மறைக்க உடுப்புக் கொடுக்கவும் சின்னாத்தையால் முடிந்திருந்தால்... சரசுவை நிதானமாகவே அவள் வளர்த்திருப்பாள்... தானே புண்பட்ட... வறுமையிலும் செம்மையாக சரசுவின் தாயான கற்பகத்தை வளர்த்து கரையேற்றியவள் சின்னாத்தை.

இப்போது அவளால் எழுந்து நடக்க முடியாதவளிற்கு உடல் தளர்ச்சி கண்டு விட்டது... எழுபத்திரண்டு வயது அவளுக்கு!

கன்னி பிள்ளையென்று பரிசுசிக்கப் படுகின்ற ஜெயந்தனுக்குப் பிறந்தநாள் செய்ய ஆசைப்படுகிறாள் சரசு... ஜெயந்தனைப் பத்து மாதம் கமந்து பெற்றவள் சரசு தான்! அவள் தாய்தான்... அவள் ஆசைப்பட்டதிலும் நியாயமுண்டு... ஆனால் இந்தச் சமூகம்... பிறந்தநாளையும், தாய்மையையும் தவிர்த்து... ஜெயந்தனின் பிறப்புப் பற்றியே விசாரணை செய்யும் என்பதைச்

சின்னாத்தை நன்கறிவாள். அதனால் தான் பிறந்தநாள் நிகழ்ச்சியைச் சின்னாத்தை மறுத்தாள்.

ஒன்று இரண்டு வருடங்களல்ல. எழுபத்திரண்டு வருடங்கள் இதே கிராமத்தில் வாழ்ந்தோய்ந்தவள் சின்னாத்தை... இந்தக் கிராமத்தின் நாடித் துடிப்பை அவள் நன்கறிவாள்.

சின்னாத்தை மறுத்தும் சரசு தன் ஆசையைக் கைவிடவில்லை. சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த காசில் ஜெயந்தனுக்கு ஒரு சோடி உடுப்பும், மணிக்கடையில் பிளாஸ்டிகில் செய்யப்பட்ட ஓடாத ஒரு மணிக்கூடும், ஒரு ரொப்பிப் பக்கற்றும் வாங்கி விட்டாள்.

சரசுவால் இவ்வளவுதான் செய்ய முடிந்தது. பாவம் அவளும் ஒரு ஓடாத மணிக்கூடு தானே!

சரசு தனது ஏற்பாடுகளைச் சின்னாத்தைக்குக் கூறாவிட்டாலும், சின்னாத்தை சகலதையும் புரிந்து கொண்டு மௌனமாக இருந்தாள்.

பிறந்தநாளும் வந்தது... ஜெயந்தனுக்கு இன்று மூன்றாவது வயது ஆரம்பம்!

மகனைக் குளிப்பாட்டி, புதுக் களிசான் சேட் போட்டு, தலைவாரி, திருநீற்றை உள்ளங்கையில் போட்டுத் தேய்த்து பவுடராக்கி, அதைப் பூசி... அந்த பிளாஸ்டிக் மணிக்கூட்டையும் அவனது கையில் கட்டி அவனது சேட் பையுள் பத்து ரூபா காசையும் மடித்து வைத்தாள் சரசு...!

“என்னம்மா இந்தச் சட்டை மணக் கிறது...” புதுச் சட்டையை இதுவரையில் போட்டு அனுபவிக்காத ஜெயந்தன் புது உடுப்பில் இயல்பாகவுள்ள வாசனை பற்றித் தாயிடம் கேட்கிறான்.

“புதுச் சட்டையெண்டால் அப்பிடித் தான் மணக்கும்...”

“அம்மா... இந்த மணிக்கூட்டிலை இப்ப எத்தனை மணி...” அசலையும், நகலையும் புரியாத ஜெயந்தனின் கேள்வி.

“பத்து மணி...” நிரந்தரமான நோம்! குப்பைக்குள் போனாலும் பத்து மணி தான்!

ரொப்பிப் பக்கற்றின் மூலைப் பகுதியைத் தனது வேட்டைப் பற்களால் கடித்துக் கிழித்த சரசு ஒரு ரொப்பியை எடுத்து அதன் சருகை உரித்து... ஜெயந்தனின் வாய்க்குள் வைக்கிறாள். இரண்டாவது ரொப்பியை உரித்து, அதை ஜெயந்தனின் பிஞ்சுக் கரங்களில் வைத்து, தனது வாய்க்குள் வைப்பிக் கின்றாள்.

தாய்மை பொங்கிப் பிரவசித்து, உடுகள் துடித்து, கண்கள் கலங்கி விட்டன. ஆனந்தக் கண்ணீர்! பிறந்ததி லிருந்து சோகக் கண்ணீர் சுரந்த அவளின் கண்களில் இன்று முதன் முறையாக ஆனந்தக் கண்ணீர் சுரந்திருக்கின்றது.

மூன்றாவது ரொப்பியை உரித்து ஜெயந்தனிடம் கொடுத்து அம்மம்மாவான சின்னாத்தையின் வாய்க்குள் வைப்பிக் கின்றாள். சின்னாத்தை பெருமூச்சுடன்

பூட்டனை அணைத்து முத்தங் கொடுத்துத் தனது சேலைத் தலைப்பில் முடித்து வைத்திருந்த பத்து ரூபா நோட்டை மடித்து அவனது சேட் பைக்குள் வைக்கின்றாள்.

“அம்மம்மா... பின்னேரம் ஐஞ்சு மணி போலை... ஜெயந்தனைக் கூட்டிக் கொண்டு பனையடிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போகட்டே” சரசு தனது முடிவைக் கேள்வியாக்கி சின்னாத்தை யிடம் கேட்கிறாள்.

சின்னாத்தை எதுவுமே பேச வில்லை.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்... ஜெயந்தன் பிறந்தன்று... சின்னாத்தைக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

கொட்டில் முற்றத்திலுள்ள பூவரசு மரத்தில் பிடித்தபடி சரசு நின்றாள். முகமெல்லாம் வியர்க்க, வதங்கிப் போய் நின்றாள்.

கன்னியாக இருந்தபோது இருந்த உடல் வாளிப்புக் கரைந்து எலும்புந் தோலுமான தோற்றம். சரசுவைப் பார்ப்ப வர்களுக்கு பனை மரத்தில் தொங்குகின்ற குளவிக் கூடு போன்ற அவளது வயிறு மட்டுந்தான் கண்களுக்குத் தெரியும்!

“வயித்துக்கை ஏதாலும் செய்யிதே புள்ளை...” சரசுவின் நிலபரத்தை அவதானித்த சின்னாத்தை கேட்கிறாள்.

“வயித்துக்கை வலிக்கிது அம்மம்மா...”

சின்னாத்தை இருந்தபடியே சரசுவின் பிள்ளை வயிற்றின் அமைப்பை அவதானிக்கின்றாள். பிள்ளை தலை சிழாகத் திரும்பி விட்டதை சின்னாத்தை அனுமானித்துக் கொள்கிறாள். தாயின் வயிற்றிலிருந்து பூமியைத் தழுவப் போகும் குழந்தையின் முதல் நிகழ்வு...!

சரசுவுக்கு நோக்காட்டுக் குத்து... பாவம் சரசுவால் அந்த நோக்காட்டுக் குத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை!

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாலென்ன, அயலவரை அழைத்தாலென்ன சரசுவும் குழந்தையும் பார்வைப் பொருளாகி... பரிகசிப்பவர்கள் என்பது சின்னாத்தைக்குப் புரியாததல்ல... சின்னாத்தையே மருத்துவிச்சியாக நின்று பிரசவத்தை ஒப்பேற்றினாள்.

பிற்பகல் ஐந்து மணிக்குப் புதிய உயிரின் ‘ஜனனிப்பு’ நிகழ்ந்து முதற் குரல் அந்தக் கொட்டிலுக்குள் கேட்டது! சின்னாத்தையின் மூன்றாவது வாரிசின் ஜனனம்!

சகல குழந்தைகளும் பிறந்தவுடன் அழுகின்றன. அதுவே பலருக்கு நிரந்தரமாகி விடுகின்றது. சரசுவின் குழந்தையின் அழுகுரலைத் தொடர்ந்து சரசுவும் அழுதாள். சின்னாத்தையும் அழுதாள். தாய்மைப் பூரிப்பில் எழுந்த ஆனந்தக் கண்ணீரல்ல... ஆற்றாமையின் அவலக் கண்ணீரது!

தனது மகன் ஐந்து மணிக்குப் பிறந்தவனென்ற காரணத்தினாலேயே

மகனை ஐந்து மணிக்குப் பனையடிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகச் சரசு விரும்பினாள். அத்தோடு பனையடிப் பிள்ளையார் கோயில் சரசுவின் வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியத்துவமானது.

பனையடிப் பிள்ளையார் கோயில், இக்கிராமத்து மக்களால் மட்டுமல்ல, அயல் கிராமத்தவர்களாலும் மிகவும் விரும்பப்படும் கோயில். உரிமையாளர், நேர்த்திக் கடன்காரர், வெளிநாட்டால் வந்தவர்களென்று மாதத்தில் இருபது நாளும் இந்தக் கோயிலில் பொங்கலோ, அவியலோ நடக்கும்... அந்த நாட்களில் தான் சரசுவுக்கும் சின்னாத்தைக்கும் வயிறு நிறையும்.

ஊர்க்குருவி சரசு பிளாஸ்ரிக் கோப்பையுடன் வந்துவிடுவாள். பெரியவளான பின்பும் கூட... இரைப்பையின் வெறுமையால் ஏற்படுகின்ற எரிவைத் தணிப்பதற்காக... கோயிலுக்கு முன்னாலுள்ள நாவல் மரத்தின் கீழ் அந்தப் பிளாஸ்ரிக் கோப்பையுடன் நிற்பாள். நிறையவே அவளுக்குக் கிடைக்கும். கோயிலிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில்தான் சரசுவின் கொட்டில் அமைந்திருந்தது. வழிக்கு வழி சாப்பிட்டுச் சின்னாத்தைக்கும் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு போவாள். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களின் பொங்கலென்றால் வீட்டுக்குப் போன சரசு மதியம் திரும்ப, மீண்டும் பிளாஸ்ரிக் கோப்பையுடன் கோயிலடிக்கு வருவாள். எஞ்சிய பொருட்களெல்லாவற்றையும் சரசுவுக்குக் கொடுப்பார்கள். சிலவேளை நூறோ, ஐம்பதோ... காசும் கிடைக்கும்.

இவள் கர்ப்பமாகி... மூன்று நாலு மாதங்கள் வரையும் வந்து போய்க் கொண்டு தான் இருந்தாள். ஒரேயொரு கவுண்... பிள்ளை வயிற்றை அவளால் மறைக்க முடியாமல் போய்விட்டதால் வீட்டோடு முடங்கி விட்டாள்.

வீட்டோடு முடங்கிப் போன அந்த நாலைந்து மாதங்களும் சரசுவும், சின்னாத்தையும் பட்ட அவலம்... தினசரி மயான காண்டந்தான்!

சின்னாத்தைக்கு இரைப்பை எரிவு மட்டுந்தான். ஆனால் சரசுவுக்கு இரைப்பை எரிவோடு, கருப்பையின் சுமையும்!

இந்த நேரத்தில் தம்பிமுத்து வாத்தியார் தான் இடையிடையே உதவி செய்தார்.

தம்பிமுத்து வாத்தியார் -

இதே கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். படித்து ஆசிரியராகி இதே கிராமத்துப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். முப்பத்து மூன்று வருட ஆசிரிய சேவை...!

சின்னாத்தையும், தம்பிமுத்து வாத்தியாரும் இதே பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். தூரத்து உறவும் உண்டு.

இக்கிராமத்திலுள்ளவர்களில் தொண்ணூறு வீதமானவர்கள் தம்பிமுத்து வாத்தியாரின் மாணவர்கள்.

‘மனிதத்தை’ மதிக்கின்ற ஒரு மனிதன் தம்பிமுத்து வாத்தியார். எதிலுமே நிதானமானவர். ‘சமாதான நீதவான்’ பதவியை அரசு இவருக்கு வழங்கிய போதும் அதை ஏற்க வாத்தியார் மறுத்து விட்டார். ஆனால் இக்கிராமத்து மக்களால் அவர் நீதிபதியாகவே மதிக்கப் பட்டார். சின்னாத்தையின் குடும்பத்தை அவர் நன்றாகவே விளங்கி வைத்திருந்தார். எதையும் முன்கூட்டியே அனுமானிக்கும் அனுபவசாலி...

சரசு பிள்ளை வயிற்றோடு அடைபட்டுக் கிடந்தபோது அரிசியாகவும், சோற்றுப் பார்சலாகவும், பணமாகவும் உதவிய ஒரே மனிதன் வாத்தியார் தான்.

சரசு கருத்தரித்த போது... சின்னாத்தை வாத்தியாரிடந்தான் முறையிட்டு ஆலோசனை கேட்டாள்!

“சின்னாத்தை... சரசுவுக்கு இப்படியொரு நிலபரம் ஏற்படலாம் என்று பயந்தனான்... அப்பிடியே நடந்து போச்சு...” வாத்தியார் இப்படித்தான் கூறினார்.

“ஏன் வாத்தியார் இப்பிடிச் சொல்லுறியள்... சரசு கெட்டவளென்று நினைக்கிறியளா...?”

“சரசு நல்லவள்... இந்தச் சமுதாயந்தான் கெட்டது... பாசி பிடித்த நிலத் தலை அப்பாவித்தனமாக நடக்கேலாது சின்னாத்தை... தானாய் சறுக்காட்டிலும்... பின்னாலை வாறவன் தள்ளி விடுவான்... அப்பிடியான உலகம்து...” அனுபவப் பட்ட இரு இதயங்களின் கருத்துப்

பரிமாறல். வாத்தியாரின் பேச்சை சின்னாத்தை தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டாள்.

சரசு தாயாகி இரண்டு வருடங்கள் முடிந்து மூன்றாவது ஆண்டின் முதல் நாள்... ஜெயந்தனின் பிறந்த தினம்!

பிற்பகல் ஐந்து மணி... சரசு ரொபிப் பக்கற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, ஜெயந்தனையும் கூட்டிக்கொண்டு பனையடிப் பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு வந்துவிட்டாள்.

பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்பாகவுள்ள விளையாட்டு மைதானத்தில் பங்காளர்களாகவும், பார்வையாளர்களாகவும் நிறையப் பேர் நிற்கின்றனர். கோயிலுக்கு முன்னாலுள்ள நாவல் மரத்தின் கீழ் தம்பிமுத்து வாத்தியார் இருக்கின்றார்.

“வாத்தியார்...” சரசு அழைக்கின்றாள்.

“என்ன சரசு?”

“ஜெயந்தனுக்கு இண்டைக்குப் பிறந்தநாள்...” சரசு கூறுகிறாள்.

“அப்பிடியா.. சந்தோஷம்... பாலன் பஞ்சம் பத்து வருஷம்... கடவுள் சகலரையும் சோதிப்பார்... நல்லவர்களைக் கை விடமாட்டார்... நீ கவலைப்படாதே” வாத்தியார் நிதானமாகக் கூறினார்.

“ஜெயந்தன், வாத்தியார் தாத்தாவுக்கு ரொபி குடுங்கோ”

ஜெயந்தன் ரொபிப் பக்கற்றை நீட்ட வாத்தியார் ஒரு ரொபியை எடுத்துக் கொண்டு ஐம்பது ரூபா காகம் அன்பளிப்பு செய்தார்.

“ஜெயந்தன் எங்களுக்குப் பிறந்த நாள் ரொபி இல்லையா?” நாவல் மரத்தின் பின்புறமாக விதிக்கரையோடு நின்ற வாலிபர் கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் - தர்மராசன் இப்படி கேட்ட கின்றான்.

சரசு திரும்பி அந்த வாலிபர் குழுவைப் பார்க்கின்றான். தனது மகனின் பிறந்தநாளை அங்கீகரித்த அந்த வாலிபர் கூட்டத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொள்கிறான்.

வாத்தியாரும் திரும்பிப் பார்க்கின்றார். அவரது கண் புருவங்கள் மயிர்க்கொட்டிப் புழுவாய் வளைந்து நிமிர்கின்றன. அனுபவங்கள் நீரின் மேல் கிழித்த கோடுகளல்லவே!

“ஜெயந்தன் அண்ணாக்களுக்கு ரொபி குடுங்கோ” சரசு மகனிடம் கூறுகிறான். மனம் நிறைந்து வாய் நிறையக் கூறுகிறான்.

ரொபிப் பக்கற்றோடு அந்தப் பிஞ்சுக் கரம் நீள்கிறது. ஒவ்வொருவராக ரொபி எடுக்கின்றனர்.

“ஜெயந்தன் ஆராருக்கு ரொபி குடுத்தனங்கள்” அதே தர்மராசன் கேட்கிறான்.

“அம்மாவுக்கு, அம்மம்மாவுக்கு...” அந்தப் பிஞ்சு கூறுகின்றது. மகன்

பேச்சைக் கேட்டு சரசுவின் மனம் மகிழ்ச்சியில் சிலிர்த்து விட்டது.

“ஜெயந்தன் உங்கடை அப்பாவுக்கும் ரொபி குடுத்தனங்களே...” அதே தர்மராசன் இப்படி கேட்டு விட்டான்.

ஜெயந்தன் எதுவுமே புரியாமல் தாயைப் பார்க்கின்றான். மாதாதான் பிதாவைப் பிள்ளைக்குக் காட்ட வேண்டும். காட்டவும் முடியும்... மாதா வான சரசுவால் ஜெயந்தனுக்குப் பிதாவைக் காட்ட முடியவில்லை...?

சரசு... அவளின் செவிப்பறை அதிர்ந்து, அவிந்து... உடலிலுள்ள நரம்புகள் துண்டுகளாய் அறுபட்டு நாக்கிளிப் புழுக்களாய் துடிக்க... குரல்வளை இறுகி... உதடுகளோடு, நாடி முனையிலுள்ள தசையும், வெட்டுப்பட்டு ஓடுகளட்டப்பட்ட ஆமையின் ஈரல் மரணத் துடிப்புத் துடிப்பது போல் துடிக்க... பஞ்சம் படிந்த அவளது கண்களில் கண்ணீர் நிறைகின்றது...!

“ஜெயந்தன் உங்கடை அப்பாவுக்கு...” சரசுவின் செவிப்பறை போர் முரசின் தோலாய் அதிர்கின்றது!

முளங்கால்கள் இரண்டையும் நிலத்தில் குத்தியமர்ந்து, இரண்டு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு அழுகின்றான். ஏழைகளின் துயரங்கள் வடிகின்ற வடிகாலான இந்தக் கண்ணீரும் இல்லையென்றால், எத்தனையோ ஏழைகளின் இதயங்கள் வெடித்துச் சிதறியிருக்கும்!

தம்பிமுத்துவாத்தியார் தலையைத் திருப்பி தர்மராசனைப் பார்க்கிறார் பார்வையில் குண்டுசிக் கூர்மை...! “நீ நக்கலடிக்கிறதுக்கு இந்தப் பஞ்சப் பரதேசிதானா கிடைத்தான்...” அவரது பார்வை மௌனமொழியில் இப்படித் தான் கேட்கின்றது!

தர்மராசன் தனது தவறை உணர்ந்து கொண்டு தலை குணிந்து விட்டான்.

“சரசு... முகவுரைக்குள்ளேயே, முடிவுரையும் அடங்கிப்போன உனது வாழ்க்கைக்குள் ‘சமூக நியமங்களை’ தேடுகின்றார்கள்... நியாயமான வாழ்க்கைக்குத்தான சமூக நியமங்கள் இருக்கும்...”

...உண்மை என்றோ ஒரு நாள் வெளிவருமென்று அன்று தொடக்கம்

இன்றுவரை கூறப்படுகின்றது... எனது முப்பத்திமூன்று ஆண்டுகால ஆசிரிய வாழ்க்கையில்... எனது மாணவர்களுக்கும் இதைத்தான் நான் கூறியிருக்கிறேன்... ஆனால் இதுவரையில்... குற்றவாளிகளாக்கப்பட்ட நிரபராதிகள்... குற்றவாளிகளாகவே மடிந்து போயிருப்பதுதான் நான் கண்ட அனுபவம்!

சரசு... உனது பக்கமும் உண்மையுண்டு... ஆனால் நீ குற்றவாளிதான்”

இப்படியெல்லாம் கூறத்தான் வாத்தியாரின் மனம் தூண்டியது... ஆனால் முப்பத்துமூன்று வருஷங்கள் விட்ட தவறை இனிமேலும் விடக் கூடாது என்று நினைத்தாரோ... என்னவோ... அவர் மௌனமாகவே இருக்கிறார்....

மலலிகை ஆசிரியர்

நீங்கள் அரசாங்க இலக்கியக் காவலரோ? ஒருபுறமும் மலலிகைப் படிப்பதற்கு வந்த போய்கள்.

மலலிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவரே கையெழுத்திட்டுத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது நூலகங்களுக்கும் தேவையான நூல்களையும், மலலிகை ஆண்டு மலர்களையும் மலலிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நானும் நீயும்
ஒடிப்பிடித்து விளையாடிய
ஒற்றையடிப் பாதை
காடு பத்தி...
காணாமல் போயிருந்தது.

சலசலத்து
சங்கீதம் பாடி!
ஊரின் நடுவால்
ஊடறுத்து ஓடிய
ஆறுகள் இரண்டும்
அடையாளமற்றுப் போயிருந்தன

ஊஞ்சல் கட்டி ஆடிய
எல்லைப்புற ஆலமரம்
எப்படி மறைந்தது...
சுவடுகளற்று...
கறையானும், பாம்பும்
வாழ்வதற்காய்...
புதிதாக அங்கே
'புத்து'கள் முளைத்திருந்தன.

ஊர் பற்றிய
ஒவ்வொரு நினைவும்
ஊசியாய்க் குத்தியது மனசை!

திரும்பிடும்
திசைகள் தோறும்
நமதான ஞாபகங்கள்
கை காட்டி முறுவலிக்கிறது.

சீரடடையும்

மண்ணும்

- நாச்சியாதீவு பர்வீன் -

கிட்டி, கிளித்தட்டு
பட்டம், பம்பரம்
மறந்து போன விளையாட்டுக்கள்
மறுபடியும்...
ஞாபகம் வந்தது.

மயானத்தை!
நினைவூட்டுவதாய்
நமதான...
அழகிய கிராமம்.

அழுக்காகிப்போன
நினைவுகளை...
தூசு தட்டி, துடைத்து
வாசிக்கையில்
அழுகை வந்தது.

தூரத்தில்
சிரட்டையும் மண்ணும்
சிதறிக் கிடந்தன...
விளையாட ஆருமில்லாமல்!

1

எனது இலக்கிய
அனுபவங்கள்

பூச்சியம்

பூச்சியமல்ல

- தெனியான்

அறுபதாவது வயது, மணிவிழா வயது. அன்று எனது மணி விழா ஆரம்ப
தினம் என்பது அறிந்த நண்பர் செங்கை ஆழியான் இரண்டொரு தினங்களுக்கு
முன்னதாக எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய நண்பர்கள் சிலருக்கு தான் முன்வந்து
அழைப்பிதழ் ஒன்றினை அனுப்பி வைத்திருக்கின்றார். அந்த அழைப்பிதழ் பிரதி
ஒன்று எனது கைக்கும் வந்து சேர்ந்தது. அகவை அறுபது அடையும் தெனியானை
அவர் இல்லத்துக்குச் சென்று அன்றைய தினம் வாழ்த்துவோம், வாருங்கள்! என
விடுக்கப்பட்ட அழைப்புத்தான் அது. அந்தத் தகவலை எனது மனைவி மக்களுக்கு
நான் சொல்லி வைத்தேன். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் உசாரானார்கள். எங்கள்
இல்லத்துக்கு வருகை தர இருக்கும் நண்பர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதற்குத்
தயாரானார்கள்.

அன்று காலவேளை. நண்பர்கள் க.லோகநாதன் ஆசிரியர் எனது வீடு தேடி
வந்தார். கையோடு கொண்டு வந்திருந்த மலர் மாலையை எனக்குச் சூட்டி
நட்புரிமையுடன் என்னை அணைத்து மகிழ்ந்து கௌரவித்துப் பெருமைப்படுத்தினார்.

பிற்பகல் யாழ் நகரத்தில் இருந்து செங்கை ஆழியான், நந்தி, மயிலங்குடல்
நடராசன் ஆகியோர் செங்கை ஆழியானின் பிச்சப்பில் வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்
களுடன் குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், ஆ. சுந்தையா, த. கலாமணி, மு. அநாதரட்சகன்,
இ. இராஜேஸ் கண்ணன், கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் ஆகியோரும் இன்னும்
பல நண்பர்களும் எனது இல்லத்துக்கு வருகை தந்தார்கள். என்னைத் தம்பதியாக
வாழ்த்தி, பாராட்டி, மலர் மாலைகள் சூட்டி, பொன்னாடை போர்த்தி, புகைப்படங்கள்

நாற்பது ஆண்டு காலத்துக்கு
மேல் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து
களைத்துப் போன நான் 2002 ஆகஸ்ட்
6ல் அந்தப் பணியில் இருந்து ஓய்வு
பெற்றேன்.

அன்றைய தினம் நான் விட்டு
விடுதலை ஆகிவிட்ட உணர்வை
அப்போது பெற்றேன். எனது அறுப
தாவது பிறந்த நாளை எப்படியோ நண்பர்
செங்கை ஆழியான் அறிந்து வைத்திருக்
கிறார்.

எனது பிறந்ததினம் ஆண்டு
தோறும் கொண்டாடி வரும் வழக்கம்
எனக்கில்லை.

பிடித்து விருந்துண்டு எல்லோரையும் மகிழ்வித்துப் போனார்கள்.

அன்றுதான் நான் வியப்போடு என்னைத் திருப்பிப் பார்த்தேன்.

இதுவரை காலம் என்னை நான் அறியாது, விளங்கிக் கொள்ளாது, குருட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த ஒருவனல்ல. எனது பலம் எது? எனது பலவீனம் எது? என்பதெல்லாம் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் நான். ஆனால் இந்த மணிவிழா நிகழ்வுகள் இதுவரை காலம் நான் கண்டு கொள்ளாத எனது இன்னொரு பக்கத்தை எனக்கு உணர்த்துவதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

அந்த நிகழ்வின் பின்னர் நான் ஆசிரியராக, உபஅதிபராகக் கடமையாற்றிய யா/தேவரையானி இந்துக் கல்லூரியில் எனக்கொரு விழா. ஒரு பாடசாலையில் நீண்டகாலம் கடமை ஆற்றி ஓய்வு பெறும் ஆசிரியருக்கு அந்தப் பாடசாலையின் ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் இணைந்து பிரியாவிடை விழா ஒன்றினை அளிப்பது பெரும் பாலான பாடசாலைகளில் இருந்துவரும் ஒரு நடைமுறை வழக்கம். அந்த வழக்கத்தைப் பின்பற்றி எடுக்கப்பட்ட பிரியாவிடை விழா, தவிர்க்க இயலாது எழுத்தாளரின் மணிவிழாச் சாயலையும் உள்வாங்கி கல்லூரியில் நடந்தேறியது.

அதன் பிறகு சுமார் ஐம்பது நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேவரையானி இந்துக் கல்லூரித் தொழில் நுட்பப் பிரிவு மண்டபத்தில் மதிய போசன விருந்தொன்றினைச் சிறப்பான ஏற்பாடுகளுடன் ஒரு தினம் தந்து கௌரவித்தார்கள்.

தொன்றினைச் சிறப்பான ஏற்பாடுகளுடன் ஒரு தினம் தந்து கௌரவித்தார்கள்.

கொழும்பில் இருந்து மல்லிகை ஆசிரியர் அன்புக்குரிய டொமினிக் ஜீவாவின் அழைப்பொன்று எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. மல்லிகைப் பந்தல் சார்பில் எனது மணிவிழா ஒன்று கொழும்பில் நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும், கொழும்பு வருமானும் ஜீவாதெரிவித்திருந்தார்.

ஜீவாவின் அழைப்பினை ஏற்றுக் கொழும்பு புறப்பட்டேன். நண்பர் எஸ்.கே. இராசேந்திரன் என்னுடன் சேர்ந்து உடன் கூட வந்திருந்தார்.

வெள்ளவத்தை தமிழ்ச் சங்கத்தில் குமாரசாமி விநோதன் மண்டபத்தில் டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் தலைமையில் 22.08.2002 வியாழன் போயா தினத்தன்று மல்லிகைப் பந்தல் ஆதரவில் எனக்கான மணிவிழா நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடாக எனது 'கானலின் மான்' நாவல் வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்றது.

அன்று நடைபெற்ற அந்த விழாவில் பாராட்டுரை வழங்கிய திக்குவல்லை சுமால் எனது இலக்கிய அனுபவங்களை நான் எழுத வேண்டும் எனக் கேட்டு, மீண்டும் எனது பார்வையை என்னை நோக்கித் திருப்பி விட்டார்.

நான் பிறந்து வளர்ந்த எனது கிராமத்தவர்களுக்கு நீண்ட காலமாக என்னைப் பற்றிய ஒரு மனக்குறை உண்டு. நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவடைந்த சமயம், எனக்கொரு வெள்ளி விழா எடுக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் எங்கள் ஊர்ச் சமூக நிலையத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னை வந்து அணுகினார்கள். நான் எழுதி வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நூலுக்கும், நடைபெறும் ஒவ்வொரு வெளியீட்டு விழாவும் எனக்கு எடுக்கப் பெறும் தனிப்பட்ட விழாவாக நான் கருதுகின்றேன். அதனைவிட புறம்பான இன்னொரு வெள்ளி விழா எனக்கு வேண்டியதில்லை என அப்போது அவர்களைத் தட்டிக் கழித்து விட்டேன்.

இன்று இதனை எடுத்துச் சொல்லும் போது அன்று எனக்கு இருந்த மனநிலையில் இருந்து இன்னும் பெரிதாக ஒரு மனமாற்றம் என்னுள் ஏற்பட்டு விடவில்லை என்பதே உண்மை.

இன்று மணிவிழா ஆண்டு.

எனது உறவுகள் என்னை விட்டு விடுவதாக இல்லை. என்னாலும் இந்தத் தடவை முன்போலத் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

எனக்கொரு மணிவிழா பெரிய அளவில் நடைபெற வேண்டும் என்பதில் அதிதீவிர அக்கறை காட்டியவர் கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன். அவரே விழாவின் மூலவர். கவித்துவம் மிகுந்த அவரது இலக்கிய நெஞ்சம் எனது மணிவிழாவில்

மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இப்படியொரு விழாவினை எடுக்காமல் விட்டு வைப்பது தமக்கொரு கௌரவப் பிரச்சினை எனவும் சிலர் கருதுவதை நான் அப்பொழுது உணர்ந்தேன். உறவினர்கள், நண்பர்கள், வெளிநாடுகளில் வாழும் எனது மாணவர்கள் என் எல்லோரும் இணைந்து மணிவிழாக்கு ஒன்றினை நிறுவி பெரிய அளவில் ஒரு மணிவிழாவை நடத்தினார்கள்.

விழாவின் முதல் நாள் அரைப் பக்க அளவில் பத்திரிகையில் விளம்பரம் ஒன்று வெளியிட்டார்கள்.

முதல் நாள் நிகழ்வுகள் 18.08.2003 இல் பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) தலைமையில் தேவரையானி இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்றன. மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் விழாவுக்கு வருகை தந்து வாழ்த்தினார். நிகழ்வுகள் நடந்து கொண்டிருந்தவேளை பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் திடீரென அங்கு வருகை தந்து பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்து வாழ்த்தினார். செங்கை ஆழியான், 'தெணியான் மணிவிழா மலர்' வெளியிட்டு வைத்தார். கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் பாமாலை பாடி வாழ்த்து வழங்கினார்.

எனக்குப் பாரம்பரியமான எங்களுர் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்தில் இருந்து மங்கள வாத்தியங்களுடன் மறுநாள் ஊர்வலமாக அழைத்து வந்தார்கள். விதியிலுள்ள இல்லங்களின் முன்னே பூரண கும்பங்கள் வைத்து மலர்

மாலைகள் சூட்டி எங்கள் கிராமத்துப் பூமகள் சனசபைக்கு அழைத்துச் சென்று டாக்டர் க. வேலுமயிலும் தலைமையில் விழாவினைச் சிறப்பாக நடத்தி முடிந்தார்கள்.

மல்லிகை, ஞானம் சஞ்சிகைகள், நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகள், T.V என்பன வாழ்த்துக்களையும் எனது பேட்டி, விழாச் செய்திகள், கட்டுரைகள், புகைப்படங்கள் என்பவற்றையும் வெளியிட்டுப் பெருமைப்படுத்தின.

இவைகளையும், மணிவிழா நிகழ்வுகளையும் இங்கு எடுத்துச் சொல்வதன் நோக்கம் என்னை விளம்பரப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கல்ல. இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழ் எழுத்தாளன் ஒருவன் உரிய காலத்தில் எவ்வாறு கௌரவிக்கப் படுகின்றான் என்பதனை வெளியுலகம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எனது மனதில் இல்லாமல் இல்லை.

அந்த எண்ணத்துக்கு அப்பாலும் நான் நோக்கத் தவறவில்லை.

நடந்து முடிந்த எனது மணிவிழா நிகழ்வுகளில் பலராலும் ஆற்றப்பட்ட பாராட்டுரைகள், மணிவிழா மலரில் என்னைப் பற்றி, எனது எழுத்துக்கள் பற்றி தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் என்பன என்னை நான் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு மீண்டும் மீண்டும் தூண்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவைகள் மாத்திரமல்லாது மணிவிழாவின் போது நேரிற் சமூகந்தர

இயலாது போன போரசிரியர் சபா. ஜெய ராசா மகிழ்ச்சி ததும்பும் தமது வாழ்த்துரையைப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்:

“ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தெனியான் இன்றிப் பேசப்பட முடியாதது. பிற எழுத்தாளர்களால் இனங் காட்டப்படாத காட்சிகளையும், தரிசனங்களையும், பேசாப் பொருள்களையும், புனையாத சிதைவுகளையும் நிதானமாக நேர் நின்று, சத்திய தரிசனத்துடன் எடுத்துக் காட்டுபவர் அன்புக்கும் நட்புக்குரிய தெனியான்.

சமூக நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையில் ஆழ்ந்து மௌனமாகி, உறைந்து ஒடுங்கி, ஆனால் பெரும் பெருக்க விசையுடன் உள்ளுறை பொருளாகி நிற்கும் வடமராட்சிப் பண்பாட்டின் நெருடல் களை தமது புனைகதை வீச்சுக்குள் அடக்கிய எழுத்தாளர் தெனியானுடைய கையாளுகை அருவி போன்ற தொடர்ச்சியும், அக்கினி போன்ற கவாலையும் கொண்டது.

இன்றைய நவீன திறனாய்வு வளர்ச்சியில் விதந்து பேசப்படுவது ஒடுக்கப்பட்டோர் அழகியல் பற்றிய கருத்துக்களாகும். ஒடுக்குவோரால் பேசப்பட்டு வந்த உள்ளடக்கங்களையும், கலைப் பார்வையையும் தகர்த்தெறிந்து போலி நிலை அழகியற் கட்டுமானங்களின் மேலோட்டங்களை எடுத்துக் காட்டி வருபவர் தெனியான்.

பிரதானமான சமூக ஊடாட்டங்களைப் புறக்கணித்தலும், போட்டி

யுணர்வு மிக்க குருமான தனிமனித உணர்ச்சிகளுக்குத் தூபமிடுதலும், கொடுமை மிக்க சமூகத் தோற்றப் பாடுகளை குறுகிய புலக்காட்சிகளால் அங்கீகரித்தலும், அழகென்றும் நியதியென்றும் பேசப்பட்ட வேளை - ஆழமாகவும், நிதானமாகவும், அயராத கலையாற்றலுடனும் நின்று நிமிர்ந்து நிதானித்துக் கலைப் படைப்புக்களை மேற்கொண்டவர் அன்புக்குரிய தெனியான் ஆவார்.

அவரிடத்துப் பொதிந்துள்ள கலையுள்ளமும், நிறைந்து சிறந்த மனிதாபிமானமும், நீடித்து வேர் பதித்த நட்பும், அழியாத நினைவுப் பதிவுகள்.”

செறிவு மிக்க, காத்திரமான இந்த வாழ்த்துச் செய்தியும் எனது கடந்த காலத்தை மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கத் தூண்டுகின்றன.

இன்று எனக்குக் கிடைத்துள்ள புதிய தரிசனத்தில் என்னை நான் கண்டு கொண்டதில் - எனக்குள்ளே நான் மெல்ல நகைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் நான் நிதானமாக மெல்ல நடந்து வந்த எனது பாதத் தடங்களை என்னைத் தவிர மற்றவர்கள் தெளிவாக அறிந்து வைத்திருக்க முடியாது. தொடர்ச்சியான அந்த இலக்கியப் பயணத்தின் பிரதான பாதையில் ஒரு மைற்கல்தான் இந்த மணிவிழா. அந்தப் பயணக் கதைகளை வாசகர்கள் நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட அந்தப் பயணம்

நான் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னருள்ள ஒரு காலம் எனக்குண்டு. பயணத்துக்கான ஆயத்தங்கள் - தயார் நிலைகள் உருவாக்கம் பெற்ற அந்த ஆரம்ப காலகட்டத்தையும் வாசகர்கள் தவறாது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த வரலாறுகள் இல்லாமல் இன்று பல ராலும் அறியப்படும் இன்றைய தெனியான் இல்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எழுத்தாளர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனை நான் நினைவு கூர வேண்டியது அவசியமாகின்றது. எனது கயசரிதையை எழுதுமாறு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தே ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் சொல்லி வர ஆரம்பித்து விட்டார். அப்படி அவர் சொல்லுகின்ற சமயங்களில் எல்லாம், ‘பார்ப்போம்’ என்று மாத்திரம் நான் சொல்லிச் சொல்லிக் காலங் கடத்திக் கொண்டு வந்தேன்.

இன்றும் எனது கயசரிதையை நான் எழுதப் போவதில்லை. எனது இலக்கிய அனுபவங்களையே வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். எனது இலக்கிய அனுபவங்களை வாசகர்களோடு அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு முற்படுகையில் இந்த இலக்கியவாதி உருவாவதற்கு அத்திவாரமாக அமைந்த ஆரம்ப காலகட்டங்களை நான் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

காந்தி, நேரு, உ.வே. சாமிநாதையர் போன்றோரதும் வேறு சிலரதும் கயசரிதைகள் ஒரு காலத்தில் நான் வாசித்து, இன்று மறந்து போனவைகளாகப் போய் விட்டன.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எஸ்.வீ. தம்பையாவின் 'நினைவின் அலைகள்' நூலாக வெளிவருவதற்கு முன் இரண்டு தடவைகள் நான் படித்திருக்கின்றேன். அந்த நூலின் இறுதிப் பகுதி கற்பனை கலந்த ஒரு கதையாக உருமாற்றப்பட்டிருப்பினும், அதன் பெரும்பகுதி எங்கும் பொய்மை அற்ற சத்தியத்தின் ஒளியினையே அங்கு என்னால் தரிசிக்க முடிந்தது.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் அனுபவ முத்திரைகள், எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப் படாத சித்திரம் என்பனவும் என் மனதைக் கவரவே செய்தன.

இவைகளை இங்கு நான் குறிப்பிடுவதற்கு அடிப்படையான ஒரு நோக்கம்

எனக்கு இருக்கவே செய்கிறது.

எனது வாழ்வின் பொய்மையற்ற சத்திய தரிசனத்தையே இங்கு நான் எழுதுவதற்கு விரும்புகின்றேன்.

எனது குடும்பம், கல்வி, சமூகம், அரசியல், இலக்கியம் என, எனது உருவாக்கத்தின் - வாசகர்கள் இதுவரை அறியாத பின்புலங்களைச் சத்தியத்துடன் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

எனது ஆரம்பக் கல்வியை நான் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கிய கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த சுவாரசியமான ஒரு சம்பவத்தை முதலில் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

- வளரும்

பூட்டியிருக்கும்
நினைவுக் கதவுகளை
யாராவது ஒருவர்
தட்டி முட்டித்
திறந்து விடுகிறார்கள்.
புழுதியும் புழுக்களும்
படையெடுக்கப்
புறமுதுகிட்டு ஒருகின்றேன்.
குப்புற விழுந்து
தாக்குதல்களால்
மூர்ச்சித்து, மீண்டெழுந்து
தழும்பேறிய கைகளால்
கதவைப் பூட்டுகின்றேன்!

கைகளை பார்த்தும்
கதவைத் திறக்கிறார்கள்
போராழப்
பொழிவு சூழந்தேன்.

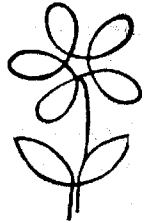
திகைத்து போகிறார்கள்
கதவை
மூட முடியாமல்.

உதவி கேட்டார்கள்.
உதவாதவர்களுக்காய்
உதவாது விட்டேன்!!

மோகம் காலிசன்

- மா. மோகனா

மூடாத கதவினால்
பாதுகாப்பு இல்லை
என்றவர்கள்,
சேர்த்து விட்டார்கள்
மனநலக் காப்பகத்தில்!!!

மல்லிகை

41 - வது சூனிக் மலர் தயாராகிறது.

மலரில் தமது ஆக்கங்கள் மூலம் பங்களிப்புச் செய்பவர்கள் தமது படைப்புகளை இப்போதே அனுப்பி எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். மலருக்கு விளம்பரம் நல்க விரும்புவோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். நாற்பத்தோராவது ஆண்டு மலர் தேவையானோர் முன் கூட்டியே எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது விரும்பத்தக்கது.

ஆசிரியர்

காலத்துக்குக் காலம் யாழ்ப்பாண மாநகர எல்லைக்குள் பல எழுத்தாளர்கள் தோன்றியதை இலக்கிய நோக்கர்கள் அறிவர். இவர்களது ஆற்றல் மிக இலக்கியப் படைப்புகள், தமிழிலகின் பெரு வரவேற்பைப் பெற்று, மக்கள் மத்தியில் நிரந்தர இடத்தைப் பெற்றன. ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகள் பொழுது போக்குச் சாதனமாக அமையாமல் வாசகர் நெஞ்சில் புதிய எண்ணங்களை விதைப்பனவாகவும், நேர்மையான சமூகப் பார்வையோடு சிந்திக்க வைப்பவையாகவும்

மண்ணின், மக்களின் அவலங்களை அலசி நிற்பவைகளாகவும் படைக்கப்பட்டன. இத்தடத்திலிருந்து பிறழாமலேயே யாழ்ப்பாண மாநகர சபைப் படைப் பாளிகளும் தமது எழுத்தாழியத்தை நெறிப்படுத்தினர். இதனாலேயே இப்படைப்புகள் எதிர்கால சந்ததி காகப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேட்ட மாகியதை விமர்சகர்கள் கணித் துள்ளனர்.

காலத்தால் தூர்ந்து போகாத யாழ்ப்பாண மாநகர எழுத்தாளர் களாக தி.ச.வரதராசன் (வரதர்), எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ.), கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, கலாநிதி க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்), செ.யோகநாதன் ஆகிய படைப்பாளிகளைச் சுட்டலாம்.

இவர்களது எழுத்துக்கள் எல்லை தாண்டியும் ஈழத்து இலக்கியத்தின் செழுமையை இன்னமும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்பட்டியலில் இடம்பெற வேண்டிய இன்னொரு உன்னதமான அதிமுக்கிய படைப்பாளி எழுத்தாளர் (அமரர்) யோ.பெனடிக்ற் பாலன்.

“மக்களிடம் கற்று, மக்களுக்கு அளிப்பதே உண்மையான இலக்கியங்களாக முடியும்” என இலக்கியத்திற்கு வரைவிலக்கணம் தந்து, மார்க்சிய, லெனினிசக் கோட்பாடுகளுக்கமையத் தனது எழுத்தை வழிநடத்தியவர் பாலன். தனது படைப்பு களைச் சமரசம் பேசும் ஆவணங்களாக்காமல், மக்கள் விரோதச் சக்திகளைத் தீண்டும் பேராயுதங்களாகப் பாவித்தவர்.

இந்த ஆற்றல் மிக்கப் படைப்பாளி பற்றிப் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் கருத்துரைக்கையில் :-

“பிரச்சினைகளை மறந்து நமுவ வகை செய்யும் வடிகாலாக அன்றிப், பிரச்சினைகளுக்கு முகங் கொடுக்க உதவும் ஊடகமாக இலக்கியத்தைக் கருதும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் பெனடிக்ற் பாலன்” என்கிறார்.

“தமிழ் இலக்கியத்தை உயர்ந்தோர் பிடியிலிருந்து மீட்டு, மக்கள் சொத்தாக்க வேண்டியும் தேசிய இலக்கிய உருவாக்கம் கருதியும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அவரது நடவடிக்கைகளுக்கான அவரது பங் களிப்புக் கணிசமானது” எனவும் பேரா சிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏராளமான பஞ்சமர் இலக்கியப் படைப்புகளை ஆக்கிச் சாதிய மேலாண் மையை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் பெயர்த்தெறிய ஆக்ரோசத்தோடு கிளர்ந் தெழுந்த பஞ்சம இலக்கிய முன்னோடி களான அமரர் கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே.ரகுநாதன் ஆகியோர் என் றென்றைக்கும் பஞ்சம சமூகங்களின் சங்கைக்குரியவர்கள்தான்! இவர்கள் போலித்தனங்களை மறந்து சாதியப் பிரச்சினையை யதார்த்தமாகப் பேசினர். இவர்களது உழைப்பு மகத்தானது!

இருந்தும், இவர்களின் தொடர்ச்சி யாக இவர்களைத் தொடர்ந்த பஞ்சம இலக்கியப் படைப்பாளிகள் இந்த விடயத்தில் பின் தங்கினர் எனச் சில இலக்கிய அவதானிகள் இப்பொழுது முரண்பாடான கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றனர்.

“இவர்களை அடியொற்றிப் பின் வந்த சிலர், எந்தவிதத் தெளிவுமின்றி வெறும் தீவிரத்தை மட்டும் கதைகளில் புகுத்திய போது அவை வெறும் மலடு களாக வந்து விழுந்தன.”

இப்பதிவு உண்மைக்குரியதாகில், ஈழத்துப் பஞ்சமர் இலக்கியம் இந்த மூன்று மூத்த எழுத்தாளர்களோடும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு விட்டதாகவே கருத வேண்டியுள்ளது! கரிசனையோடு பஞ்சமர் இலக்கியத்தை உள் வாங்கும் எந்தவொரு இலக்கிய அவதானியும் இதை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டான்!

இத்தவறான அபிப்பிராயம் இன் னொரு அபத்தமான கருதுகோளையும் கடத்துகின்றது. இதன்படி தீண்டாமை யின் அழுத்தம் ஆட்டங்கண்டு விட்டதாக ஒரு புரளியும் கிளப்பப்படுகிறது. இது “இலக்கியம் உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்ற திமிர் கொண்ட விமர்சகர்களது குருட் டாம் போக்குச் சிந்தனையாகும்! இவர்கள் பஞ்சமர் இலக்கியத்தைத் தொட்டிருப் பார்களோவென்பதும் சந்தேகந்தான்!

குறிப்பிட்ட மூன்று பஞ்சம இலக் கிய முன்னோடிப் படைப்பாளிகளைக் பின்பற்றி இன்றும் தமது பஞ்சம இலக்கியப் படைப்புகளை மக்கள் முன் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரபல எழுத் தாளர் தெனியான் போன்ற பஞ்சம இலக்கியத்தில் மிகுந்த அக்கறையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்கள் இன்றும் தமது படைப்பாக்கங்களில் சாதி யத்தின் “நெஞ்சக் குலை”யை உருவித் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அமரர் பெனடிக்ற் பாலன் மார்க்சி யத்தை ஏற்றுக் கொண்ட எழுத்தாளர். இவரொரு தீர்க்கமான இலக்கோடு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதியவர். இவரது பார்வையில் தீர்க்கதரிசனமிருந்தது. அவரது எழுத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் போலித்தனமான மோஸ்தர்களில் மயங்கிக் கட்டுப்பெட்டித்தனமான முறையில் ஒரு சமுதாயம் உருவாகுவதை மறுத்தன. வெக்கையைக் கக்கின. படிக்கும் வாசகனுக்குப் பழைமையின் கொடுமைகளைப் புட்டு வைத்தன. சிறுகதை, நாவல் என்பவற்றின் பண்புகளை ஒம்பி, சாதியத்தை அவைகளின் தொனிப் பொருளாக்கி கலாரசனையோடும், முற்போக்குச் சிந்தனைகளோடும் படைத்தார். இந்த வகையில் அவைகள் மலடாக இருக்கவில்லை. மாறாகப் பஞ்சம இலக்கியத்தின் ஊட்டங்களைக் மிளிர்ந்தன. அவ் விலக்கியத்தைச் சர்வ மயப்படுத்துவதாகவும் இருந்தன. இதனால் அவருக்குப் பெரியதோர் வாசகர் வட்டம் தேறியது.

‘எந்தவிதத் தெளிவுமின்றி வெறும் தீவிரத்தை மட்டும் கதைகளில் புகுத்திய போது...’ பஞ்சம இலக்கியவாதிகள் பெரும்பாலும் பூட்கமாக எழுதுவதைக் கடைப்பிடிப்பதில்லையென்பதை வாசகர் அறிவர். இது பஞ்சமர் இலக்கியத்தின் பிதாமகா கே.டானியல் சுற்றுக் கொடுத்த பாடம்! அந்த வகையில் ‘தெளிவுமின்றி’ எனக் குறை காண்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததொன்றாகும். இவைகளை வாசித்துத் தெளிவு பெறாத வாசகரை எப்படிப் புத்திஜீவிகளென்பது!

பஞ்சமனொருவனுக்குத்தான் சாதிக் கொடுமையின் வலி தொயும். பட்ட

வனுக்குத்தான் பட்டறிவு புரியும்! இந்த வலிகளோடு பஞ்சமர் இலக்கியம் படைக்கும் பொழுது, மேல்தட்டு வர்க்கத்தினாருக்குச் ‘கடத்தான்’ செய்யும். அதற்காகத் தன்னிச்சையாகத் ‘தெளிவில்லை’, ‘மலடாக’ எனக் கொச்சைப்படுத்துவது காழ்ப்புணர்ச்சியல்லாமல் வேறாக இருக்க முடியாது. இன்றைய பஞ்சமர் இலக்கியம் இயல்பு நிலையைத்தான் சித்திரிக்கின்றது. அது பாசாங்குமில்லை! கலங்கலுமில்லை! அவைகளை மீள்பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தி, உண்மை நிலையை அறிவதுதான் இலக்கிய நேர்மை! நாகரிகம்!

ஆக, யாழ்ப்பாணத்தின் கருநதிரையான சாதியத்தை கலங்கச் செய்து பேதமற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க அமரர் பெனடிக்ற் பாலன் தனது பாரிய பங்களிப்பைச் சகாயித்திருப்பது சத்தியமானது!

ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் படைத்த அற்புதமான குறியீட்டுக் கதைகளில், பெனடிக்ற் பாலனின் “லெட்கமியை அவிழ்த்து விடுங்கோ” என்ற கதை சிகரமானது. ஒரு வாலிபப் பெண்ணின் பால் உணர்வை எவ்விதமான விரசத்தையும் பாய்ச்சாது சொல்லி இருக்கிறார். குறியீட்டுக் கதையாக இருந்தாலும் சாதாரண வாசகனும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக வார்த்துள்ளார்.

அவரது தொகுப்புகளில் இக்கதை இடம்பெறவில்லை. இதை விரகேசரி வெளியிட்டிருந்தது. 1983 ஆடிக் கலவரத்தில் பாலன் கொழும்பு, முகத்துவாரத்தில் வசித்தார். காதையர்களால் அவரது

இல்லம் குறையாடப்பட்டது. அதில் அவரது இலக்கியத் தேட்டங்களும் குரங்கின் கைப் பூமாலையாகின. இக்கதையை அவர் பலதடவை தேடியும் எடுக்க முடியாது போய் விட்டது. தென வாய்ந்த காலத்தில் ஆதங்கித்தார்.

நாற்பத்தைந்து ஆண்டு காலமாகத் தான் இலக்கியம் படைத்துக் கொண்டிருந்தும், தனது சிறுகதைத் தொகுப்பொன்று வராதிருந்த நிலையில், தொழிலதிபர் எஸ்.பி. சாமி (தினக்குரல் நிறுவகர்) முன்வந்து, தனது ‘விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக’ என்ற நூலை வெளியிட்டதைப் பெனடிக்ற் பாலன் நன்றியோடு கூறி இருக்கிறார்.

இவரது இதர நூல்களாக - குட்டி (குறுநாவல்), தனிச்சொத்து (குட்டிக் கதைகள்), சொந்தக்காரன் (நாவல்), பலஸ்தீனம் என்னை அழைக்கின்றது (குறுநாவல்), தலைவிதியைப் பறி கொடுத்தோர் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), மாத்தளைக் கார்த்திகேவின் குறிஞ்சி வெளியீடு என்ற வெளியீட்டகம் பிரசுரித்தது), கல்வி உளவியல் அடிப்படைகள் (கட்டுரை) என்பன தமிழலக்கிற்குக் கிடைத்துள்ளன.

“சாகக் கொடுத்தவர்களைக் காட்டிலும், சா விட்டிற்கு வருவோர், செத்தவருக்காக மிகவும் குத்தி முறிவர்” இப்படியொரு முதுபெரும் கூற்றொன்றுண்டு! இதன் மெய்மைக்கு உடன்பரடாக, ஈழத்து மலையக மக்களின் துன்பக் கதைகளை, அந்த மண்ணின் மைந்தர்களைக் காட்டிலும், ‘வந்தான் வரத்தான் களே’ தமது படைப்புகளில் வாசகரை

நெகிழ வைக்கும் வகையில் வடித்திருப்பது யதார்த்தமானதே! இதற்கு ஆவணச் சான்றுகளாக தி.ஞானசேகரனின் ‘குருதி மலை’, அமரர் நந்தியின் ‘மலைக் கொழுந்து’, தென்புலோலியூர் சதாசிவத்தின் ‘நாணயம்’, கே.ஆர். டேவிட்டின் ‘வரலாறு அவளைத் தோற்று வித்தது’ என்பவற்றைச் சுட்டலாம்.

இந்த வகையில், அமரர் பெனடிக்ற் பாலனும், மலையக மக்களின் துன்பியல் வாழ்வைச் சித்திரித்து, உரத்த விமர்சகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த நாவலொன்றைப் படைத்தார். அதுவே ‘சொந்தக்காரன்’ நாவலாகும். இது பாலனை மலையக மக்களின் இரத்த உருத்துச் சொந்தக்காரனுமாக்கியது. “அந்த நாவல்... தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்கள் நிலத்துக்குத் தாங்களே சொந்தக்காரர்களாக இருக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையையும் வலியுறுத்துவதாக அமைந்தது” எனப் பேராசிரியர் சி.திஸ்லைநாதன் கருத்துரைத்துள்ளார்.

பேராசிரியரின் உணர்வுகளை நோக்கும் பொழுது பாலன் அன்றே தமிழரது நாடற்ற அவலத்தை இனங்கண்டாரென்பது புரிகின்றது!

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உந்துவிசையாக இருந்த அவர், தனது வளர் இளம்பருவத்திலேயே, யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை நிறுவி, அதன் ஏடான ‘மலர்’ என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இலக்கியப் பணி செய்தார்.

யாழ். இளம் எழுத்தாளர் சங்கமும்,

‘சிற்பி’ சரவணபவனின் ‘கலைச்செல்வி’ என்ற சஞ்சிகையும் அக்காலத்தில் தன்னைப் போன்ற இளம் எழுத்தாளர் களுக்கு உந்து சக்திகளாக விளங்கியதாகச் சத்தியத்தை நேசித்திறார். இங்கு பெனடிக்ற் பாலனின் கட்டித்த இலக்கிய ஆளுமையே கவனம் பெற்றதென்பது மனங்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். இவர் ஒத்துப் போகாத மாற்றுக் கருத் தாளர்களும் இவரை மதித்தார்களென் பது இவைகளின் மூலமாக அம்பலமா கிறது.

சிறுகதைக்கென நிறையப் பரிக களைப் பெற்றவர். அறுபதுகளில் கலைச்செல்வி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றோரது படங் களை வர்ணப் படங்களாகப் பிரகரிப்ப துண்டு. அத்தகைய அந்தஸ்தைப் பாலனுக்கும் கொடுத்தது.

“நான் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். ஏழை களின் துன்ப துயரங்களையும், அவலங் களையும், பசி பட்டினிகளையும், அவர் களது கல்வி அறிவின்மையையும் நான் அனுபவ ரீதியாக அறிவேன்...” இப்படித் தன் வாழ்க்கைச் சூழலை வெளிக்காட்டும் பெனடிக்ற் பாலன், தனது ஊக்கத்தாலும், உழைப்பாலும் சுற்று ஒரு முதுமானி (MA) ஆகியவர். இலங்கைக் கல்விச் சேவைப் பரீட்சையில் தேறி, அடிமட்ட மக்களுக்கு மறுக்கப்படும் கல்வியை நிருவகிக்கும் கல்வித் திணைக்களத்தில் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராக மேன்மை கொண்டார். இவரது துணிச்சலும் நேர்மையும் அசாத்தியமானது!

“கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவி பாடும்” என்பர். இதன் தாக்கத்தை இவர் தனது குடும்பத்தினுள்ளேயே கண்டவர். இவரது சுவட்டில் கால்பதித்து, இலக்கிய உலகின் கவனத்தை ஈர்த்த இன்னொரு எழுத்தாளர் முகிழ்ந்தார். அவர் அமரர் துரை.சுப்பிரமணியம். பாலனின் அக்கா மகன்.

எழுத்தாளன் சர்வதேசத்தின் சொத்து! அவனையொரு குறுகிய எல்லைக்குள் மட்டுப்படுத்திப் பார்ப்பது பொருத்தமாகாதென்பர். எனினும் படைப்பாளிகள் தாம் ‘மண் சுமந்த மேனியர்’. எனவே வாழ்ந்து காட்டினர். யாழ்ப்பாணம் தேவன், யாழ் நங்கை, கோப்பாய் சிவம், கோகர்ணன், தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை சோமு, பாசையூர் சவிஞர் (அண்ணாவியார்) தேவ தாசன், திமிலைத் துமிலன், நீலாவணன், மண்டூர் அசோகா, நெல்லை கா.பேரன் - இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போக லாம். இவர்களெல்லாம் தமது ஜென்ம பூமியைத் தம்மோடு காவிக்கொண்டே உலா வருகின்றனர். அமரர் யோ.பென டிக்ற் பாலனின் சொந்த மண் தல்லாலை. யாழ் மா நகரக் கோயில் வீதியின் ஒரு பகுதியையும், றக்கா றோட்டின் ஒரு பகுதியையும் மேவி நிற்கும் பிரதேசமே தல்லாலை.

இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்ற உச்சத் துணிவோடு இலக்கியம் படைத்த பாலனை இலக்கிய உலகிற்குப் படைத்த தால் தல்லாலை இலக்கிய வரலாற்றில் நிரந்தரமாகக் குந்தும் தகைமையைத் தட்டிக் கொண்டது!

ஸ்ரான்லி வீதியின் மேற்கெல்லை, காங்கேசன்துறை வீதியாகும். அப் பொழுது இவ்விடத்தை ‘முட்டாசுக் கடைச் சந்தி’ என்றனர். இந்த நெடிய வீதி கிழக்கே றக்கா றோட்டைத் தீண்டி முடிகிறது. இந்த வீதியில்தான் பஞ்சம இலக்கியத்தின் பிதாமகர் அமரர் கே.டானியலின் ‘ஸ்ரார் வெல்டிங் வேகஸ்’ என்ற பட்டறை இருந்தது. இதுவே அவரது சமூகப் பணிகளுக்கான பணிமனையும்! இதே வீதியில்தான் ‘வசந்தம்’ சஞ்சிகையின் செயலகமும் இருந்தது.

ஸ்ரான்லி வீதி, றக்கா வீதியைத் தீண்டி நிற்கும் சந்தியில் அன்று ஒருவரைக் காணலாம். கிளிப் லொயிட் என்ற மேற்கிந்திய தீவின் அன்றைய கிரிக்கட் அணியின் கப்ரினின் உயரமும் சதாக்கட்டும் கொண்டவர். எந்நேரமும் காலின் மசில்ஸ்களையோ அல்லது கை யின் மசில்ஸ்களையோ திரட்டி எடுத்துக் கொண்டு நிற்பார். பேச்சில் நகைச்சுவை இழையோடும். தன்னைக் கடந்து செல் பவர் தனக்கு அறிமுகமானவராக இருந் தால், தனது வெண்பற்களைக் காட்டி நகைத்து, மறித்துக் கதைப்பார். மெல் லிய பகிட்யொன்றைச் சொல்லிச் சிரிக்க வைப்பார். உள்ளங்கைக்குள் டபிள்யூ (W) வடிவிலானவொரு இரும்பாலான ஸ்பிரிங் சுருவியொன்று இருக்கும். அதை இறுக்கியும் பின்னர் நெகிழ்த்தியும் கொண்டு நிற்பார். இவரொரு மல்யுத்த வீரரா? அப்படியும் வைத்துக் கொள்ளுங் களேன். அக்காலத்தில் புனித பத்திரிசி யார் கல்லூரி நடாத்திய பொருட்காட்சி யில் மல்யுத்தம் புரிவதற்காக தாராசிங் வந்தார். பார்வைக்கு அவர் போலவும்

இருப்பார். அறுபதுகளில் யாழ்ப்பாண வீதிகளில் ஒரு சினிமா நடிகன் போல் பவனி வந்த ‘தீப்பொறி’ அந்தனிசில் போலவும் இருப்பார். ஏன்தான் பிழை!

அவரேதான் அப்போதைய யாழ்ப் பாண ஆணழகன் (Mr. Jaffna) எம். ஏ.தியாகராசா! ‘பொடி பில்டர்’ தியாக ராசா என்றால்தான் அவரைச் சட் டென இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். பொடி பில்லிங் (Body Building) என்ற சொல்லை யாழ்ப்பாணத்தில் பரம்பல் செய்தவர் இவரே. ஆணழகன் போட்டி யில் இலங்கை மட்டத்திலும் விருதுகள் பெற்றவர். புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி யின் கிரிக்கெட் அணிக்குத் தலைமை தாங்கி அக்கல்லூரியைப் பெருமைப் படுத்தியவர். குண்டெறிதல், பரிதி வட்டம் வீசுதல் என்பவற்றில் ஊக்கம் கொண்டு பரிசுகளையும் பெற்று அக்கால யாழ்ப்பாணத்தின் விளையாட்டுத் துறையை செழுமைப்படுத்தியவர்.

இலங்கை, விளையாட்டுத் துறை அமைச்சில் இணைந்து அமரர் எம். ஏ.தியாகராசா உதவிப் பணிப்பாளர் பதவி வரை உயர்ந்தவர். இவ்வமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட கிரிக்கெட் போட்டி களுக்கு நடுவராகவும் இருந்தவர். என்றும் எளிமையையே ஆராதிக்கும் ‘தியாகர்’ பொலிஸ் குறோப் ஸ்ரைலில் முடியை வெட்டி இருப்பார். அடர்த்தி யற்ற தாடியோடு திரிவார்.

எந்தவித பேதங்களுக்கும் தன்னை ஆட்படுத்தாது, புன்னகையால் மனி தத்தை அடிபணிய வைத்து, அதுவே மானுட இணைவிற்கான மார்க்க மென்பதை வரித்து விளையாட்டின்

(Sport Man Ship) உள்ளடக்கத்தை உணர்த்தியவர். விளையாட்டுத் துறையை ஆராதிக்கும் இன்றைய சந்ததி, அமரர். எம்.ஏ.தியாகராசாவை ஆதர்சமாகக் கொண்டு தனது பணிகளை முன்னெடுத்தால் கின்னோஸ் புத்தகத்தில் பல யாழ்ப்பாண விளையாட்டு வீரர்களின் பெயர்கள் பதிவைப் பெறும்.

யாழ்ப்பாணத்து விளையாட்டுத் துறையினரால் என்றும் மறக்க முடியாத பாத்திரம் எம்.ஏ.தியாகராசா!

தேர்தல் மூலமாக மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் கையில் யாழ் மா நகர நிர்வாகம் இன்றில்லை. பல தலையீடுகளால் அந்த நடைமுறை ஒழுங்கு இன்று இடைநிறுத்தங் கண்டுள்ளது. குடியகல்வால் இன்று யாழ் நகரின் பழைய முகங்களைக் காண முடியாதுள்ளது. வந்தான் வரத்தான்கள் நிறையவே யாழ்ப்பாணத்திற்குக் குடி வந்துள்ளனர்.

யுத்த நிறுத்தம் யாழ் நகரைச் செழுமைப்படுத்தி இருக்கிறது. சந்தைப் பொருளாதாரம் சற்று உச்சமாகியுள்ளது. வேற்று மாகாண வெள்ளை வான்கள், லொறிகள் என்பன வீதிகளை அமார்க் களப்படுத்துகின்றன. காக்கி உடைகளும் தமது பங்கிற்கு உலாவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இச்சூழலில் இன்றைய மா நகர சபை நிர்வாகம் ஒரு பிரபல எழுத்தாளனின் கையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த எழுத்தாளர் யாழ் நகருக்கு அந்நியமானவரல்ல. பல ஆண்டு காலமாக அங்குள்ள வீதிகளில் ஸ்கட்டரில் ஓடித் திரிந்தவர். அந்த மண்ணின் மைந்தன். இப்பொழுது வாசகருக்

குப் புரிந்திருக்கும் அவர் கலாநிதி க.குணராசா. (செங்கை ஆழியான்) மா நகர சபை கலைக்கப்பட்ட நிலையில் இவர் அதன் ஆணையாளராகப் பணி புரிகிறார்.

கலாநிதி க.குணராசாவின் இலக்கிய ஆளுமை செங்கை ஆழியான் என்ற பெயரில் விசாலமான பரப்பைக் கொண்டது. அவரது இலக்கியச் செயற்பாட்டைச் சொல்வதாகில் ஒரு மீள் வாசிப்பைத் தோற்றுவிப்பதாகும். எனவே கலாநிதி க.குணராசா என்ற ஸ்ரீ லங்கா நிருவாக சேவையின் அதிகாரியின் செயற்பாடுகளை நோக்குவது இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமாக அமையும்.

இவர் மிகவும் இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்களில் கூட யாழ் மண்ணை விட்டு அகலாமல் இருப்பவர். நிருவாக சேவையில் இவர் இணைந்த காலத்தில் தெற்குப் பகுதிகளில் கடமை புரிந்திருந்தால் இவரொரு அமைச்சின் செயலாளராக இருந்திருப்பார். அதை விரும்பாமல் வடக்கி லேயே தனது பணிகளைச் செய்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தின் ஆத்மாவை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறார். நல்லூர், யாழ்ப்பாணம், நெடுந்தீவு, தெல்லிப்பளை, போன்ற பிரதேச நகரின் பிரதேசச் செயலாளராக இருந்துள்ளார். மிக அநுபவம் மிக்க நிருவாகி!

இவரது நிருவாகத் திறமையைக் குறித்து ஒரு நண்பர் கூறுகையில், ஆயிரத்துத் தொளாயித்து முற்கூறுகளில் தீவுப் பகுதி இடம்பெயர்வு இடம்பெற்ற தல்லவா! அப்பொழுது தீவுப் பகுதி பிரதேசச் செயலகங்களும் இடம் பெயர்ந்தன. அச்சந்தர்ப்பத்தில் நிருவாகச் சேவை

யில் புதிதாக இணைந்த உத்தியோகத் தருக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக பொது நிர்வாக அமைச்சு அவர்களைக் கொழும்பிற்கு அழைத்திருந்தது. ஊர்காவற்றுறை, வேலணை ஆகிய பிரிவுகளின் செயலாளர்கள் தமது பிரிவைப் பார்க்கும் பொறுப்பை அப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் செயலராக இருந்த கலாநிதி க.குணராசாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றனர். அதேசமயம் நல்லூர் பிரதேசச் செயலரும் ஒரு முக்கியமான அலுவலாக கொழும்பு சென்றார். அவரது நிர்வாகப் பொறுப்பும் கலாநிதியிடமே கொடுக்கப்பட்டது. குத்து மட்டாக பார்த்தாலும் யாழ் பிரதேசத்தோடு ஒரு இலட்சம் மக்கள் அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் இவரது பொறுப்பில். எதிர் பாராத விதமாக, உணவுப் பங்கீட்டில் புதியதொரு நடைமுறையும் அமுலுக்கு வந்தது.

நான்கு பிரதேச செயலகங்களுக்கு முரிய கிராம சேவகர்கள் ஒப்படைக்கும் உணவுப் பங்கீட்டுப் படிவங்களை பரிசீலித்து ஆணை பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும். மக்களின் உணவு. பசி விடுமா?

கலாநிதி க.குணராசா அமைதியாக அனைத்தையும் செய்து முடித்தார். முறை யீடுகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. இது சொல்லப்படுவதற்கு முக்கிய காரண மென்னவெனில், நண்பருக்கு அவர் ஒரு கிராம சேவகரின் வேலை குறித்து மிகவும் சிலாகித்துச் சொன்னாராம்! நண்பர் அசந்து விட்டாராம்! காரணம் அந்த கிராம சேவகர்தான் அப்பிரிவில் அனைவரும் விரும்பும் கிராம சேவகராம்.

ஒரு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள். “இந்த மனிசன் எப்பிடி இதைக் கண்டு பிடித்தது”. நண்பர் விறைத்து விட்டாராம். இதுதான் யாழ்ப்பாணத்தானின் உத்தியோக ஒழுங்கு. உத்தியோகம் புருஷ இலட்சணமென்பதை என்றும் மறக்காத மண் யாழ்ப்பாணம்!

யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் இவரை தம் மண்ணில் சிறை வைத்திருப்பது ஒரு வகையில் சுயநலமெனலாம். யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் புவியியல் திறமை காட்டுவதற்கு இவரது வழிகாட்டலே துணை நிற்கின்றது. ஓய்வு நேரங்களில் புவியியல் கற்பிக்கிறார். அநேக துணை நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். இவர் யாழ் பல் கலைக்கழகப் பதிவாளராகியிருந்து காலத்தால் சாகாத படைப்புகளை வெளியிட்டார்.

இத்தகையதோர் சிறப்பான, அநுபவம் மிக்க ஆளுநர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு கிடைத்திருப்பது யாழ் மாநகர மக்களின் அதிர்ஷ்டமென்பேன். மக்களின் உணர்வுகளை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய இவர் யாழ்ப்பாணத்தைத் துரிதகதியில் முன்னேற்றுவாரென்பது திண்ணம். அவரது திறமைகளை பயன்படுத்தி அவரது உச்ச உழைப்பைக் கறப்பது யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் பொறுப்பாகும். அதைவிடுத்து எழுத்தாளர் (முன்னாள் மேலதிக யாழ் அரசாங்க அதிபர்) து.வைத்தியலிங்கம் தனது புகழ் பெற்ற நாவலான ‘ஒரு திட்டம் முடப்படுகிறது’ என்பதில் சுட்டிக்காட்டியபடி கலாநிதி குணராசாவின் கைகளுக்கு தலையீடுகள் கை விலங்கிட்டால் அவரது அரும்பணியை யாழ் மாநகர் இழக்கும்!

லண்டனில் இப்பொழுது குளிர் காலம். எல்லோரும் தொப்பி போட்டு கையுறை தரித்து குளிர் சட்டை போட்டு தடித்த சொக்ஸ் போட்டுப் போகும் காலம். ஒக்டோபர் மாதம் தொடக்கம் ஏப்ரல் ஆரம்பம் வரை இப்படித்தான் உடுப்புப் போடுவார்கள். ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக் கொண்டு போவார்கள் காதலர்கள்.

ஆண் நண்பர்கள் பெண் நண்பர்களோடு கையிறுக்கிக் கொண்டு போவார்கள். அநேகமாக குளிர் காலங்களில் இப்படித்தான் நடக்கும். பஸ் தரிப்பிடங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் அவரவர் துணையுடன் நின்று கொண்டிருப்பார்கள். பஸ் எல்லாம் சூடு போட்டு கதகதப்பாக இருக்கும். சுரங்க ரயில்கள் எல்லாம் சூடாக இருக்கும். குளிர் காலங்களில் மரங்களில் ஒரு இலை கூட இருக்காது. பணக்காரர் வாழும் ஒரு பகுதிக்குப் போயிருந்த போது குளிர் காலத்தில் இலையுள்ள மரங்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

சந்திர உதயன்

- இளைய அப்துல்லாஹ்

என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போன பணக்காரர் தனது இருபது லட்சம் ஸ்ரேலிங் பவுன்கள் பெறுமதியான வீட்டு வராந்தாவில் சோபாவில் வைத்துச் சொன்னார், இது “எவர் கிறீன்” மரங்கள் எப்பவும் அவை இலைகள் உதிராது. பச்சையாகவே இருக்கும். குளிர் காலங்கள் இன்னும் வெயில் காலங்களிலும்.

என் நண்பன் ஒருவன் அடிக்கடி சொல்லுவான், “எங்கள் முதலாளி KFCயில் கோழி வாங்கிச் சாப்பிடுறார். அவர் பணக்காரர். நாங்களும் சாப்பிடுகிறோம். ஆனால் ஏழைகள் என்பது வேறு விதமாக இருக்கும். மாதம் ஆயிரம் பவுண் சம்பளம் எடுக்கும் ஒரு தனி மனிதன் தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய கிரடிட் கார்டுகளின் உதவியையும் நாடவேண்டிய நிலைமைதான் அதிகம். குடும்பம் வாழ குறைந்தது இரண்டாயிரம் பவுன்கள் தேவை. இங்கிலாந்தில் அதுவும் ஒரு தாய் தந்தை அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பத்துக்கு மட்டும் குத்துமதிப்பாக இந்தக் கணக்கு.

காலையும் மாலையும் எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் ‘பஸ் ஹோல்ட்’ சின்னப்பிள்ளைகளால் நிறைந்திருக்கும். சின்னப் பிள்ளைகள் என்றால் பன்னிரண்டாம் வகுப்பிற்கு உட்பட்ட பிள்ளைகள். நல்ல பருவமான ஆண், பெண் பிள்ளைகள். ஒரே கூத்தும் கும்மாளமும்தான். உந்தப் பிள்ளைகள் யாருக்கும் அடங்காத பிள்ளைகள்.

வீட்டிலையும் அடங்க மாட்டுதல்கள். பள்ளிக்கூடம் விட்டாப் பிறகு வீட்டுக் குப் போயும் அம்மா அப்பாவோடை சண்டைதான். அங்கை போக வேணும், அது வேணும் எண்டு. சின்னப்பிள்ளை களிலேயே சிகரட் குடிக்கத் தானாகவே பழகி விடுவினம். இங்கே பதினெட்டு வயதுக்கு மேற்பட்டவைதான் சிகரட், பியர் வாங்க முடியும். ஆனால் பெரிய வளர்ந்த பிள்ளைகளைப் பிடித்து சிகரட், பியர் வாங்கி சின்ன பொம்பிளைப் பிள்ளைகளும், ஆம்பிளைப் பிள்ளை களும் குடிப்பினம். எல்லோரும் இல்லை. இங்கை சின்னப்பிள்ளை பருவம் எண்டு சொல்லுறது ஒரு அர்த்தம் சொல்ல முடியாத பருவம். ரீச்சர் அடிக்க முடியாது என்று நிறைய சுதந்திரம். அந்தச் சுதந்திரம் பெரியவர்களுக்கு நல்லது. ஆனால் சின்னப்பிள்ளைகளுக்கு அதிகம் போல எனக்குப் படுகிறது.

ஒருநாள் எங்களின் ஊரில் நானும் மணிவண்ணனும் சேர்ந்து ஒரு சிகரட்டை பத்த வைச்சதுக்கு, அதைக் கண்ட பக்கத்து வீட்டுக்காரத் தருமண்ணை மணி வண்ணனின் காதைத் திருகி பிடரியைப் பொத்தி அடிச்சது நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் இங்கை அப்படி செய்ய முடியாது. அடுத்தாக்களினரை பிள்ளை யும் எங்கடை பிள்ளை போல கிராமத் திலை இருக்கும். ஆனால் அந்த விளை யாட்டெல்லாம் இங்கை விட முடியாது. 999 கோல் பண்ணினால் பொலிஸ் வந்து நிக்கும் கூவிக்கொண்டு.

பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் போதே அநேகமாக ஆண்பிள்ளைகளுக்கு Girl Friend இருக்கும். பெண்பிள்ளை களுக்கு Boy Friend இருக்கும். நூற்றுக்கு நூறு என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும் இருக்கும். இருக்க வேண்டும் என்பது ஸ்ரைல். அப்படி இல்லா விட்டால் சில பெற்றோர்களே கவலை பட்டுப் போய்விடுவார்கள். லெஸ்பியனா கவோ அல்லது Gay ஆகவோ போய் விடும் பிள்ளைகள் என்று. ஒருமுறை என்னோடு வேலை செய்யும் நவமணி அக்கா வந்து சொன்னா ரஹானா, கேட்டவள்: “அம்மா அம்மா லெஸ்பியன் என்டால் என்னம்மா?” எண்டு. அதை எப்படி எட்டு வயது ரஹானாவுக்கு விளங்கப்படுத்துவது. நவமணி அக்கா வுக்கு தெரிய வேணுமே அதைப் பற்றி விளங்கப்படுத்துவதற்கு. அவர்கள் பெண் ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள். அவர்களுக்கென்று கொள்கைகள் இருக் கின்றன.

அவர்கள் தனித்துவமாக இருக்க விரும்புவார்கள். அடுத்த பாலாருக்கு அடுத்த பாலார் உணர்வுகளை விளக்க முடியாது என்ற கொள்கையை உடையவர்கள். இது ஒரு முக்கியமான விடயம் இங்கு.

லெஸ்பியன் மற்றும் Gay இவர் களைப் பற்றி விவாதங்கள் அடிக்கடி நடக்கும். அவர்களைப் பற்றி மகாநாடு, களியாட்டங்களில் அவர்கள் மட்டும் கலந்து கொள்வார்கள். ஓரினச் சேர்க்கை யாளர்கள் திருமணம் முடிக்கவும் அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது

அமெரிக்காவில். இது சகஜம். எனக்குத் தெரிந்த பெண் ஒருவர் ஒரு Gayஇன் நண்பி. அவள் பல சூசகமான விடயங்களைச் சொல்லும் பொழுது ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஆனால் எல்லோரின் மன உணர்வுகளும் ஒவ்வொரு பவித்திரமானவை. எனவே அவர்களின் உணர்வுகள் அவரவர்களுக்குப் பவித்திரமான உணர்வுகளின் ஒடுக்கத்தைத் தரும்.

ரஹானாவுக்கு நவமணி அக்கா எப்படி விளங்கப்படுத்துவா? பிறகு புருஷன் எட்டு வயது ரஹானாவுக்கு கொஞ்சம் விளங்கப்படுத்தியிருக்கிறார். இங்கு உறவுகள் பற்றிய தெளிவில் ஒவ்வொருவரும் இருக்கிறார்கள். ஆண், பெண் உறவு பற்றி ஒரு தீர்க்கத்தில் இருக்கிறார்கள்.

அவ்வளவிற்கு நட்பு, காதல், அன்பு எல்லாம் வெளிப்படை. தொட்டுப் பேசும் நட்பும், கொஞ்சிப் பேசும் காதலும் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். பண விசயத்தில் என் நண்பர்களும் சரி, நானும் சரி மிகவும் சுத்தமாகவே நடந்து கொள்ளுவோம். அது மனதுக்கு எந்தப் பிரச்சினையையும் தோற்றுவிக்காது. நாம் மிகவும் அன்னியோன்யமாகப் பழகுவோம். எதுவுமே மறைவில்லாமல் பேசுவோம்.

நல்ல நட்பில் திளைத்திருப்போம். நாங்கள் ஐந்து பேர். கிளரன்ஸ் நாட்டியப் பேரொளி, வின்ஸ், நான், சேகர் எல்லாம் கதைப்போம் எல்லாமே. அது எங்களுக்குள் எந்தக் கூச்சத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஒன்றாய்ச்

சாப்பிடுவோம்; ஒன்றாய் பருகுவோம். ஒன்றாய் இருப்போம். சனி, ஞாயிறு மட்டும் தனித்தனிய எங்கள் எங்கள் வேலைகளைப் பார்ப்போம்.

இரவு முழுக்க சரியான பனி பெய்தது. ஊரில் மாதிரி நுனிப்புல் பனி அல்ல. கட்டி கட்டியாய் வெண்மையாய் பஞ்சு மாதிரிப் படர்ந்து போயிருந்தது பனி. காரில், றோட்டில், வீட்டில் என்று பனி எங்கும் நீக்கமற. இங்கு பனிக் காலம் சில நேரம் இன்பமாக இருக்கும். சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு தூங்கலாம். வெள்ளைக்காரருக்குப் பனிக்காலம் என்றால் குளிர்க்கு பியர் குடிப்பார்கள். வெயில் காலம் என்றால் தாகத்துக்கு குடிப்பார்கள். எப்பொழுதும் Bar நிரம்பி யிருக்கும். அது ஒரு கலாச்சாரமாக ஊறிப்போன விசயம். எங்கடை ஆட்களும் அப்படி பழகி விட்டிருந்தார்கள்.

நான் பஸ் ஹோட்டில் நின்று கொண்டிருந்தேன். ஹவுன்ஸ்லோ சென்றல் போக 111 பஸ் எங்கள் ரூட்டில் போகும். இரட்டைத் தட்டு பஸ்களில் பயணம் செய்வது மிகவும் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் இரண்டு அல்லது ஐந்து ஹோட்டுகள்தான் பயணம் செய்வோம்.

இங்கு மாதிரி இங்கு கண்டி, கொழும்பு, திருகோணமலை என்று நீண்ட தூரம் பஸ் இருக்கும் சொகுசாக...

அப்படியெண்டாலும் ட்ரெயின் அல்லது சுரங்க றெயில் என்றுதான் பயணம். நெருக்கடி இல்லை. ஒருவரை ஒருவர் இடிக்க மாட்டார்கள். இடித் தாலும் ஒன்றுக்குப் பத்துத் தரம் சொறி கேட்டுக் கொள்வார்கள். தூசி துப்பரவான வாழ்க்கை.

இரண்டு பேர் ஈரானியச் சகோதரர்கள் லாடன் பிஜானி - லாலே பிஜானி. இரணைப் பிறவிகள். ஒட்டிப் பிறந்தவர்கள் போல இரண்டு தலைகளையும் முட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஒன்று ஆண். அழகானவன். வயது பதினெட்டு மதிக்கலாம். மற்றது பெண். அழகானவள். வயது பதினாறு மதிக்கலாம். அப்படியேதான் இருக்கிறார்கள். ஒட்டிப் பிறந்தே விட்டார்களோ? உண்மையாய் நான் ஒருகணம் திகைத்து விட்டேன். திடீரென்று பார்ப்பவர்களுக்கு அப்படித் தான் இருக்கும். இப்படியே பேசிப் பேசி இருந்தவர்களைக் கூர் குறிப்பாகப் பார்த்தேன். தலைகள் ஒட்டியிருக்கவில்லை.

மனம் நிம்மதியாகி விட்டிருந்தது. அவர்கள் காதலர்கள். அடிக்கடி சிரித்தார்கள். இடது கையை அவன் அவளின் குளிர் சட்டைக்குள் செலுத்தி இடையை வளைத்துப் போட்ட கைகளை இன்னும் இறுக்கமாக்கி தலையை தலையோடு ஒட்டியபடியே இருவரும் நடப்பார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தான். இரவில் எப்படிப் பிரிந்திருப்பார்கள். விட்டுக்குப் போவதில்லையா? எவ்வளவு காதல் இருவருக்கும். கட்டிப் பிடித்த படியே தமது பாடசாலை நண்பர்களுடன் விதியில் பேசுகிறார்கள். அவர்களோடு

கைகுலுக்குகிறார்கள். ஆனால் பிடி விலகுவதேயில்லை. ஒட்டியபடியே தலை இருக்கும் அற்புதம் பார்க்க நன்றாகவே இருக்கும். பெற்றோர் எப்படி அனுமதிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வெள்ளைக் காரரில்லை.

வட இந்தியர்கள். மிகவும் அழகாக இருப்பார்கள். இங்கே இள வயதினர் மிகவும் நேர்த்தியாக முடி வெட்டி அழகுபடுத்தித் துப்பரவாக எப்பொழுதும் கவர்ச்சியாக இருப்பார்கள். இங்கு பிறந்த எங்களுடையவர்களும் அப்படியே அழகாக இருக்கப் பழகி விட்டார்கள். அவர்கள் பிரிட்டிஷ்வாசிகள் போல அழகாக இருப்பார்கள். பிரிட்டிஷ்வாசிகள் தானே.

ஊரில் சுந்தரலிங்கத்தின் காதல் பள்ளிக்கூடத்தில் மிகவும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய காதல். கேதீஸ்வரி கறுப்பாக வாடிவாக இருப்பாள். சுந்தரலிங்கம் கேதீஸ்வரி இருவரும் காதல் வயப் பட்டது எப்படி என்று தெரியாது. ஆனால் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து நன்றாகவே காதலித்தார்கள். கேதீஸ்வரிக்கு நீளமான முடி. முடியும் நல்ல வடிவு. பள்ளிக்கூடத்தில்தான் இந்தக் காதல் விவகாரம். பெரியவர்கள் மத்தியில் இந்த விவகாரம் அவ்வளவு தெரியாது. அப்பொழுது இருவரும் சந்திப்பது எங்களுது ஊர் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில்.

அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி ஓடலியைக் கண்டால் புண்ணுள்ள பொடியன்கள் எல்லாருக்கும் பயம். சவலோனில் பஞ்சைக் கத்திக்கோலால் தொட்டு

புண்ணிலுள்ள அழுக்குப்பட்டை உரியும் வரைக்கும் உரஞ்சித் தேய்த்து புண் சிவப்பாய் ரத்த நிறமாய்த் தெரியும் வரைக்கும் தேய்த்து பின்தான் மருந்தைப் போட்டுக் கட்டுவார். 'செகட்ரின்' பவுடரை கொட்டிப் போட்டு பெரிய ஒட்டையான புண்களுக்கும் கட்டுவார். புதுசாக புண்ணுக்கு மருந்து கட்டுவ தென்பது ஒரு மகிழ்ச்சியான விசயமாக இருக்கும். கட்டி முடிந்த பிறகு வெள்ளை பன்டேஜ் பார்க்க அழகாக இருக்கும். மருந்து கட்டும்போது இருந்த வலி கட்டிய பின்பு மாறி விடும்.

ஊரில் இருக்கும் போது அடிக்கடி புண் வரும். தொட்டாச்சிணுங்கி கீறும், மண்வெட்டி வெட்டும், கோடாரி வெட்டும், குப்பை விறாண்டி கீறும், வாச்சி வெட்டும், சுத்தியல் கையி லடிக்கும், மரவோர் குத்தும், வேலிக்கம்பி கிழிக்கும். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் ரோட்டால் சும்மா நடந்து போக கல்லடித்து பெருவிரல் நகம் கழண்டு போகும்.

டாக்குத்தர் பெயர் ஞாபகமில்லை. ஊரில் அவர் என்றால் தெய்வம். வாத்திமார் தெய்வம், டாக்குத்தர்மார் தெய்வம். பிரின்ஸிப்பல் பெரிய தெய்வம். ரோட்டால் வாத்தியார் வந்தால் சைக்கிளில் போகும் நாங்களும் இறங்கி மரியாதை செய்து போட்டுதான் போவம். அவருக்கும் அது பெரு விருப்பம். இங்கே 'சேர்' என்று கூப்பிடுவதே அபூர்வம். 'மிஸ்டர்' என்றுதான் பிள்ளை கள் கூப்பிடுவது. அதுவே பெரிய மரியாதை. சிகரட், பியர் எல்லாம்

வாத்திமாருக்கு முன்னாலை குடிக்கலாம். ஆனால் எல்லா இடமும் இல்லை.

அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் ஒருநாள் சுந்தரலிங்கமும் கேதீஸ்வரியும் போய் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டு காதல் வயப்பட்டு மயங்கி சுந்தாவின் மடியில் கேதீஸ் படுத்திருக்கிறாள். சுந்தா கேதீஸின் தலையில் பேன் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாள். காதல்... காதல்... உணர்வுச் சுரப்பிகள் சுரந்து நிறைந்து தீர்க்கும் நேரம். ஒன்றும் செய்ய முடி யாமல் பயந்து அப்படியே எதுவும் செய்ய அந்தக் காலத்தில் துணிவும் வராது. சிறிய பருவம். பிள்ளை ஏதும் வந்து விடுமோ என்கின்ற பயம். பயக்கெடுதிதான் அதிகம். கலியாணம் செய்தால் பிள்ளை தானாக வரும் என்பதுதான் அந்தக் காலத்தில பலர் நம்பியிருந்ததாக அறிகிறோம்.

ஆனந்தன். அந்தக் காலத்தில் ஊரில் காதல் மன்னன்.

சுந்தாவையும், கேதீஸையும் ஆனந்தன் கண்டுவிட்டான். அந்தக் காதலை, அவர்களைப் பற்றி அதிபரிடம் சொல்லி விட்டான். அதிபர் கூப்பிட்டு விசாரணை. அடிக்கவில்லை. உபதேசம் காதல் பற்றி. படிப்பு பற்றி... வாழ்க்கை பற்றி... ஆனந்தன் வெறுவாய்க்கிலை கெட்டவன். பிறகு ஆமி சுட்டுச் செத்துப் போனான். அதற்குப் பிறகு சுந்தாவின் காதல் பலருக்கும், வாத்திமாருக்கும் தெரிந்து விட்டது.

பஸ் ஹோல்டிங் ஒட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களை அப்படியே எனது கமராவில் படம் பிடிக்க ஆசை. கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் வருபவர்கள்தானே பார்ப்போம். ஊரில் காதலிக்க சுந்திரமே இல்லை. ஆனால் ஒழித்துக் காதலிப்பதிலும் என்ன அற்புதமான கசம். இன்பக் கிளர்ச்சி.

மோகன வதனி. அழகாக இருப்பான். கறுத்தக்கொழும்பான் மாம் பழம் போல நன்றாகப் பழுத்த பழமாக... வடிவெண்டால் நல்ல வடிவு. பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். அவ்வளவு வடிவு. காதல் எப்படி ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் சும்மா பார்த்துக்கொண்டு இருந்த போது பார்வை நீளமாகி கனிந்து இனம் புரியாமல் ஒரு அர்த்தமாகி மனதும் மனதும் கலந்து ஒருவகை கிளர்ச்சியில் திளைத்த அந்த நாள்.

நினைக்கின்றேன் அன்றுதான் காதல் வந்திருக்க வேண்டும். அப்படித் தான் நான் நினைக்கின்றேன். அதுதான் காதலாக இருக்க வேண்டும். ஒருநாள் மோகன வதனி மில்க்வைற் நீலசோப் போட்டு கழுவி சிரட்டைக் கரி அயன் பொக்ஸில் அயன் பண்ணிய அழகிய வெள்ளை நிறச் சட்டை போட்டுப் பள்ளிக்கூடம் வந்திருந்தான். பாட சாலைக்கு வரும் பெண் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வெள்ளை கவுண் போட்டுத் தான் வருவார்கள். உயர்தர மாணவிகள் அழகாக உடுத்திக்கொண்டு வருவார்கள். எல்லோரும் வெள்ளை சட்டைதான். ஆனால் மோகன வதனி மிகவும் அழகாக

இருப்பான். வகுப்பு எட்டு, ஆண்டு ஒன்பது. பதின்மூன்று வயது எனக்கு. மோகனவதனிக்கு பதின்நாலு. ஒரு வயது கூட அதைப்பற்றி பரவாயில்லை. மோகன வதனி எனது காதலியாகி விட்டிருந்தான். அப்பொழுதான் பார்வை பட்டதும் காதல். கண்டதும் காதல் என்று சொல்வது வேறு. இது வேறு. பள்ளிக் கூடத்தில் எட்டுக் ஹோல்கள். நான்கு நான்காக இருக்கும். வரிசையாக இடையில் ஒரு நீண்ட நடை.

அந்த நடையில் நடந்து போகும் போது இரண்டு பக்கமும் இருக்கும் ஹோல்களில் இருக்கும் வகுப்புகளைப் பார்க்க முடியும். ஏ, பி என்று இரண்டு வகுப்புகளிலும் இரண்டு பிரிவு. நல்லா படிக்கக் கூடியவர்களையும், படிக்க முடியாதவர்களையும் கலந்து வருஷா வருஷம் பிரித்துப் போடுவார்கள். எங்களின் வகுப்பு 'பி' பிரிவு. ரமேஷ்தான் அனேகமாக முதலாம் பிள்ளையாக வருவான். பெண்பிள்ளைகள் நன்றாகப் படிப்பார்கள். ஆண்களில் ரமேஷ். மகேந்திரன் சரியான குளப்படி. ஆனால் படிப்பான். ரமேஷ் அவனை நினைக்கும் போது மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். உடம்பில் அவ்வளவு பலமில்லாதவன். ஆனால் நன்றாகப் படிப்பான். அப்பா இரிகேஷன் டிப்பாட்மெண்டில் வேலை செய்தவர். அம்மா படித்த மனிசி. அவர்களின் வீட்டுக்குப் போனாலும் அப்பா அம்மாவோடு அவ்வளவாகப் பேசுவதில்லை. நாங்கள் தனி. அவர்கள் தனி. அவ்வளவாக எங்களோடு புளங்குவ தில்லை. படிச்ச ஆக்கள்தானே.

மோகன வதனி எங்களின் வகுப்புக்கு முன்னாலுள்ள நடையில் நடந்து போகிறான். தலைமுடி அழகு. கொஞ்சம் அடர்த்தி. ஆனால் நீளமில்லை. தலைமுடி ஒரு கண்ணை மறைத்திருக்கிறது. நான் சும்மா இருக்க மாட்டாமல் சொன்னேன் “அதை எடுத்து விடுங்கோ”

அழகான முகத்தை மறைத்ததனால் அல்ல. அது விழுந்து கிடப்பது அழகு தான். ஆனால் சும்மா சொன்னேன். “அதை எடுத்து விடுங்கோ”. சும்மாதான் சொன்னேன். அது காதலாகும் என்று ஆருக்குத் தெரியும். அதன் பிறகு அன்றைக்கு மட்டும் மோகனவதனி அந்த நடையில் ஒரு பதினைந்து இருபது தரம் அப்படி நடந்திருப்பான். நான் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக. என்னைக் கவர வேண்டும் என்பதற்காக. அவள் என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக எனும் போது மனதுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. காதல் பின்னர் என்ன என்று தெரியாத மனக்குழப்பம். பின்னர் என்ன?

எனக்கு தோட்டம் செய்ய இயலாது. அம்மா சொல்லுவா போய் புல்லைச் செருக்கச் சொல்லி. பஞ்சி. எல்லாத்துக்கும் பஞ்சி. ஒரு நாளைக்கு குறைஞ்சது ஒரு பாய் விரிக்கிற இடம் புல்லைச் செருக்க வேண்டும். அய்யா ஏழு வயதினை செத்தாப் பிறகு அம்மய்யா தான் எங்களை வளர்த்தவர்.

நானும் தங்கச்சியும்; எந்தக் குறையும் எங்களுக்கு விளங்காமல்

வளர்த்தது அவர்தான். மோகன வதனியைக் காதலிச்சாச்சு. ஆனால் கலியாணம் கட்டி வாழ முடியுமா? கலியாணம் கட்டினால் காசுக்கு எங்கை போவது? ஊரில் நிறையப் பேர் கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளை குட்டி பெத்து வாழுகின்றார்கள். ஆனால் என்னால் முடியுமா? அப்படி அந்த வாழ்வின் பாரம் எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அந்தப் பயம் காதலின் போது ஏனோ தானோவென்றிருந்தது. ஆனால் மனம் முழுக்கு காதல் இருந்தது. சந்தோசம் இருந்தது. பதினாலாம் கட்டை மணியத் தாரைக் கண்டால் பயம். அவரின் மகள் தான் மோகனவதனி.

புளியங்குளம் ஆனந்தன் கலியாணம் கட்டிவிட்டார். யோகா அக்கா படிக்கிறா. தவமணி அக்கா பெரிய குண்டு. ஆனால் வடிவாக இருந்தா. கலியாணம் முடித்தவர் ஒரு கட்டை மணிசன். பகலிலும் கலியாணம் கட்டிய புதிதில் தங்கராசண்ணை வீட்டில் பாயில் இரண்டு பேரும் குப்புறப் படுத்திருந்து காதுக்குள் குசு குசுத்து கதைத்துச் சிரிப்பினம். அவர்களைப் பார்க்கும்போது கலியாணம் முடித்து வாழலாம் என்றும் தோன்றும். ஆனால் துணிவு போதாது.

மிளகாய் கன்றுகள் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் தோட்டம் எங்களுடையது. ஒரு போகம் நிலக்கடலை. ஒரு போகம் மிளகாய்க் கன்று. ஒரு போகம் நெல். போதாததுக்கு குத்தகைக்கு வேறை குடுக்கிறது. நல்ல விளைச்சல் பூமி. குளத்துக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் தரை.

எனக்கு மிளகாய்க் கன்றுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சப் பஞ்சி, புல்லுச் செருக்கப் பஞ்சி.

பாத்தி கட்டப் பஞ்சி. சேத்துக்குள் மிளகாய்க் கன்று நடப் பஞ்சி. வெறும் காலோடை அந்தப் பொன் விளையும் பூமியில் நிற்க வெறுப்பு. வெயில் கூடாது. மழை கூடாது. வெயில் என்றால் வெறும் முதுகில் சுள்ளென்று எறிக்கும். சுடும். என்னால் அதைத் தாங்க முடியாது. வேலைக்கு நான் மிகவும் கள்ளம். இருந்தும் அம்மா அணைப்பா.

எப்படி? மோகனவதனியைக் காதலித்து கலியாணம் பண்ணி குடும்பம் நடத்தும் அளவுக்கு துணிவு வரவேயில்லை. ஆனால் காதல் நிறைய இருந்தது. காதல் என்றால் நிறையக் காதல். அவளை நினைக்கும் போது கசும். சுத்தாழை மரத்தில், தூசு படிந்த காரில் எல்லாம் மோகனவதனி என்று அவளின் பெயரை எழுதிப் படித்து ஆனந்தப் பட்டேன். மோகனவதனி நன்றாகப் படித்தாள். அவள் பாடசாலை மாறி வித்தியானந்தாவிற்கு போனதன் பின்பு காதலில் ஒரு தேக்கம். ஆனால் மனம் மாறவில்லை. மிகவும் சிறிய வயதுதானே. அதுதான் முதற் காதல்.

லண்டனில் உள்ளது போல் சுதந்திரம் அங்கும் வேண்டும். மறைக் காமல் காதல் செய்வதற்கு, சுதந்திரமாய் கையில் பிடித்துக் கொண்டு காதலர்கள் திரிவதற்கு யாருக்கும் பயம் கொள்ளாமல். நான் நிற்கும் இடங்களில்

இருந்தெல்லாம் காதல் கடிதங்கள் எழுதுவேன் மோகனவதனிக்கு. அவளுக்குப் பதில் போட பயம். ஒருமுறை எனது கடிதத்தை அவளது அம்மா எடுத்து எசினது என்று கேள்விப்பட்டேன். ஒரே யொரு முறைதான் மோகனவதனியைத் தொட்டேன். அது பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு நாள் ஒரு பேனாவை வாங்கும் பொழுது அவள்தான் என்னைத் தொட்டாள். அது மின்சார உணர்ச்சி. இன்னும் ஞாபகமாய் அந்தத் தொடுதல் இருக்கிறது.

எனக்கு உழவு மெசின் ஒடுவதற்கு மிகவும் ஆசை. தியாகலிங்கம் உழவு மெசின் பழக்கினார் எனக்கு. அவர் ஊர்ச் சண்டியர் மாதிரி. என்னை உதறிய என் நினைவுகளை உதறிய ஒரு நபராக அவர் இருந்தார். எனக்கு அவரைப் பற்றி யெல்லாம் அறிய ஆவலாக இருக்கிறது. அவர் ஒரு ஜீவனின். உணர்வுகளின் ஊற்றாக இருந்தார். உண்மையில் உணர்வு என்பது பெரியது. அடங்க மறுத்து வீறு கொண்டு எழும் அதனை இப்படித்தான் பியோகிக்க வேண்டுமென்று எந்த வரையறைக்குள்ளும் அமிழ்த்த முடியாது. அப்படி அமிழ்த்தி விடில் அது அர்த்த மற்றதாகி விடும். மனம் அடங்க மறுத்த காலங்கள் அபத்தமானதாகிவிடும். ஆனால் எவ்வளவு காலங்களுக்கென்று...

ஊரில் பாலசிங்கம் இருந்தார். காதல் மன்னன். அப்பிடி ஒரு துணிவு அவருக்கு. அந்தக் காலத்தில்; சின்னப் பொடியன். ஆனால் காதல் செய்வதில் பேர் போனவர். அந்தக் கண்ணனுக்கு எனக்குத் தெரியாத பல கோபியர் இருந்தனர். நான் சின்னப் பொடியன்.

பாலசிங்கம் பின்னர் ஆமி சுட்டு செத்துப் போனார் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

காதல் ஒரு ஆழ்மனக் கிளர்ச்சி. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு எலும்பு முறிவு நோய். அதன் விஞ்ஞானப் பெயர் Osteo Prosis என்பது. அந்த நோய் மிகவும் கொடுமையானது. திடீரென்று எலும்புகள் முறிந்து விடும். சில நேரம் நொருங்கி விடும். அதனை அவர் தானாகவே உணருவார். மனம் என்ன பாடுபடும். அவர் உணரும் போதே எலும்புகள் முறிந்து விடுவ தென்பது பெரும் கொடுமை வேதனை. அவருக்கு மனத்துணிவு என்பது கொஞ்சம்கூட இல்லை. தன்னைப் பற்றியே கவலை கொண்டிருப்பார். மனதால் மிகவும் பலவீனமான மனிதர் அவர். அவருக்கு இந்த நோய் வந்திருந்தது. தன்னை நினைத்து அழுது கொண்டிருப்பார் அவர்.

ஆழ்மனக் கிளர்ச்சி, ஆழ்மன வேகம் அல்லது ஆழ்மன அமைதி பற்றி அவ ரோடு பேசவே முடியாது. உண்மையிலேயே நோய் என்பது பாவங்களின் பிரதிபலன்களினால் மனிதருக்கு வருவது என்று சொல்வார்கள். அது என்னவோ பலருக்கு மிகவும் கொடுமானதாக வரும். அவருக்கு ஒரு காதலி இருந்தாள். சுக தேகியானவரை மட்டும் அது காதலிக்கும். மற்றும்படி கவனிக்காதா? அது உண்மையில் காதல் அல்லவா? பல கேள்விகள் என் ஆழ் மனத்தில் தொக்கி நிற்கும். அவர் தனது எலும்பு முறிவு நோய் பற்றியும் காதல் பற்றியும் அடிக்

கடி அழுவார். காதலி நோயில் அவரைப் பார்க்கவில்லை.

அழகு அனுபவிக்கக் கூடிய தொன்று. அந்த அழகை இரசித்து அனுபவிக்கத் தெரியாதவர்கள் மிகவும் பலவின மானவர்கள்.

ஒருமுறை ஒரு ஷொப்பிங் சென்டரில் நான் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு பெண் ஓடி ஓடி எனக்குப் பின்னால் வந்தாள். மூச்சு வாங்கியது.

“உங்களை நான் ஒருமணி நேரமாக பின்தொடர்ந்து வருகிறேன்.”

“ஏன்?”

அவளின் கண்களில் மலர்ச்சி ஆர்வம், அன்பு, காதல், கிளர்ச்சி. அவளது ஆழ்மன பிரவாகத்தைக் கண்களில் கண்டேன்.

“உங்கள் கையை பிடிக்கவா?”

“ஓ”

“உங்களை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். உங்களை நான் நேசிக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் எனக்கு என் மனதுக்கு ஆறுதல். உங்களின் தோற்றம் என் கண்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. கண்களை மூடும் போதும், திறக்கும் போதும்.”

அழகான மோகன வதனியை முத்த மிடக்கூட இல்லை. அழகான அவளைத் தொடவேயில்லை. அழகான அவளின் முடியை எனது கைகளால் கோதிவிட

வேயில்லை. ஏன்? அப்பொழுது ஆழ் மனதில் காதல் பக்குவப்படவில்லை. அந்தக்காலம் பக்குவப்படாத காலம்.

மன அன்பு மேலிட வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் நீக்கமற நேசிக்க வேண்டும். அந்த நேசம் உன்னை உன் உணர்வுகளை பக்குவப்படுத்தும். உன் கண்கள் நேசத்தால் மிளிர் வேண்டும். அவளுக்காய் அவனும், அவனுக்காய் அவளும் அழ வேண்டும். அப்பொழுது உன்னில் இருந்து பல அற்புதங்கள் வெளியாகும்.

எல்லா அழகுகளும் கிளர்ச்சியூட்ட வல்லனவல்ல. அது பார்வை நோக்கம் தேவை இதற்கும் அப்பால் ஒன்று ணர்வது. அது உன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

அவர்கள் இருவரும் இணைந்து கொண்டே போகிறார்கள். மனதில் கிளர்ச்சி மேலிட... ஒரு பஸ் நிற்காமல் போகிறது. பாடசாலைப் பிள்ளைகளைக் கண்டாலே சில பஸ் ட்ரைவர்களுக்குப் பிடிக்காது. அப்படி ஒருவர்தான் இவரும்.

இங்கு காதலில் ஒருவரை நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் ஊரில் இளம்வயதுக் காதலில் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்கிறது போலத் தெரிகிறது. இந்தச் சுதந்திரமான காதலர்களை படம் பிடிக்க வேண்டும். அப்படியே ஒட்டிய படிக்கு விருப்பமாய் இருக்கிறது. அவர் களிடம் கேட்க வேண்டும். சுதந்திரமாய் இந்தக் காதல் வாழ வேண்டும். நீண்ட நெடுங்காலமாய்...

மோகன வதனி நல்லாய் இருக்க வேண்டும்.

அமரர் எஸ்.வி. தம்பையா சிறுகதைப் போட்டி முடிவுகள் பரிசீலனையில் உள்ளன. அடுத்த இதழில் போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும்.

- ஆசிரியர்

மீண்டும் சாதத் ஹசன் மண்ட்டோ பற்றி...

கடந்த ஒரு பிரதியின் முனுமுனுப்பு ஒன்றில் பஞ்சாபி எழுத்தாளர் சாதத் மண்ட்டோவின் கதைகளைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்து இருந்தேன். அந்த பிரஸ்தாபிப்பு, தமிழ்த்திலிருந்து வெளிவந்த ரவி இளங்கோவன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட மண்ட்டோவின் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கதைகளைப் படித்தனால் எழுதப்பட்டது. அக்குறிப்பை எழுதிச் சில மாதங்கள் கழித்து, தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் நவீன சினிமாவுக்கான சிறுசஞ்சிகையான 'நிழல்' வெளியீடாக வந்திருக்கும் மண்ட்டோவின் கதைகள். நினைவோடைகள், சொற்சித்திரங்கள், மற்றும் அவரைப் பற்றி கட்டுரைகள் என பல்வகையான படைப்புகள் அடங்கிய கனமான தொகுப்பு ஒன்றை படிக்கக் கிடைத்த பொழுது மீண்டும் மண்ட்டோவை பேச வேண்டும் போல் தோன்றியது.

ஒரு பிரதியின் முனு முனுப்புக்கள் - மேமன்கவி

தமிழகத்துச் சிறுசஞ்சிகைகளில் மண்ட்டோவின் ஓரிரு சிறுகதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், நிழல் சஞ்சிகைதான் மண்ட்டோவை தமிழ் எழுத்து உலகம் பரவலாகவும் விரிவாகவும் அறிய வைத்திருக்கிறது. அந்த வகையில் ராமாநுஜம் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட அத்தொகுப்பு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஏலவே மண்ட்டோவின் ஒரு சில கதைகளை படித்திருந்த நிலையில் அவரது எழுத்துகள் பற்றிய வியப்பில் ஆழ்ந்திருந்த எனக்கு அத்தொகுப்பின் நிழல் மார்ச் 2005 இதழில் "மண்ட்டோவின் மதம், தேசியம், மற்றும் உடல் பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை" எனும் தலைப்பில் நவீன விரிவான ஆழமான ஒரு விமர்சனத்தை, ஜமாலன் இவர் சிறுசஞ்சிகைகளில் நவீன விமர்சனங்களை முன் வைப்பவர். இந்த விமர்சனமும் மண்ட்டோவின் ஆளுமையைச் சிறப்பாக எடுத்து காட்டுகிறது.

மண்ட்டோவின் படைப்புகளிட்ட எனது இந்த வியப்பின் முதல் துளி, அவரது சொற்சித்திரங்களில் ஒன்று குறுந்திரைப்படமாகத் தயாரிக்கப்பட அதனைப் பற்றியக் குறிப்பை நிழல் இதழில் படித்தபொழுது ஏற்பட்டது. அந்தக் குறுந்திரைப்படம் இப்படித்தான் அமைகிறது. எந்தவொரு மதத்திற்கான புற அடையாளமற்ற ஒரு கோஷ்டி எந்தவொரு மதத்திற்கான புறத்தே கொண்டிராத ஒருவனைத் துரத்தி வந்து சுத்தியால் குத்திக் கொலை புரிகிறது. கொல்லப்பட்டவன் நிர்வாணமான நிலையில் கீழே விழ, அவனைக் சுத்தியினால் குத்தியவன் சொல்லுகிறான் மிஸ்டேக் ஹோகயா

(பிழை நடந்து விட்டது). அத்தோடு அந்தக் குறுந்திரைப்படம் முடிந்து விடுகிறது. இக் குறுந்திரைப்படத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மண்ட்டோவின் அச்சொற்சித்திரம் ராமாநுஜம் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட மேற்குறித்த தொகுப்பில் பிழை எனும் தலைப்பில் இடம் பெறுகிறது. அச்சொற்சித்திரம் உங்கள் பார்வைக்கு :

பிழை

வயிற்றை மிகச் சுத்தமாகக் கிழித்துக் கொண்டு அந்தக் சுத்தி சரியான நேர் கோட்டில் அவனின் தொப்புளுக்குக் கீழ் இறங்கியது.

அதில் அவனின் பைஜாமா நாடாவும் வெட்டப்பட்டது. சுத்தியைப் பிடித்திருந்த வனிடமிருந்து அந்த வார்த்தைகள் வருந்தத்தோடு வெளியேறியது. "ச்சே...ச்சே நான் தவறு செய்து விட்டேன்."

அந்த குறுந்திரைப் படத்தைப் பற்றிய அந்தக் குறிப்பையும் பிழை எனும் மண்ட்டோவின் இந்தச் சொற்சித்திரத்தையும் படித்த பின் எனக்குள் ஏற்பட்ட அதிர்விலிருந்து நான் மீளக் கன நேரம் எடுத்தது என்பது உண்மை. அச்சொற்சித்திரத்தைப் படித்தவுடன், இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள மண்ட்டோவின் படைப்புகளைப் பற்றி ராமாநுஜம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையின் தலைப்பும் நினைவுக்கு வந்தது அக்கட்டுரையின் தலைப்பு இதுதான்.

"கலாச்சார குறியீடுகளற்ற நிர்வாண உடல்கள்"

அத்தோடு மண்ட்டோவின் படைப்பு களைப் பற்றிய நிழல் இதழில் வெளிவந்த ஜமாலன் அவர்களின் கட்டுரையின் தலைப்பை நினைவுப்படுத்திக் கொண்டு ("மண்ட்டோவின் மதம், தேசியம், மற்றும் உடல் பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை") அவரது கட்டுரையில் முன் வைக்கப்படும் சில கருத்துக்களைப் பார்ப்போம்.

ஜமாலன் அவர்கள் அக்கட்டுரையின் முதல் பகுதியின் ஒரு பந்தியில்,

பு.வி.யின் எள்ளல் மண்ட்டோவின் சொற்சித்திரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். இந்த எள்ளல் பு.பி.யின் போல் 'ஜரணி' வாய்ந்தது அல்ல. இது 'பிளாக் ஹியூமர்' (Black Humor) எனப்படும் பிரய்டால் முன் வைக்கப்பட்ட நினைவிலி நிலையில் ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் அச்சம் நரம்புகளை அதிர வைக்கும் நகையுணர்வாக மாற்றிடு செய்யப்பட்டு வெளிப்படும் வடிவமாகும்.

எனக் கூறி பு.பி.யின் படைப்புலகம் மண்ட்டோவின் படைப்புலகத்திலிருந்து வேறுபட்டது என நிறுவுகிறார்.

அதே கட்டுரையின் இன்னொரு பந்தியில்,

"கலாச்சாரம் மற்றும் அரசியல் சார்ந்த பிம்பங்களை குறியீடுகளாக்கித் தனது மத, தேசிய அடையாளங்களை நிராகரித்து மனித உயிர்ப்பின் வலிகளை எழுத்தாக்கி மனம் என்கிற விசித்திரக்

கட்டமைப்பின் உள்ளார்ந்த அலகுகளைக் கிழித்து வெளியே போட்டு எல்லா விதப் புனிதங்களையும் கேள்விக்கு உட்படுத்தி 'பூ' என்று காறித் துப்பும் மண்ட்டோ விளிம்பு நிலை மனிதர்கள் என்று சமூகம் 'அருவருத்து' ஒதுக்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டுள்ள விலைமாதுகள், காமத் தரகர்கள், பொறுக்கிகளை நாயகர்களாக்கிப் போலி நாகரீக கற்பிதங்களைக் கொண்ட மத்தியதர வர்க்கத்தை உள வியல் ஆய்விற்கு உட்படுத்தி நம்மைக் குற்ற உணர்வு கொள்ளும்படி செய்கிறார். தன்னைப் பற்றியும் தனது எழுத்தாள 'பிரம்ம' பிம்பங்களைப் பற்றியும் கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல் நேர்மையாகத் தனது எழுத்தை முன் வைக்கிறார். முதல் கவிதை நூல் பிரகரமானவுடன் தனக்கென்று கோஷ்டிகளை உருவாக்கித் தன்னையே சொறிந்து சொறிந்து அதன் புண்களைப் பளபளக்கும் வைரங்களாக விற்றுத் திரியும் தமிழ் எழுத்தாளக் கூட்டத்திற்கு இது முற்றிலிலும் புதிய ஒன்று. மண்ட்டோவின் படைப்புலகிற்குள் பிரவேசிப்பதன் மூலம் முதலில் எழுத்தின் நேர்மையும் பாசாங்கற்ற எழுத்தையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்."

அதேவேளை மண்ட்டோவின் படைப்புலகத்திற்கு அப்பாலும் அவரது பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லுகின்ற மிகவும் அவதானத்திற்குரியவை இந்தி சினிமா. (மண்ட்டோ அன்றைய கால கட்டத்தில் இந்தித் திரைப்பட உலகத் தோடு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தவர். பல இந்தித் திரைப்படங்களுக்குக் கதைகள் எழுதியவர் என்பதும் இங்கு

குறிப்பிடத்தக்கது) கலைஞர்களான அசோக்குமார், நர்கீஸ், ஷியாம் போன்ற நண்பர்களை பற்றிய நினைவோடை கட்டுரைகள் கூடப் படைத்தவர்.

அம்முவரும் அவருடைய நெருங்கிய, குடும்ப நண்பர்களாக இருந்தும், அக்கட்டுரைகள் வெறுமனே அவர்களை பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல்களாக அமையாது, அம்முவரினதும் பலங்களையும். பலவீனங்களையும் எடுத்துச் சொல்லும் நேர்மையான பிரதிசுளாக இருந்தன என்பதையும் இங்கு நினைவுப்படுத்த வேண்டி உள்ளது...

மண்ட்டோவின் படைப்புலகில் உலவுகின்ற பொழுது ஜமாலன் அவர்களுக்குப் புதுமைபித்தன் நினைவுக்கு வந்தார். ஆனால் எனக்கோ ஜி. நாகராஜன்தான் நினைவுக்கு வந்தார். அதாவது தன்னைப் பற்றியும் தனது எழுத்தாள 'பிரம்ம' பிம்பங்களைப் பற்றியும் கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல் நேர்மையாகத் தனது எழுத்தை முன் வைக்கும் மண்ட்டோ கொண்டிருந்த அக்கலக குரல் தமிழில் தொடக்கப் புள்ளியாகக் காணப்பட்ட, ஒரு படைப்பாளியாக ஒருவர் இருந்தாரானால் அது ஜி.நாகராஜன் ஒருவராகத்தான் இருப்பார். (அதற்குப் படைப்பு ரீதியான ஒரு சிறந்த உதாரணம்தான் அவரது "நாளை மற்றொரு நாளை" எனும் நாவல்.)

ஆனால், தமிழில் அக்கலக குரல் தொடர்ச்சியாக ஒலிக்காமல் போனதற்கு காரணம் ஜி. நாகராஜனின் மறைவு. அந்தக் கலக குரலின் சாயலை அல்லது

சிறிதளவான பரிணாம வளர்ச்சியை இன்றைய நவீன படைப்பாளிகளில் காணக் கிடைத்தாலும். மண்ட்டோ கண்ட, ஸ்தாபித்த அளவான பிரமாணத்தைத் தமிழ்ச் சூழலில் அச்சுரல் இன்னும் எட்டவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

எனது இக்குறிப்புகளைப் படித்து கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு ஜி.நாகராஜன் உயிருடன் இருந்த காலகட்டத்தில், அக்கலக குரல் ஒலித்தாக சொல்லப் படுகின்ற (அல்லது நாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்த) ஜெயகாந்தனின் படைப்புலகத்தை எடுத்து காட்டலாமே? எனும் கேள்வி எழக்கூடும். ஆனால், தனது மரணத்தின் கடைசி நிமிஷம் வரை தான் கொண்டிருந்த கருத்தியலை விட்டுப் பிறழாது, தனக்கான கலகக் குரலை எந்த விதமான சமரசத்தின் காரணமாகவோ சப்த குறைச்சலன்றி மண்ட்டோவை போல் ஜெயகாந்தனால் ஒலிக்க வைக்க முடியவில்லை. அவரின் ஆரம்பகால படைப்புக்களில் சொல்லப்பட்ட (அல்லது நாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்த) ஒலித்த கலகக் குரல் அவரது பிற்காலப் படைப்புக்களில் தேய்ந்து தேய்ந்து மங்கி நிற்பதைக் காணலாம். எனது இக் கூற்றுக்கு உடனடியாக நினைவுக்கு வரும் உதாரணங்களாக - சமூக மீறாலாகச் "சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்" நாவலில் ஜெயகாந்தனால் உருவாக்கப்படும் கங்கா - பிற்காலத்தில் வெளிவந்த அந்த நாவலின் இறுதிப் பாகமான "கங்கை எங்கே போகிறாள்" எனும் நாவலில் கங்கையில் கரைய வைக்கப்படுவது முதற்கொண்டு பிறகுவரும் ஜெயஜெய

சங்கராவிலிருந்து இன்றைய ஹரஹர சங்கரா வரையிலான அவரது படைப்பு களைச் சொல்லலாம்.

ஆனால் ஜி.நாகராஜன் இன்று உயிருடன் இருந்து இருந்தால், மண்ட்டோ அந்தக் கலக குரலில் எட்டிய பிரமாண்டத்தை அவர் எட்டியிருக்கக் கூடும்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் ஜெய காந்தன் கவனிக்கப்பட்ட அளவுக்கு ஜி.நாகராஜன் கவனிக்கப்படாமல் போனதால் என்னவோ அன்றைய கால கட்ட விமர்சன உலகமும் இவ்விருவரினது கலகக் குரல்களில் ஒப்பிட்டு சொல்லாமல் போய்விட்டது ஒரு குறை.

ஆரம்பம் முதல் 50களில் நடுபகுதியில் சந்தித்த மரணத்தின் இறுதி நிமிஷம் வரை தனக்கான கலகக் குரலை மிகுந்த உரத்த குரலில் ஒலிக்க வைத்த, அதுவும் இந்தியா - பாசிஸ்தான் பிரிவினைக் கால கட்டத்தின் பொழுது ஏற்பட்ட அடையாள நெருக்கடியை எடுத்துச் சொன்ன ஓர் இந்தியப் படைப்பாளி மண்ட்டோவை போல் இருக்கவில்லை. இதுவரை நமக்குத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்த படவில்லை. அத்தகைய ஒரு படைப்பாளி தமிழில் அறிமுகமாக அரை நூற்றாண்டு காத்திருக்க வேண்டி இருந்தது.

மண்ட்டோவிலிருந்தப் புதுமை பித்தனும், ஜெயகாந்தனும் (விதிவிலக்கு ஜி.நாகராஜன்) வேறுபட்டு இருப்பதற்குக் காரணம் - அதாவது மண்ட்டோவின் படைப்புலகில் ஒலித்த அளவான கலகக் குரல் தமிழில் இன்று வரை ஒலிக்காமல்

போனதற்குக் காரணம் என்ன? என்ற கேள்வி எழத்தான் செய்கிறது. இந்தக் கேள்விக்கான பதிலுக்கு நாம் மீண்டும் ஜமாலனின் கட்டுரைக்குப் பாய வேண்டும், அக்கட்டுரையில் புதுமை பித்தன் மண்ட்டோவிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதற்கான முன் வைக்கும் காரணங்கள் சம்பந்தமான கருத்துக்கள் விவாதத்திற்குரியவை என்றாலும், அப்பந்நியில் உள்ள ஒரு கருத்து நாம் எழுப்பிய மேற்கண்ட கேள்விக்கான பதிலைத் தருகிறது என நினைக்கிறேன். ஜமாலன் இப்படிச் சொல்கிறார்.

“மண்ட்டோவிற்கு ஏற்பட்ட அடையாள நெருக்கடி, அந்நியமாதல் உணர்வு புதுமைப்பித்தனுக்கு இல்லை. தமிழ்ச் சூழலில் அதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. காரணம் சாதிய அடையாளம் ஆழமாக வேருன்றி உள்ளதால் ‘தனிமனிதனை’ கண்டடைவதற்கு சாதியமில்லாத சூழலே உள்ளது.”

அதாவது “சாதிய அடையாளம் ஆழமாக வேருன்றி உள்ள” என்ற ஜமாலனின் வரிகளோடு ‘மத’ என்ற சொல்லையும் சேர்த்து நான் சேர்ந்து படித்து, மண்ட்டோவை போலான ஒரு படைப்புலக இயக்கம், சாதிய, மத அடையாளங்கள் ஆழமாக வேருன்றி உள்ள தமிழ்ச் சூழலில் சாத்தியமே இல்லை (விதி விலக்கு ஜி. நாகராஜன்) என்பதற்கு ஆதாரம் அத்தகைய ஒரு இயக்கமான மண்ட்டோ மறைந்து அரை நூற்றாண்டு கழிந்தும் இதுவரை அவரது ஒத்த படைப்புலக ஆளுமை மிக்க ஒரு படைப்பாளி வரவில்லை என்பதுதான். (நான் முன் சொன்னது போல் நாகராஜன்

அவர்கள் இன்று உயிருடன் இருந்திருந்தால் இக்குறை நிவர்த்திச் செய்யப் பட்டு இருக்கலாம்.)

மொத்தத்தில், ரவி இளங்கோவனின் முயற்சியினாலும், மற்றும் சஞ்சிகைகளில் சிவரது முயற்சினாலும், ராமாநுஜத்தின் முயற்சியினால் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் மண்ட்டோவின் பிரமாண்டமான இத்தொகுப்பினாலும் தமிழ்ச் சூழலுக்கு அறிமுகமாகி இருக்கும் சாதத் ஹசன் மண்ட்டோவின் படைப்புக்கள் அவரை ஒத்த ஒரு படைப்புலக ஆளுமையை நிறுவ, முயற்சிக்கும், வளர்த்து கொள்ள ஆசைப்படும் தமிழின் இளைய தலை முறை படைப்பாளிகளுக்கு மிகவும் பக்க துணையாக இருக்கும். அதேவேளை தமிழில் கிடைத்திருக்கும் (அதற்காக அம் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அனைவரும் பாராட்டுகரியவர்களும் அதற்கான அவர்களது உழைப்பு போற்றத்தக்கது.)

தமிழின் பிரமாண்டங்கள் என ஆரதிக்கப்படும் கலகக் குரல்களாக கருதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பிரபலங்களின் படைப்புலகக் குரலை ஒப்பிட, ஒரு மீள்வாசிப்புச் செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியும் இருக்கிறது. அவ்வாறான ஒரு ஒப்பீட்டை, மீள்வாசிப்பையோ அந்தப் பிரபலங்களின் மீது நிகழ்த்துகின்ற பொழுதுதான். அன்று கலகக் குரல் எனவும். புரட்சிப் படைப்பாளி ஆரதிக்கப்பட்ட, அடையாளம் காணப்பட்ட எழுத்துக் குரல்கள் இன்று அரசு எனும் நிறுவனத்தினதும், மற்றும் மத, சாதிய கட்டமைப்புகள்

சக்திகளின் அடியில் சமாதி நிலை அடைந்து இருக்கின்றன என்பது புரியும்.

இச்சிறு குறிப்பின் மூலம், மண்ட்டோ என்ற அந்தச் சுயமான, மரணம் வரை சுயத்தை ஒரு ஆளுமை மிக்க ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றிச் சொல்லிவிட முடியாது. அவரது கருத்துகளுக்கான உதாரணங்களாகச் சொற் சித்திரங்களில் சில உங்கள் பார்வைக்கு:

துரோகம்

“இங்க பார், இது கொஞ்சம் கூட நியாயம் இல்லை. கள்ளச்சந்தை விலையில் நீ எனக்கு கொடுத்த இந்தக் கலப்படம் செய்யப்பட்ட பெட்ரோலைக் கொண்டு ஒரு கடையைக் கூட எரிக்க முடியவில்லை.”

ஒய்வு நேரம்

“ஏய்.. அவன் இன்னும் சாக வில்லை... அவனிடம் இன்னும் கொஞ்சம் உயிர் இருக்கிறது.”

“என்னால் முடியவில்லை எனக்கு ரொம்ப அசதியாக இருக்கிறது.”

துணிச்சலான செயல்

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் எல்லாமே தீ வைக்கப்பட்டு எரிந்து போனது. ஒரே ஒரு கடை மட்டும் தப்பித்தது. அந்தக் கடையின் அறிவிப்புப் பலகையில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான எல்லாப் பொருட்களும் இங்கு விற்கப்படும்.’

Happy Photo

EXCELLENT

PHOTOGRAPHERS

MODERN COMPUTERIZED

PHOTOGRAPHY

FOR WEDDING PORTRAITS

& CHILD SITTINGS

Photo Copies of Identity Cards (IC), Passport & Driving Licences With in 15 Minutes

300, Modera Street,

Colombo - 15.

Tel: 2526345

இரசனைக் குறிப்பு :

“வேள்வ நெருப்பு”

- பாலா

யிலிருந்து சில வசனங்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கோர்த்து விட்டால் கூட ஏனைய அலகுகள் கதை சொல்லும்! இந்தச் சின்னஞ்சிறு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிகள் இன்று தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சடைத்து அடர்த்திக் கண்டுவிட்டன.

இவைகள் புனைக்கதையின் ‘இன்றைய பாய்ச்சலே’ என இக்காலத்து இலக்கிய ஜம்பவான்கள் மார்த்தட்ட முடியாது. நீண்ட விசுரமாதித்தன் கதையில் பதுமை சொல்லும் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள் என்பனவும் ‘குறுகத் தறித்த குறளாக’ இனங்காணப் படுகின்றன. அலங்காரச் சோடனைகளின்றி - சொற்களின் ஒட்டுமொத்தமான தேவையை நிதானித்து, அவைகளை ஊடுபாவாக்கி, தொனிப்பொருளை உணர்த்திக் காட்டுவதே இந்த ‘வித்தை’யின் குட்சுமம்.

எமது ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் இந்த இலக்கிய வடிவத்தை மிகவும் செம்மையாக மக்களுக்குக் கொடுத்திருப்பது யதார்த்தமானதே. எழுத்தாளர் சாந்தன் மிகக் கனதியான விஷயங்களை இந்த ஒடுக்கமான வடிவத்துள் நுழைத்து வெற்றியும் கண்டுள்ளார். அதேபோல் அமரர்கள் செம்பியன் செல்வன், பெனடிகர் பாலன் என்போரும் இதில் சாதனை படைத்துள்ளனர். இந்திய எழுத்தாளர் ‘கஜாதா’வும் இச்சின்னஞ்சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

‘வேள்வி நெருப்பு’ என்ற புத்தகமொன்று அண்மையில் கிடைத்தது. இது சின்னஞ் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அத்தோடு, இது இரண்டாவது பதிப்பெனவும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஈழத்து நூலொன்று இரண்டாவது பதிப்பைக் கண்டிருப்பதை உள்வாங்கிய பொழுது நெஞ்சு பெரு மிதத்தால் விரிந்தது. முதலாம் பதிப்பில் ஓராயிரம் பிரதிகளை அச்சிட்டு அவைகளைச் சந்தைப்படுத்த வெளியிட்டாளர்கள் ‘முக்கிக்’ கொண்டிருக்கும் நிலையில் இந்த விடயம்

யாரைத்தான் இங்கிதப்படுத்தாது! மனம் நூலுக்குள்ளிழுத்தது!

இத்தொகுப்பில் 50 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஈழத்தின் முத்த கவிஞரும் எழுத்தாளரும் இந்நாட்டின் பிரபல இலக்கியக் ‘கூத்துக்களை’ கண்டு களித்துள்ள அநுபவசாலியுமான ச.வே.பஞ்சாட்சரம் இக்கதைகளின் பிரம்மா!

கதைகளை வாசித்த பின்னர் கொழித்துப் பார்த்த பொழுது இத் தொகுப்பின் மகுடமாகவும் திலகமாகவும் ‘ஈடில்லாத் தாயன்பு’ மேலோங்கி நின்றது. சின்னஞ்சிறு கதா வடிவங் களுக்கு இக்கதை வரைவிலக்கணம் புகட்டுகின்றது. தொனிப்பொருள் பூடக மாகாமல் சட்டென விரிகின்றது. தமது உதிர வார்ப்புகளின் சாதனைகள் எல்லாப் பெற்றோர்களாலும் கொண்டாடப்படு மென்ற உண்மையை அம்பலப்படுத்து கின்றது.

சர்வதேசத்தின் கண்களைத் திறக்க வைத்த ஈழப்போர் இனத்துக்குள் எத்துணை தாக்கத்தைத் தந்திருக்கின்ற தென்பதை ‘அழிப்பின் ஆழங்கள்’, ‘சாகாத சாவும் வாழாத வாழ்வும்’ என்பன சுட்டுகின்றன. பேர்த்தியின் ‘வீர மரணத்தை’க் கண்டுகொள்ளாது தனது அறுபதாவது கலியாணக் கொண்டாட்டத் தில் மனதை ஊன்றும் தூர நோக்கற்ற பேரனை, முன்னதும் இனத்தின் மீட்சிக் காகத் தன்னை அர்ப்பணித்த சுக உதிரத் தின் தியாகத்தைச் சங்கைப்படுத்தாது சமூகத்தை சீரழித்துக் கொண்டிருக்கும் தொலைக்காட்சியை மோகிக்கும்

பொறுப்பற்ற இளைய சக்தியைப் பின்னதும் மிகவும் உறைப்பாகப் பதிய வைக்கின்றன. இரண்டும் சமகாலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு நல்ல ஊட்டமாகின்றன.

சுசிப்புத் தன்மை, அர்ப்பணிப்பு என்பனவே வாழ்வின் முன்னேற்றத் திற்கு ஏணிப்படி என்கின்றது ‘வேண்டாம் சார்’.

ச.வே.ப. தான் நேசிக்கும் இலக்கி யத்திலும் கருத்துன்றி சமுதாயத்தில் அதன் வகிபாகத்தை ஆராய்கிறார். உன்னதமான ஒரு சமுதாயத்தை உரு வாக்கப் பசியையும் பட்டினியையும் பாராது உழைத்து வரும் இலக்கியவாதி களைத் ‘தண்டல்காரர்களா?’ எனக் கொச்சைப்படுத்தும் கற்றோர் உலகிற்கு எரிகளை தொடுக்கிறார். ‘நாமர்க்கும் குடியல்லோம்’ எனத் தன் எஜமானுக்கு எதிராக நிரும், பத்திரிகா தர்மத்தின் சகாயிக்கும் தனது எழுத்தின் வழி நின்று வாழும் ‘சுத்தமான’ பத்திரிகை ஆசிரிய ரொருவரை மக்கள் முன் நிறுத்துகிறார். தமது பெயரைப் பத்திரிகையில் பார்த்து விட வேண்டுமென்ற வாஞ்சையோடு ‘அதையுமிதையும்’ எழுதிக் குவிக்கும் எழுத்தாளரை ‘எழுத்தின் வலிமை’ எச்சரிக்கின்றது.

உரிமைகளைத் தேடிக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணியத்தை சோதனைக்கு உட்படுத்துகின்றது ‘யோகம்மா ணவின் பிள்ளைகள்’ குடும்ப ஆதிக்கத்தை தட்டிப் பறிக்கும் பெண்கள் வாழ்வில் சீரழிவரெனவும், ‘ஆண், பெண்’ என்ற சங்கமத்தில்தான் நல்ல

தோர் குடும்பம் அமையுமென்பதையும் கதை நிறுவ முயலுகின்றது. மழலைகளின் ஒலியே குடும்பத்தின் 'ஆனந்த ரகசியம்' என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஈழத்தில் இன்றுள்ள தமிழ் சமுதாயத்தின் அதி முக்கிய தேவைகளில் இதுவுமொன்று. யுத்தமும் சுனாமியும் இந்தப் 'பச்சை மண்கள்' எத்தனையை விழுங்கி விட்டன. உளவியல் அடிப்படையிலும் இக்கதை கவனத்தைப் பெறக் கூடியது.

“உனக்காக உயிர் வாழ்வேன்” மழலைகள் நம்பிக்கையின் பொக்கிஷங்களைப்பதை துல்லியமாக உணர்த்துகின்றது.

மலையகத்தில் வாழும் சில குடும்பங்களின் திட்டமிடப்படாத செழுமையற்ற குடும்ப வாழ்க்கையைப் 'பட்டக் காலிலே...' நெறிப்படுத்த முனைகின்றது. இத்தனை காலத்து இலவசக் கல்வியின் சாதனை இதுவோவெனவும் வியப்புக்குள்ளாகின்றது.

விருந்துகளைச் சகிக்கத் தெரியாமல் இடறுப்பட்டுப் பலிகளையும் கொடுத்துக்

கொண்டிருக்கும் அடிமட்டப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் 'குறுட்டாம் போக்கு' வாழ்வின் சித்திரமாகின்றது 'வேள்வி நெருப்பு'.

இப்படியாகத் தனது இலக்கியப் பயணத்தில் தன்னை உறுத்திய பிரச்சினைகளை மண்வள வாசத்தோடு சின்னஞ் சிறுகதைகள் என்ற ஊடகத்துள் நுழைத்துப் பார்த்திருக்கிறார் கதாசிரியர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம். சின்னஞ்சிறு குப்பிக்குள் ஓர் இராட்சதனை நுழைக்கும் வில்லங்கமாக இருந்தாலும் யதார்த்தச் சிதைவில்லாமல் கதைகளைத் தந்திருக்கிறார். கவிதைக்காக இருபது வயதில் ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் விருதைப் பெற்ற கவிஞர்! அவரொரு கதைஞர் என்ற கன்னையையும் அவரது கவிதை நடை ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. ரமணியின் அட்டைப்படம் கதையையே விபரிக்கின்றது! இதுவொரு 'தூண்டி' வெளியிடாகும். ஆக 'வேள்வி நெருப்பு' அர்த்தமுள்ள வாசிப்பைத் தருவதோடு சின்னஞ் சிறுகதை இலக்கிய ஊடகத்தையும் பெருக்கத்தையும் அவாவுகின்றது!

முஸ்லிம் சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் நோய்களுள் திருமணச் சம்பிரதாயமும் ஒன்றாகும். அதன் தாக்கத்தை, சமூக பொருளாதார ரீதியில் நோக்கும் பொழுது பாரிய பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலை உருவாகியுள்ளது.

இந்த அடிப்படையில், நயீமா சித்திகின் கண்ணோட்டம் 'வாழ்க்கை வண்ணங்கள்' சிறுகதைகளின் மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இதை இன்றைய தேவையென்றே கொள்ள வேண்டும்.

நயீமா சித்திகின் யதார்த்தப் பார்வை ஒரு பெண் படைப்பாளி என்ற வகையில், திருமணச் சம்பிரதாயத்தை எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமென்றே கருதலாம்.

திருமணத்தின் போது, ஆண்களைவிடப் பெண்களே பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றனர். 'சே...தனம்' என்ற போர்வையில் புரியப்படும் அட்டகாசம் - அடாவடித்தனம் இன்று உச்சக் கட்டத்தை எட்டியுள்ளது. அதற்கான பரிகாரம் சமய ரீதியிலும் காணப்படவில்லை.

'சே...தனம்' தந்தை விரும்பாவிட்டாலும் தாய் விரும்புகின்றாள், பெற்றோர் விரும்பாவிட்டாலும் மாப்பிள்ளை விரும்புகின்றான், யார் விரும்பாவிட்டாலும் ஊர் விரும்புகின்றது. இதுவே இன்றைய நடைமுறை.

'சேனச் சுரண்டல்' இன்று எத்தனையோ குடும்பங்களின் குடியைக் குட்டிச் சுவராக்கியுள்ளதென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். காலியார் நீதிமன்றங்களில் நூற்றுக்கு அறுபது வீதமான வழக்குகள் சேனப் பிரச்சினையாகவிருப்பது, வெட்கக் கேடான சங்கதியாகும்.

சேனத்தை வாங்கித் தின்று விட்டு, தன் பிள்ளைக்குச் சேனம் கொடுக்க வக்கில்லாத பேர்வழிகள்தான் மேடைகளில் ஏறிச் 'சேனம் ஒழிக' என்று முழங்குகின்றனர்.

மகளுக்குச் சேனம் தரமாட்டேன்' என்று கூறிக் கொண்டு மகனுக்குச் சேனம் பேரம் பேசும் சீர்திருத்தவாதிகளும் எம்மிடையே இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள்.

கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் பட்டிமன்றம் அமைத்து, 'சேன ஒழிப்பு' விவாதம் புரியும் இளைஞர்கள்,

நயீமா சித்திகின்

‘வாழ்க்கை
வண்ணங்கள்’

- சாரணாகையும்

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, St. Mary's Road
Mattakuliya
Colombo - 15.

முற்றிலும் குளிரூட்டப் பெற்ற சலூன்

தொலைபேசி : 0777 - 790385

வசதி வாய்ப்பு ஏற்படும்போது கொழுத்த இடங்களில் சீதன ஏலத்தில் விலை போகின்ற போக்கு, சாதாரணமாகி விட்டது. இன்னும் “சீதனம் கொடுக்காமல், மாப்பிள்ளை கொள்ள மாட்டோம்” என்று பேசும் திமிர்வாதிகளும் இருப்பது வேடிக்கையானதாகும்.

ஒட்டு மொத்தமாக அத்தனைப் பேரையும் ‘வாழ்க்கை வண்ணங்கள்’ மூலம் இனங்காட்டி, அவர்களுடைய பொய் முகங்களைக் கிழித்துக் காட்டுவதோடு, எல்லா மாப்பிள்ளைகளையும் மாமாக்களையும் ஒரே பார்வையில் பார்க்காமல், நல்லவர்களையும் தொட்டுக் காட்டியிருப்பது, நயிமா சித்திகின் பொது நோக்கைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

இளவயது முதல் முற்போக்குப் பட்டறையில் பயிற்சி பெற்ற நயிமா சித்திகின் கதைகள் - சமூகத்தில் ஊடுருவிப் பாய்வதில் அர்த்தமுண்டு.

‘வாழ்க்கை வண்ணங்கள்’ தொகுப்பில் பதினைந்து கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பொதுவாகச் சீதனத்தோடு

சம்பந்தப்பட்ட கதைகளாக அமைந்திருந்தாலும் ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் நன்கு சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது.

‘யாவும் கற்பனை’ என்று எழுதப் படாத கதைகளும் உண்டு. இருந்தாலும் எம் பார்வையில் பதினைந்து கதைகளும் இன்றைய யதார்த்தமே ஆகும்.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகள் ஏதோ ஒரு பிரதேச வழக்கைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ள முடியாது. நாடளாவிய ரீதியில் காணப்படக் கூடியதே.

பொழுது போக்கிற்காகப் படிக்கும் கதைகளாக இதைக் கருத முடியாது. சிந்திக்கத் தூண்டும் கதைகளாகவே குறிப்பிடலாம்.

நயிமா சித்திக் மூத்த படைப்பாளி. ஊவா மாகாணம் தந்த முதல் முஸ்லிம் பெண் படைப்பாளி என்ற வகையில், அவரைப் பாரட்டுவது, எமது கடமையாகும்.

இந்த இதழில் மேலும் சில மேலைத் திரைப்படங்களுள் நான் பார்த்துப் பரவசப்பட்ட படங்கள் சில பற்றிய குறிப்புகளைப் பார்ப்போம் :

BIRTH OF A NATION

உலகத் திரைப்பட வரலாற்றிலே சினிமாவின் இலக்கணத்தை வகுத்தவர் என டி. எப். கி (G) ரிப்த் என்பவரைக் குறிப்பிடுவார்கள். அவர் நெறிப்படுத்திய படம் இது. மௌனப்படம். ஆயினும் பின்னணி இசையுண்டு. 1916ல் தயாரிக்கப்பட்ட இப்படம் சண்டைக் காட்சிகளை உள்ளடக்கிய அற்புதமான ஒளிப்பதிவுப் படமென்பர். அக்காலத்தில் இதுபோன்ற படம் முன்னர் வெளிவந்திருக்கவில்லை.

BLOW - UP

மைக்கல் அஞ்சேலோ அன்தோனியோனி தலை சிறந்த சென்ற நூற்றாண்டுத் திரைப்பட நெறியாளர்களுள் ஒருவர். இத்தாலியைச் சேர்ந்தவர். இவர் நெறிப்படுத்திய படங்களுள் கலைத் தரமாக அமைந்த படம் Real Dessert. 1966ல் இவர் நெறிப்படுத்திய பரிசோதனைப் படம் BLOW - UP. சீனா பற்றிய இவருடைய படத்தை 1970களில் வெளிவந்த ‘குமரன்’ ஏட்டில் நான் சில குறிப்புகளை எழுதியிருந்தேன்.

BLOW - UP ஒரு புகைப்படக் கலைஞன் ஒரு கொலையைக் கண்டுபிடிப்பது பற்றியது. நெறியாளர் எம்மைத் தமது கமரா மூலம் ரகசியமாகச் சில காட்சிகளைப் பார்க்க (VOYEURISM) வைக்கிறார்.

BONNIE AND CLYDE

ஹொலிவுட் திரைப்பட வரலாற்றில் புதியதோர் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்த படம் இது (B) பொணி பார்க்கர், கிளைட் (B) பரோ என்ற ஆணும் பெண்ணும் அமெரிக்காவின் தென்மேற்குப் பகுதி களிவுள்ள வங்கிகளைக் கொள்ளையடித்து வீரசாகசம் புரிந்தமை நிஜ நிகழ்ச்சி. அதனையொட்டி எடுக்கப்பட்ட தொழில் நுட்பச் சீர்மை பெற்ற படம் இது.

மேனாவத்

தூறையீஸ் - 05

- கே. எஸ். சிவகுமாரன் -

மல்லிகை சிறுகதைகள் 1-2
விலை 275/= - 350/=

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தரமான சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு.

41 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் விற்பனையாகின்றது.

நூலகங்களில் இருக்க வேண்டிய தொகுப்புகள்.

மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

1920களில் அமெரிக்காவில் நிலவிய பொருளாதார மந்தநிலையின் போது (Depression) வறுமை கோரத் தாண்டவம் ஆடியது. அந்நாட்களில் சமூக விரோதச் செயல்கள் அதிகரித்தன.

இந்த நிலையைச் சித்திரிக்கும் படம் 1967ல் வெளியாகியது. ஆர்த்தர் பெ(P)ன் அதன் நெறியாளர். வொரன் (B)ரீட்டி, (F)பீன் டன்எவே, ஜீன் ஹக்மன் போன்றோர் நடித்த வண்ணப் படம் இது. இப்படத்தின் ஒளியமைப் பும், ஆடை அலங்காரமும் அபாரம்.

1970களில் போராளி இயக்கங்கள் இப்படத்தையும், இது போன்ற படங்களையும் பார்த்தனாலோ என்னவோ ஆதர்சம் பெற்றார்களோ?

BREAKFAST AT TIFFANY'S

ட்ரூமன் காப்டோ (Truman cautoe) பிரசித்தி பெற்ற ஓர் அமெரிக்க எழுத்தாளர். மேற்கண்ட தலைப்பில் இவர் எழுதிய நாவலின் தழுவல் இத் திரைப்படம். இது ஒரு சுவாரசியமான சிருங்காரக் (Romance) கதை. இளம் எழுத்தாளர் ஒருவருக்கும் நீயூயோர்க் நகரக் கனியாட்ட விடுதி இளம் பெண் ணொருத்திக்குமிடையே எழும் மோகம் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

ஓட்ரி ஹெ (B) பர்ன், ஜோர்ஜ் பெப்பார்ட், பட்ரிசியா நீல், மிக்கி ரூனி போன்றோர் நகைச்சுவைப் பாணியில் நடித்திருக்கின்றனர். 1961ல் வெளிவந்த

இந்தப் படத்தில் ஹென்றி மன்ஸீனியின் இசை ரம்மியமாக அமைந்துள்ளது.

BREATHLESS

ஜேஷோன் - லூக் (g)கொடாட் (Jean - Lug Godard) உலகப் புகழ் பெற்ற பிரெஞ்சுத் திரைப்பட நெறியாளர். இவர் நெறிப்படுத்திய கதையம்சச் சித்திரம் Breathless (முச்சற்ற தன்மை). இந்தப் படத்தின் பிரெஞ்சு மொழித் தலைப்பு.

A BOUT de SOUFFIE

பிரெஞ்சு 'புதிய அலை' (New wave) படங்களில் இது முதன்மையானது. 1959 ஆண்டில் வெளியாகிய இந்தப் படம் 1983ல் மீளத் திரைப்படமாக வெளிவந்த போதிலும் அது எடுபடவில்லை. முன்னைய தயாரிப்பில் ஜேஷோன் - போல் (B)பெல்மண்டோ, ஜேஷோன் - பியேர் மெல்வில் ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்தனர். அந்நாளைய பரிஸ் வாழ்க்கையின் சில கோலங்களை இப்படம் காட்டியதென்பர்.

ஹம் (F)ப்ரி (B)போகாட் என்றொரு அருமையான நடிகர் அந்நாட்களில் நடித்து வந்தார். அவரைப் போல் பாவனை செய்து ஒரு கயவன் நடந்து கொள்ளும் விதம், திகில் காட்சிசூடன் விறுவிறுப்பாகப் படமாக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது சாமான்யமாகக் கருதப்படும் சில (Sex) காம ரசனைக் காட்சிகள் அப்படம் வெளிவந்த பொழுது பரப்பரப்பை ஊட்டின.

THE BRIDGE ON THE RIVER KWAI

'க்வாய் நதி மீதான பாலம்' என்ற இந்தப் படம் இலங்கையில் படமாக்கப் பட்டது என்பது சுவாரசியமானதொரு தகவல். 1957ல் வெளிவந்த இந்தப் படத்தில் க்ரிஸ் (G) கிரீட் என்ற இலங்கை வானொலி ஆங்கில அறிவிப்பாளர் ஒரு சிறிய பாசுத்தில் நடித்தவர் என்பது இங்கு நினைவிற்கு வருகிறது. இந்தப் படத்தில் இசைக்கப்படும் இராணுவ அணிவகுப்பு இசை (கேணல் (B) பூ (G) கி மார்ச்) பிரசித்தி பெற்றது.

'பதிபகதி' படத்தில் சிவாஜி கணேசன் இராணுவத்திலிருந்து வீடு நோக்கிச் செல்லும் போது பின்னணியில் இடம்பெறும் பாடற் காட்சி, இந்த ஆங்கிலப் படத்தின் ஆதர்ஸத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

PIERRE BOUELLE என்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் தமது மொழியில் எழுதிய ஒரு நாவலைத் தழுவி ஆங்கிலத்தில் இப்படம் எடுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது க்வாய் நதி மீது பாலம் ஒன்று கட்டப் படுகிறது. ஜப்பானின் யுத்தக் கைதிகள் முகாமொன்றின் ஜப்பானியத் தளபதி இந்தப் பாலத்தைக் கட்ட முனையும் அதேவேளையில் பிரிட்டிஷ் கேணல் ஒருவருக்கும் இடையில் இடம்பெறும் ஆளுமைப் போராட்டமே இப்படத்தின் உயர் நாடி. அதேசமயம், தப்பியோடிய கைதிகள் இப்பாலத்தை நொறுக்க முனையும் எத்தனிப்புகளும் இப்படத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

தலைசிறந்த பிரிட்டிஷ் நெறியாளர் இப்படத்தை நெறிப்படுத்தினார்.

வில்லியம் ஹோல்டின், அலெக்ஸ் (G) கினிஸ், ஜக் ஹோக்கின்ஸ் போன்ற அந்நாளைய பெரும் நடிகர்கள் இப்படத்தில் நடித்தனர்.

முருகபூபதியின் சிறுகதைத் தொகுதி 'கங்கை மகள்' வெளிவந்து விட்டது.

சுருதாபுரத்தில்

செலிப்படைந்து

வரு

தலிக்கு

கலை

இலக்கியம்

- எல். வஸீம் அக்ரம்

அநுராதபுரத் தமிழ்க் கலை, இலக்கியத்திற்கெனத் தனித்துவமான பாரம்பரியம் உண்டு. அது வரலாற்றுச் சிறப்பானதும் பழமையானதுமாகும். 1950களைத் தொடர்ந்து, பல கலை இலக்கிய விற்பனர்களால் கூர்ந்து அவதானிக்கப்பட்ட மாவட்டமாக அநுராதபுரம் முன்னொரு போது முகிழ்ந்தது. அதேவேளை இம் மாவட்டத்தில் இடம்பெற்ற இனப் பிரச்சினையின் குருமான நிகழ்வுகள் இப்பிரதேசத் தமிழ் கலை இலக்கிய நகர்வுகளையும் சமூகத் தளத்தையும் தூர்த்து, வளமற்றதாகியது. இது கசப்பான தாயினும், ஜீரணிக்கப்பட்டதொன்றாகும்.

1990களுக்கு முன்பு பல்வேறுபட்ட கலை நிகழ்வுகளும், இலக்கியப் படைப்புகளும் அநுராதபுரத்தில் இடம்பெற்ற சான்றுகள் இன்று கிட்டுகிறது. பலர் இப்பரப்பில் நின்று ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்கு கணிசமான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளனர். இவர்களின் புலப்பெயர்வு (இனப்பிரச்சினையின் விடத்தம்) கலை, இலக்கிய நகர்வுகளைப் பலவீனப்படுத்தியது. இருந்தும் அநு.வை.நாகராஜன், அன்பு ஜவஹர்ஷா இருவரும், தம் இலக்கியப் பணியில் ஆழமாக கால்பதித்து விட்டனர். இது அநுராதபுரம் ஈன்ற பேரும், பெருமையுமாகும்.

1990களுக்குப் பின் அன்பு ஜவஹர்ஷா இலக்கிய முயற்சிகளில் (ஆக்க இலக்கியம்) தடம் பதிக்காத போதும், அநு.வை. நாகராஜன் இடையறாது எழுதுவது கண்டுகூடாகும். 1990களுக்குப் பின் அன்பு ஜவஹர்ஷா இலக்கியத்துறையில் கணிச

மான படைப்புக்களை பிரசவிக்காத விடத்தும், இவரது கல்வியல் சார் நூல்களும், கட்டுரைகளும் இவரது ஆளுமையைப் புடம் போட்டது. இருப்பினும் அநு.வை. நாகராஜன் இன்றை வரை தன் எழுத்துப் பணியை தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றமை மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

1990களுக்குப் பின் இங்கு இருந்த வறண்ட கலை, இலக்கிய நிலை, இப்பொழுது விட்டகன்ற மாற்றங்களாக அவதானிக்கப்படுகிறது. அண்மைய சில ஆண்டுகளில் இளம் படைப்பாளிகள் பலர் கலை இலக்கியத்தில் தம் ஈடுபாடுகளை வலுப்படுத்தியுள்ளனர். இதன் பயனாக ஓரிரு சிற்றிதழ்களும் பிரவகித்தன. இவ்விதழ்களின் கனதி தொடர்பான விமர்சனங்கள் இலக்கிய விற்பனர்களிடம் இருப்பினும் பிரதேச அடையாளமாகவும், புதிய படைப்பாளிகளின் களமாகவும் திகழ்கின்றன. இதில் 07 இதழ்கள் வரை வெளிவந்துள்ள 'படிவா' இரு மாத இதழ் சுட்டத்தக்கது.

இன்று அநுராதபுர மாவட்டத்தின் தமிழ் கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகளும், படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களிடத்திலும், இலக்கிய விற்பனர்களிடத்திலும் அவதானிக்கப்பட்டு வரும் நிலைமை தென்படுகிறது. குறிப்பாகத் தினகரன், வீரகேசரி, மல்லிகை, எங்கள் தேசம் போன்ற ஊடகங்கள் அநுராதபுர இலக்கியத்திற்கான ஆரோக்கியப் பங்களிப்பை நல்குகின்றன.

தினகரன் வார இதழில் நாச்சியாதிவு பர்வின் எழுதிய அநுராதபுர இலக்கியத்தின் அண்மைக்கால நிலவர ஆய்வும், கெக்கிரவ ஸஹானாவின் கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவும், அவ்விழாவில் இடம்பெற்ற மேமன்கவி தலைமையிலான கவியரங்கும் பல தனி நபர்களாலும் மல்லிகை, வீரகேசரி போன்ற ஊடகங்களாலும் விதந்து பேசப்பட்டமை அநுராதபுரத் தமிழ் கலை இலக்கியத்தின் செழிப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் சிறப்பம்சம் யாதெனில் மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவாவின் தொடர்பும், மல்லிகையுடனான உறவும் அநுராதபுரப் படைப்பாளிகளுக்கும், ஆர்வலர்களுக்கும் உத்வேகத்தைப் பாய்ச்சியுள்ளது. எதிர்காலங்களில் இம்முயற்சிகள் மேலும் விசாலமானதாக வியாபிக்க வேண்டும். ஆக புதிய நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, நடத்தப்படல் இன்றியமையாதது. இது தொடர்புப் பாலமாகவும், தேடல் களமாகவும் அமையும். இந்த அணுகுமுறை நிகழுமெனின் அநுராதபுரத்தில் மேலும் காத்திரமான கலை, இலக்கியப் பிரதிகளை ஈனலாம்.

சந்தா செலுத்தி விட்டீர்களா?
தயவுசெய்து மல்லிகையுடன் ஒத்துறையுங்கள்.
அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னறிவிப்பின்றி நிறுத்தப்படும்.

கண்ணாடி முன் நின்றவர்
கண்ட உருவத்தைத் தனதென்
றெண்ணாமாற் கர்ச்சித்தார்!
உண்ணாது லிழைத்து
உடன் நீரிழிவானவர் போல்
கண் சிறுத்துக் கால்தளர்ந்து
காணும் சிறுமைக் காட்சிகளைக்
கனவிலும் நினைவிலும் கண்டதிர்த்தார்!

அதிர்ச்சியினால் புலன் யாவும்
அழிந்துவிட வா! அவர் நிலைபாடு
உதிர்ந்து மயிர்நின்று
உடல் நுலனந் றுழன்றார்!
அருளால் தான் அவர் பார்வை
அன்றாடம் கழிவுகளைக் காணும்
நிதானமற்ற போக்கில்
நின்று கவியாடியது!

பார்வையினால் பாடினதும்
பண்பவருக் குண்டென்றாலும்
நீர்த்தியுடனவருறையெழுதி
நிறுத்தினாற்றான் அது வளங்கும்!
உளர்நினைவு முன் அவர்நினைவு
ஓர் வழியுண்டு! அவருடனே
போர் ஏற்ற ஏபாய்யுறையைப்
போக்குதல் மிக அவசியமாம்!

அழகுடையல் அங்கு மிங்கும்
அலைபவர்கள் குடிகளெனும்
வழமை யிவ்விடே புதிதல்ல!
வல்லமை யுடைபடியாறே துது
வழிமறிக்கும் எசயல்லவா?
வாழ்வும் நடத்தை யும் ஒன்றித்து
வழிகாட்டா விடால் மீண்டும்
வலையிறுகும் அலை வந்தால்?!

மனிதத் தளர்வு!

- கவிஞர் ஏ. இக்பால்

“இந்திய சினிமாவின்

சரித்திர எழுத்துக்கள்

சத்தியஜித்ரே - சாந்தாராம்”

- ஏ.எஸ்.எம். நவாஸ் -

தோமஸ் அல்வா எடிசன் உலக சினிமாத்துறையின் முன்னோடி. அவரால் தான் படப்பிடிப்பு கருவியும், செல்லுலாயிட்டிலான பிலிமும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது.

சினிமா ஒரு சிறந்த படைப்பு. இதை மறுக்க முடியாது. பிரபஞ்சத்தையே தரிசிக்கச் செய்கர்யமான சாளரம் அது. சினிமாவில் அறிவூட்டவும் முடியும். அறிவை அழிக்கவும் முடியும்.

இப்போதைய படங்கள் காதலைக் கொச்சைப்படுத்தியும், நம்பத் தகாத காட்சிகளை உள்ளடக்கியும், காம ரசங்கள் மிக ஆழமாகப் பதியப்படுவதைப் பார்க்கின்றபோது தோமஸ் அல்வா எடிசன் சினிமாப் படப்பிடிப்புக் கருவியைக் கண்டுபிடித்தது தவறானதா? என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆங்கிலப் பட உலகில் முதல் பேசும் படமாக ‘வானர் பிரதர்ஸ்’ தயாரித்த ‘த கஸ் சிங்கர்’ வெளிவந்தது. அதற்கு முன்னர் 1910ஆம் ஆண்டுக் கால கட்டங்களில் சலனப் படங்களே வெளிவந்தன.

1914, 1918, 1920களில் சார்னி சப்ளின் நடித்த பல மௌனப் படங்கள் வெளிவந்தன. சார்னி சப்ளின் அந்நாளிலேயே 10 லட்சம் டொலர்கள் ஊதியமாகப் பெற்றவர். முதல் தடவையாக அதிக ஊதியம் பெற்ற நடிகர் இவராகத் தான் இருக்க முடியும்.

1930களில் ஆங்கிலப் படங்களில் லாரல் அன்ட் ஹார்டி நடித்த விகடப் படங்கள் பிரசித்தி பெற்றன.

இந்தியாவின் சினிமாச் சரித்திரத்தில் 1912ம் வருடம் ஒரு விசேட ஸ்தானத்தை அடைந்தது எனலாம். இவ்வருடத்தில்தான் பால்கே, மாயா, சங்கர் தாகர், ஆப்தே முதலிய அறிவாளிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து 'ஹிந்துஸ்தான் பிலிம் கம்பெனி' என்ற மகத்தான ஸ்தாபனத்தை உருவாக்கி இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக ஓர் சினிமாப் படம் தயாரிக்க எத்தனித்தனர். இதன் பின்னர்தான் பம்பாயிலும், வங்காளத்திலும் பல கம்பெனிகள் தோன்றி, சினிமாவை ஓர் தனித் தொழிலாக அபிவிருத்தி செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

இக்காலகட்டங்களில் வெளியான சலனப் படங்களில் நடிக்க ஆரம்பித்தவர்தான் மறைந்த வீ. சாந்தாராம்.

தனது இருபதாவது வயதில் 1921ல் 'கரேகாஹரன்' என்ற மௌனப் படத்தில் கதாநாயகனாக நடித்துக் கலை வாழ்க்கையில் முதலடி எடுத்து வைத்தார். மஹாராஸ்டிரா பிலிம் கம்பெனி தயாரித்த பல படங்களில் நடித்தார்.

1927ல் அதே கம்பெனி தயாரித்த ஒரு படத்தை முதல் முதலாக அவரே இயக்கி தகுதியான இயக்குநராகவும் மாறினார்.

1929ல் கோலாப்பூரில் சொந்தமாக பிரபாத் பிலிம்ஸ் கம்பெனி என்ற நிறுவனத்தைத் தொடங்கி 'கோபாலு கிருஷ்ணர்' என்ற படத்தைத்

தயாரித்து தயாரிப்பாளர் தகுதியையும் பெற்றுக் கொண்டார். அப்படத்தை இயக்கியவரும் அவரே.

1931ஆம் வருடம் மார்ச் 14ஆம் திகதி இந்திய சினிமாவின் சரித்திரத் திலேயே ஒரு விசேட சம்பவம் இடம்பெற்றது. மிஸ் ஸூபேடா, வித்தல் முதலியவர்கள் நடித்த 'ஆலம் ஆரா' என்ற முதல் இந்தியப் பேசும் படம் வெளிவந்தது.

இவ்வாண்டைக் கடந்த 1933 களில் வீ. சாந்தாராம் தனது கம்பெனியைப் புனா நகருக்கு மாற்றிப் 'பிரபாத் ஸ்டூடியோ' என்ற படப்பிடிப்பு அரங்கையும் நிர்மாணித்தார். (தற்போது அக்கட்டிடத்தில் புனா திரைப்படக் கல்லூரி இயங்குகிறது.)

'சாந்தா ராம் புரொடக்ஷன்ஸ்' என்ற தயாரிப்பு நிறுவனத்தை ஆரம்பித்து இந்து முஸ்லிம் நட்பை அடிப்படையாக வைத்து அவர் தயாரித்த படம் தான் 'படோபி' (1941). இந்திய புத்திஜீவிகளால் பாராட்டுப் பெற்ற படம் மட்டுமல்ல உயர்வான விமர்சனங்களையும் இப்படம் பெற்றுக் கொண்டது.

இவரது 'சகுந்தலா' என்னும் படம் பம்பாயில் 104 வாரங்கள் ஓடி வெற்றி எல்லையைத் தொட்டது. யதார்த்தமான பாத்திரங்கள் உலாவியதே இப்படத்தின் வெற்றிக்கு முக்கிய பங்காகும். இதே கதையை

1961ல் மீண்டும் வண்ணத்தில் தயாரித்து வெற்றி கண்டார். (இதில் கதாநாயகன் துஷ்யந்தனாக சாந்தாராமே நடித்தார். கதாநாயகி அவரது மனைவி சந்தியா.)

'நம்நாடு' என்ற படத்தை ஒரே சமயத்தில் ஹிந்தியிலும், தமிழிலும் தயாரித்த பெருமையும் சாந்தாராமுக்கு உண்டு. 1925இல் தான் நடித்து தயாரித்த 'ஷங்காரிபாஷ்' என்ற மௌனப் படத்தை 1936இல் பேசும் படமாகத் தயாரித்தும் வெற்றி கண்டார்! அதனால் முழு இந்தியாவின் கவனத்தை மட்டுமல்ல, உலக சினிமா விமர்சகர்களின் பார்வைக்கும் உட்பட்டார்.

இவரே தனது பல படங்களுக்கு நடன அமைப்பு, 'எடிட்டிங்' வேலைகளைச் செய்வது வழக்கம். பரதக் கலையை அடிப்படையாக வைத்து 'ஜனக ஜனக பாயல் பாஜே...', 'நவ்ரங்' போன்ற வண்ணச் சித்திரங்கள் கலையம் சத்துக்காவே வெற்றி வாகை சூடியன. இவர் நடித்த படங்களை விட இயக்கிய படங்களே அதிகம். அவரது பல்வேறு படங்களில் வித்தியாசமான நகர்த்தலைக் காணலாம். பாமர மக்களின் பசி, பட்டினி, ஏழ்மை கூட சாந்தாராமின் சினிமாப் படைப்புகளில் வெளிப்பட்ட பாத்திரங்களாக உருவகித்துள்ளது.

இந்தியத் திரையுலகின் அதி உன்னத விருதான 'தாதா சாஹிப் பால்கே' விருது குடியரசுத் தலைவரால் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

சாந்தாராம் தம் தலையில் எப்போதும் வைத்துக் கொண்டிருந்த தொப்பியைப் பார்த்துத்தான் மறைந்த நடிகர் எம்.ஜி.ஆர். அதேமாதிரித் தொப்பியை அணியும் வழக்கத்தை ஆரம்பித்தார் என்பது இங்கு முக்கியமாக குறிப்பிட வேண்டிய அம்சமாகும். அதே எம்.ஜி.ஆரால் மானசீகக் குருவாக மதிக்கப்பட்டவர் சாந்தா ராம் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

அத்துடன் வீ. சாந்தாராம் தயாரித்துக் கதாநாயகனாக நடித்த 'தோ ஆன்கே பாராஹாத்' கதையைத் தழுவி தமிழில் தயாரிக்கப்பட்ட 'பல்லாண்டு வாழ்க' 'படத்தில் எம்.ஜி.ஆர். நடித்து தம் மானசீகக் குருவுக்கு நன்றி செலுத்தினார் என்பதும் சினிமா வரலாற்று வரிகளில் ஒன்றாகும்.

எனினும் சாந்தாராமின் ஹிந்தியில் எடுக்கப்பட்ட படம் (தோ ஆன்கே பாரா ஹாத்) அகில இந்தியாவின் சிறந்த படத்துக்கான பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. 'பல்லாண்டு வாழ்க' அதைப் பெறத் தவறி விட்டது.

இத்தகைய உன்னதமான 'கலைஞர்' வரிசையில் 'பாரத ரத்னா' பட்டம் பெற்றவரும் உலக அரங்கில் இந்திய சினிமாப் படங்களுக்கு கௌரவம் தேடித் தந்தவருமான அமரர் சத்தியஜித்ரே பற்றி இன்றைய யுகத்தினர் அதிகம் அறிந்திருக்க

வாய்ப்பில்லைதான்! திருவாளர் சத்திய ஜித்ரே மனித வாழ்வின் அவலங்களை சினிமா என்ற சாதனத்தின் மூலம் சித்தரித்துக் காட்டியவர். சிறந்த கலாஞானி. கலைப் படங்கள் மூலமாகத் தனது மேதா விலாசத்தை உலக ரீதியாகப் பரப்பியவர்.

சில காலங்களுக்கு முன் இலங்கையின் தலைநகர திரையரங்கில் இவரது சில சினிமாப் படங்கள் திரையிடப்பட்ட அந்தத் திரைப்பட விழாவில் அவரது படத்தைப் பார்த்த ஒரு சகோதரர் “சத்திய ஜித்ரேயின் படங்கள் பார்ப்பதென்றால் நிறையப் பொறுமை தேவை” என்று என்னிடம் கூறியதும் ஞாபகமுள்ளது.

அந்த ரசிகர் கூறிய கருத்து உண்மைதான்! நிஜமான கலாரசனை கொண்டவர்களுக்குத்தான் பொறுமையும் நிறைய இருக்கும். பொறுமையாக ரசிப்பவர்களுக்குத்தான் கலாபூர்வமான தேடல் கிட்டும்.

இனி சத்தியஜித்ரே பற்றி சிந்திப்போம்!

1921ஆம் ஆண்டு மே 2ஆம் திகதி கல்கத்தாவில் பிறந்தார். தந்தை பெயர் குகூமார் ராய். தாயார் சப்ரா - பாடகி.

கல்கத்தாவில் உள்ள மாநிலக் கல்லூரியில் ரே படித்து 1940 இல் பட்டம் பெற்ற பிறகு ரவீந்திரநாத் தாகூரின் சாந்தி நிகேதன் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து ஒவியக் கலை பயின்றார்.

6 மாதங்களுக்குப் பின் ஒரு விளம்பர நிறுவனத்தில் ஆர்ட்டைரக்டராக சேர்ந்தார். புத்தகங்களுக்கு அட்டைப்படம் வரைந்தார்.

இளம் வயதிலேயே திரைப்படத் துறையிலும் இசையிலும் நாட்டம் உடையவர்.

1950 இல் ரே லண்டனுக்குச் சென்றார். அங்கே உலகின் மிகச் சிறந்த படங்களைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சினிமாப் படத்தின் நுட்பங்களை நன்கு கற்றறிந்தவராய் இந்தியா திரும்பினார்.

1955 ஆம் ஆண்டு படத் தொழில் புகுந்த சத்தியஜித்ரே முதன் முறையாக ‘பதர் பாஞ்சாலி’ என்ற வங்காளி மொழிப் படத்தைத் தயாரித்தார்.

படம் பாதி வரைக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கையில் சத்தியஜித்ரே அதனை முழுமைப்படுத்த முடியாமல் தவித்தார்.

மனைவியின் நகைகளை அடமானம் வைத்து படப்பிடிப்பைத் தொடர்ந்தார். அப்போதும் பணம் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. அரசிடம் உதவி கோரினார். “பதர் பாஞ்சாலி” வங்காளி சார்ந்த ஓர் பிரசாரப் படம் என்பதால் அரசின் ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது.

சத்தியஜித்ரே ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டு, பணத்தைப் பெற்று, மீதிப் படத்தையும் முடித்தார். படம் வெளிவந்து பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்த போதியும், சத்தியஜித்ரேக்கு எந்தத் தொகையும் கிடைக்கவில்லை. ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது போல் அனைத்து வசூலும் அரக்கே போய்ச் சேர்ந்தது. அத்தோடு அப்படம் உலகப் பட விழாக் களில் பல பரிசுகளைப் பெற்றது.

அதைத் தொடர்ந்து அவர் தயாரித்த எல்லாப் படங்களும் சர்வதேச ரீதியில் புகழ் பெற்றன. சினிமாவில் அர்ப்பணிப்பு மூலமாக இந்த உண்மைக் கலைஞன் உன்னத இடத்தைப் பெற முடிந்தது.

உடல் நலக் குறைவு காரணமாக சத்தியஜித்ரே ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெறும் போதே உலகின் சிறந்த சினிமாப் படங்களுக்கு வழங்கப்படும் பிரான்ஸ் நாட்டின் உயர்ந்த விருதான செவாலியர்

விருது அவருக்குக் கிடைத்தது.

இவ்விருதினை ரேக்கு வழங்கும் பொருட்டு பிரான்ஸ் நாட்டுத் தலைவர் கல்கத்தாவுக்கு நேரில் வந்து ஆஸ்பத்திரியில் சத்தியஜித்ரேயிடம் இவ்விருதைக் கொடுத்தார். இந்திய நாட்டுக்கே கிடைத்த கௌரவமாக இது கருதப்பட்டது. ‘பாரத ரத்னா’ என்ற இந்தியாவின் உயர் விருதும் 1992ம் ஆண்டளவில் அவருக்குக் கிட்டியது.

இதே ஆண்டிலேயே அந்த மகா கலைஞன் மறைந்து போன செய்தி உலகெங்கிலும் பரவியது.

இந்திய சினிமா உலகின் கலை மேதைகளான சாந்தாராம், சத்தியஜித்ரே பற்றிய விரிவான தகவல்கள் இன்னும் வரவேண்டும். அது இத்துறை சார்ந்தவர்களுக்கு அவசியமான ஆவணமாகும் என்பதையும் சொல்லி வைக்க வேண்டியுள்ளது.

ஆண்டுச் சந்தா

மல்லிகை புதிய ஆண்டுச் சந்தா 300/- அத்துடன் ஆண்டுமலர் விலை தனி. 150/- இதுவரை சந்தாவைப் புதுப்பிக்காதவர்கள் தயவு செய்து உங்களுடைய சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டால் அது மல்லிகைக்கு பேருதவியாக இருக்கும்.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசுந் கட்டளை அனுப்புவோர் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

கடிதங்கள்

சுகலரும் குறிப்பிடுவது போல் மாதத்தின் முதல் வாரமே மல்லிகை நம் கரத்தில் மலர்வது தனித்துவத்தைத் தரப்படுத்துகிறது.

“உலகத் தமிழ் மக்களுக்கு மலேசியப் படைப்பாளிகளை அறிமுகப்படுத்தும் அரிய முயற்சி” என்ற கட்டுரை மூலம் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் - இலக்கியவாதிகள் மீதான தேடலில் பிறநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் ஈடுபடுவதற்கு உற்சாகத்தை வழங்கியிருக்கும் என்பது திண்ணம். மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களினது சுகல முகவரிகளையும் உள்ளடக்கிய நூலின் வருகையால் உலகம் முழுவதிலும் வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களுக்கு மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களோடு உறவை வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

மேமன்கவியின் ‘ஒரு பிரதியின் முனுமுனுப்புக்கள்’ பிரமாதம்! முன்னைய படைப்பாளிகள் ஏதோ சாதித்து விட்டோம் என்ற தலைக்கனத்தையும், இன்றைய இளைய படைப்பாளிகள் எல்லாம் தெரியும் என்ற பந்தாவையும் விட்டு இரு தரப்பினரும் ஒருவரையொருவர் மதிக்காமல் மதிக்க வேண்டும் என்பதனை நன்கு உணர்த்துகின்றன.

அத்துடன் மல்லிகை வெளிவருவதற்கு ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னுள்ள நிகழ்வுகளைத் தாங்கி வருவதானது எந்தவொரு சஞ்சிகையிலும் காணாத சிறப்பியல்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

எம்.சி.நஜ்முதீன்
அனுராதபுரம்.

U.A.Eஇல் இருந்து இம்மடலை எழுதுகின்றேன்.

தங்களின் வெளியீடான மல்லிகை இதழை இலங்கையில் இருக்கும்போது படித்து வந்திருக்கின்றேன். இலக்கியத் தாகம் கொண்ட என்னைப் போன்றவர்களுக்கு நல்லதொரு தாக பானம்.

எனவே U.A.Eஇல் இருந்து பெறத் தபால் செலவுடன் எவ்வளவு செலவாகும் என்பதை அறியத் தந்தால் மிகவும் உதவியாக இருக்கும். அத்துடன் பணம் அனுப்பும் விபரங்களையும் அனுப்பி வைக்கவும்.

விபரங்களுடன் ஒரு இதழையும் அனுப்பித் தருமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

எம்.சி.எம்.ராஹாஜ்
துபாய்

ஆகஸ்ட் (2005) மல்லிகை கிடைக்கப் பெற்றேன். மிக்க மகிழ்ச்சி. நன்றிகள். கதிரேசன் விதியில் உள்ள எனது சகோதரியின் இல்லம் வந்த போதும், தங்களை நேரடியாகக் கண்டு உரையாடும் வாய்ப்பு கிட்டாமல் போய்விட்டது. விரைவில் அவ்விடம் வருவேன். தங்களுடன் உரையாடலாம் அல்லவா?

மேமன்கவியின் அறிமுகம் பயனுடையதாக இருந்தது. சொந்த வீட்டின் உறவுகளை அறியாதிருத்தல் என்ற வேதனை மெல்ல மெல்ல அகன்று விடுகின்றது.

ஆனந்தியின் ‘ஒரு மேதையும் ஒரு பேதையும்’ சிறுகதையின் முடிவு அருமை. பிரச்சினைகளைக் கண்டு ஒடுவதைவிட, முகம் கொடுத்து எதிர் கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்பதை வெளிப்படுத்தியது. ‘இலவச ரிசுக்ரீ, கறுப்பும் ஒரு நிறந்தானே?’

கதைகள் யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலித்தன.

அன்றும் இன்றும்... எத்தனையோ பேரின் நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்க வாய்ப்பளித்திருக்கும். விரையில் பத்மா சோமசுந்தரின் எழுத்துலக படைப்புகளை அறிய தருவீர்கள் அல்லவா? (ஏற்கனவே அறிமுகப் படுத்தி விட்டீர்களா?)

வஸீம் அக்ரமின் ‘நேசக்கரம் நீளாதவரை நாளை என்பதும் நினைப்பதற்கில்லை’ என்ற வரிகள் உள்ளத்தைத் தொட்டன.

மோகனா
மஸ்கெலியா

மல்லிகையின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, இன்றைய உன்னத நிலை இவற்றை இளமையிலிருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் முயற்சி சரித்திரம் ஆகி விட்டது. PHD செய்பவர்கள் ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தி பாரிய முயற்சியாக மல்லிகை வரலாறு வருதல் வேண்டும். இதனை நண்பர் செங்கை ஆழியான் காலத்திலேயே பல்கலைக் கழகம் மேற்கொண்டால்தான் நிறைவேறும். அதேபோல அறிஞர் கைலாச பதியின் வரலாறும் சாதனையும் ஆராயப்பட்டு முழுமையான ஆக்கமாக நிறைவேற வேண்டும். இதுவும் கவிஞர் முருகையனும், நண்பர் சிவத்தம்பியும் இருக்கும் பொழுதே

நிறைவேற வேண்டும். இறைவன் அருள் உங்களுக்க உண்டு.

செ. குணரத்தினம்

கடந்த ஆகஸ்ட் மாத மல்லிகை படித்தேன்! 'அந்த ஜூன் 27' தங்களது குறிப்பை ஆசிரியர் குறிப்பாக போட்டிருக்கலாம் அல்லவா? திக்கு வல்லை கமாலினது கட்டுரை அவரது முத்திரையை மீளப் பதிய வைத்துள்ளது. கலா விஸ்வநாதனினதும், எல்.வஸீம் அக்ரமினதும் கவிதைகள் அருமை. குறிப்பாக கவிதைகள் குன்றி யுள்ள மல்லிகைக்கு பலம் சேர்த்துள்ளன. சாரணா கையூமினதும், ஆனந்தியினதும் கதைகளும் வரவேற்கத்தக்கன. பாலாவின் இரசனைக் குறிப்பு 'அந்நியன்' படத்தைப் பார்த்ததாக இருந்தது. இறுதியாக

மல்லிகை அதன் 50வது ஆண்டைத் தொட வாழ்த்துக்கள்.

ஆர்.துயாளன்.

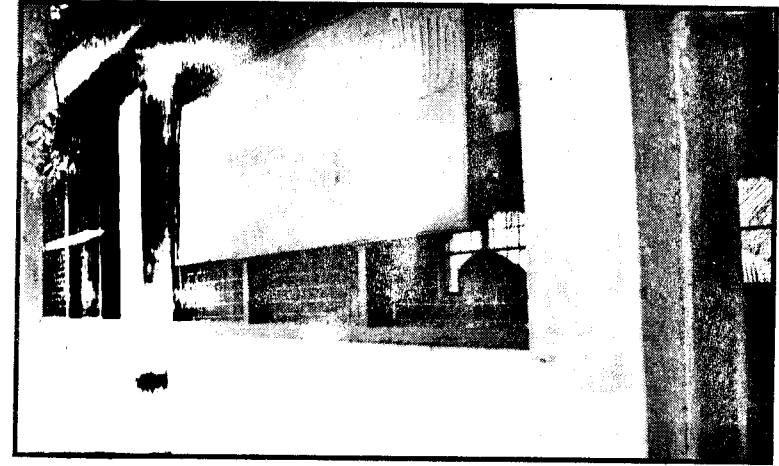
பதுளை

மல்லிகையின் சேவையும் புகழும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எங்கும் பரந்துபட்டது. எமது பாராட்டுக்கள்.

கடைசியாக வந்த மல்லிகை மலரில் எமது வானொலி நாடகச் சேவை பற்றியும் எழுதப்பட்டிருந்தது. மா. பாலசிங்கம் 'வானம்பாடிகள் மத்தியில் ஓர் ஊமைக் குயில்' என்ற கட்டுரையில் எழுதி இருந்தார். அதை எழுதிய பாலசிங்கத்திற்கும் அதைப் பிரசுரித்த உங்களுக்கும் நன்றிக்கள்.

அராலியூர்

ந.சுந்தரம்பிள்ளை

ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு

ஒரு கலாமண்டபம்

- செங்கை ஆழியான்

பருத்தித்துறை வீதியில் ஆரியகுளம் சந்தியில் வடக்கு நோக்கித் திரும்பினால் இடது பக்கத்தில் 'தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம்' என்ற பெயர் பலகை தென்படும். இலங்கையில் மட்டுமல் தமிழ்நாட்டில் கூட எழுத்தாளர்களுக்காக இப்படியொரு மண்டபமில்லை. எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு மண்டபம் தேவையென ஒவ்வொரு மேடையிலும் வற்புறுத்தி வந்தவர் டொமினிக் ஜீவா ஆவார். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் அடிக்கடி மண்டபத்தின் தேவை குறித்து வலியுறுத்தி வந்தார்.

1988ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் நான் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் செயலாளராக இருந்தேன். யாழ்ப்பாண மாவட்ட அரசாங்க அதிபராக அமரர் மாணிக்கவாசகர் விளங்கினார். அவரிடம் எங்கள் கோரிக்கையை ஒருநாள் முன்

மலர் ஆழ்ந்த கவலையைத்

நெரிவிக்கின்றோம்.

மல்லிகையின் ஆரம்ப காலப் பொருளாதாரச் சிரமங்களை நன்குணர்ந்து, இடையிடையே மல்லிகையின் தொடர் வரவுக்காக உதவிக்கரம் நீட்டி ஆதரவு நல்கி வந்தவரான யாழ்ப்பாணம். கொழும்பு சி. சின்னத்துரை அன் பிரதர்ஸ், கல்கி ஸ்தாபனங்களின் ஸ்தாபகரான திரு. சி.சின்னத்துரை அவர்கள் சமீபத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார்.

அன்னாரது மறைவையிட்டு மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

வைத்தேன். பயன்படுத்தப் படா திருக்கும் அரசமண்டபத்தினையும் கூறினேன். அம்மண்டபத்தினை வழங்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டேன். என்னை அமைதியாக ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு அவர் ஒரு கேள்வி கேட்டார்: “யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் முதலில் ஒன்றுபட்டு ஒன்றாக வாருங்கள். ஒரே சங்கத்தின் கீழ் வாருங்கள் தான் மண்டபத்தினைத் தருகின்றேன்.”

எழுத்தாளர்கள் பல சங்கங்களாகப் பிரிந்து செயற்படுவதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

அச்சங்கங்களையும் எழுத்தாளர்களையும் ஒன்று திரட்டி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றினை உருவாக்குவதென டொமினிக் ஜீவாவும் நானும் முடிவெடுத்தோம். அனைவரையும் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்கு அரசாங்க அதிபர் மூலம் அழைத்தோம். யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை, கலை இலக்கியப் பேரவை, குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை, தெல்லிப்பளை கலை இலக்கிய வட்டம், கத்தோலிக்க எழுத்தாளர் சங்கம் எனப் பல சங்க எழுத்தாளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அனைவரும் ‘தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம்’ அமைக்க ஒப்புக் கொண்டு ஒத்துழைத்தனர். யாப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. தமிழ் எழுத்

தாளர் ஒன்றியத்தின் முதல் தலைவராக எழுத்தாளர் நந்தியும், இணைச் செயலாளர்களாக டொமினிக் ஜீவாவும், செங்கை ஆழியானும் தெரிவாகினர். அதன் பின்னர் நிர்வாக சபையைப் பலர் அலங்கரித்து வருகின்றனர்.

மாணிக்கவாசகர் படைப்பாளிகளை ஒருங்கிணைத்து பரிவுணர்வையும் கருத்துப் பரிமாறல்களுக்கும் வழிவகுத்தார். எத்தனை கூட்டங்கள்? எத்தனை கருத்துக்கள்?

எழுபத்தைந்து பார்வையாளர்கள் ஒருங்கே அமர்ந்திருந்து இம்மண்டபத்தில் நடைபெறும் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியும். பன்முகப்படுத்தப் பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மூலம் மண்டபம் திருத்தியமைக்கப் பட்டது. இன்று எழுத்தாளர்கள் ஒன்று கூடும் மண்டபமாக எழுத்தாளர் ஒன்றியம் விளங்குகின்றது. மறைந்த படைப்பாளிகளின் படங்கள் வரிசையாக அங்கு மாட்டப்பட்டுள்ளன. இது ஒரு கலைக்கூடமாக மாறும்!

மல்லிகை ஆண்டு
மலர்கள் பாதுகாத்து
வைக்கத்தக்கவை.
தேவையானோர் எம்முடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.

தூண்டில்

- டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகை நாற்பதாண்டுக் காலங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து வருவதைப் பார்க்கும்போது, மெய் சிலிர்க்கிறது. ஆரம்ப காலங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் தெருத் தெருவாக கொண்டு சென்று விற்றுத் திரிந்ததையும் இன்று கொழும்பில் மல்லிகையை வெளியிட்டு, விநியோகித்து வருவதைப் பற்றியுமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் என்ன?

அநுராதபுரம்.

எல். வஸீம் அக்பர்

அன்று அங்கு மல்லிகையைத் தெருத் தெருவாகக் கொண்டு சென்று விற்றுத் திரிந்தபோது என் பாதங்களில் அந்த மண்ணின் துகள்கள் படிந்து போயிருந்தன. பலர் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் நம்மவர்கள். கொழும்பு நாட்டின் தலைநகரம். ஏராளமான மக்களைத் தினசரி பார்க்கின்றேன். தரிசிக்கின்றேன். ஒரு உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். இப்பொழுது இருந்த இடத்தில் இருக்கும்போதே உலகப் பெரும் பரப்பிலுள்ள ஐந்து கண்டங்களிலுமிருந்து தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். சர்வதேச நட்பைப் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருகின்றேன். இது பெரிய திருப்பம்.

ஆரம்ப காலத்தில் நீங்கள் ஒரு வாசகராகப் பரிணமித்த கட்டத்தில் எவருடைய எழுத்தை விரும்பி ரசித்தீர்கள்?

பதுளை.

ஆர். கண்ணன்

அந்தக் காலத்திலேயே எனக்கு விந்தன் எழுத்தின் மீது தனிப்பெரும் ஈடுபாடு. சென்னை சென்று அவரைச் சந்திக்கக் கூட முயற்சி பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். முடியவில்லை. நான் தமிழ்நாடு சென்ற சமயம் அவர் உயிரோடு இல்லை.

☼ நீங்கள் சகோதர எழுத்தாளர்கள் யாரையாவது அவதூறு செய்து எழுதியிருக்கிறீர்களா?

ஐா-எல. ஆர். மாதவன்

✓ ஒன்றை உறுதியாகவே நம்புகள். இந்தத் தேசத்துத் தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்கள் கனதி மிக்கவர்கள். சகோதர எழுத்தாளர்கள் மீது வார்த்தைச் சேறு வீசுபவர்கள் பற்றி ஏற்கனவே ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்கள். மௌனமாகத் தான் இருப்பார்கள். கால நேரம் வரும் போது தங்களது தனிப்பெரும் கண்டனத்தை வெளியிட்டே தீருவார்கள். இதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டவன், நான்.

☼ உங்களைப் பற்றிப் பலர் பல விதமாகக் கதைக்கின்றனரே, இது பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

கொக்குவீல். எஸ். தவநானம்

✓ பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட வனைப் பற்றி குறிப்பாகச் சிற்றேடு நடத்தும் ஒரு வெளியீட்டாளனைப் பற்றிப் பலரும் பல்வேறு கருத்துக் களைச் சொல்லாதிருப்பதுதான் அதிசயம்! எனவே என்னைப் பற்றி நிலவும் பல் வேறு கருத்துக்கள் பற்றி நான் எந்தக் காலத்திலுமே மனச்சஞ்சலம் கொண்ட வனுமல்ல, அதற்கேற்ற வகையில் இயங்கி வந்தவனுமல்ல.

தெளிவாக ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நான், நான்தான்! எனது

அடிப்படை நோக்கத்திற்காக அர்ப்பணித்து, அதன் வழியே வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவன்.

☼ மல்லிகையை ஒழுங்காகப் பெற்றுக் கொள்வதற்குச் சுலபமான வழிமுறைகள் என்ன?

பதுளை. ஆர். தேவரங்கன்

மல்லிகைக்குச் சந்தா செலுத்தி அதன் சந்தாதாரர்களில் ஒருவராக உங்களைப் பதிவு செய்து கொள்வது தான்.

☼ '41வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது!' எனச் சென்ற இதழில் இத்தனை சீக்கிரமாக விளம்பரம் செய்துள்ளீர்களே, என்ன காரணம்?

மன்னார். எம்.சம்போன்

✓ பல வெளிநாட்டு இலக்கிய நண்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கவே, இந்த முன்னறிவிப்பு - இங்கு கூட, இந்த அறிவிப்பு முன் கூட்டியே சொல்லப்பட்டு விடுவதால், பரந்துபட்டு நாட்டில் வாழும் படைப்பாளிகள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு அது வசதியாகவுள்ளது.

☼ மல்லிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவதால் உங்களுக்கு ஏற்பட்டு வரும் சிரமங்களை எப்படிச் சமாளித்து கொள்ளுகிறீர்கள்?

கொடிகாமம். கே.கோபாலசங்கம்

✓ சிரமங்களைப் பற்றி எந்தக் கால கட்டத்திலுமே என்னை நானே அலட்டிக் கொண்டவனல்ல. இது எனது வரலாற்றுக் கடமைகளில் ஒன்று. அதனால் ஏற்படும் சிரமங்களை நான் சிரமங்களாகக் கருதுவதேயில்லை!

☼ இன்று இங்கு நடைபெறும் இலக்கிய விழாக்கள் முன்னரைப் போல, சுரத்தில்லாமல் போய் விட்டனவே, என்ன காரணம்?

வெள்ளவத்தை க. தவராசா

✓ எந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து வருகிறீர்கள், நீங்கள்? அரசியல் படு கொலைகள், அரசியல் ஸ்திரமின்மை போன்ற காரணங்களால் மக்கள் அனைவருமே நிலை குலைந்து போயுள்ள இன்றைய இந்த நாட்டுச் சூழ்நிலையில் இலக்கியக் கருத்தரங்குகள் எப்படிச் சோபிக்க முடியும்? இந்தச் சூழ்நிலையிலும் இலக்கியக் கூட்டங்கள், புத்தக வெளியீடுகள் நடைபெறுவதே பாராட்டப்படத்தக்க ஒரு சங்கதிதான்.

☼ உங்களை யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்து இலக்கிய விழாக்களில் சமீப காலமாகக் காணமுடியவில்லையே, என்ன காரணம்? மல்லிகையை மாதாமாதம் தரிசிக்கின்றோம். ஆனால், மல்லிகை ஆசிரியரைக் கண்டு கண்காலமாகி விட்டது!

கொக்குவீல். கே. கதிரவேலு

✓ எனக்குள்ளும் அந்தக் குறை தெரி

யாமலில்லை. என்னை மாத்திரமல்ல, மல்லிகைக்கும் பசனையிட்டு வளர்த்தெடுத்தது, அந்த யாழ்ப்பாணத்து மண் தான். அது சரி. ஒரு கலைஞன் இந்த மண்ணில் இருந்துதான் தனது எழுத்துக் கடமைகளைச் செய்து வரவேண்டுமென்பது கட்டாயமல்ல. அவனது உழைப்பு யார் யாருக்கும் பயன்பட்டு வருகின்றது என்பதை நாம் பகுத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

☼ உங்களை வெளியிலிருந்து கடுமையாக விமர்சிப்பவர்களுக்கு நீங்கள் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீர்கள்?

கொழும்பு - 6 ஆர். சுவராமன்

✓ நான் அவர்களுக்கு எந்த விதமான பதிலையும் சொல்லப் போவதில்லை, எழுத்தில் பதிய வைக்கப் போவது மில்லை. எதிர்கால வரலாறு தெளிவாக ஒரு உண்மையைச் சொல்லியே தீரும். அதனது பதில்தான் இன்றைய எனது பதிலாக அமையும்.

☼ இலக்கியத் தேடல் கருதி உலகச் சுற்றுலா போய்விடுவது திட்டமே தவறு உண்டா?

கல்முனை ஆர். மனமோகன்

✓ கனடாவுக்குப் போய்வர அழைப்பு பொன்று உண்டு. அதேபோல அவுஸ்திரேலியாவுக்கும், மலேசியாவுக்கும் ஏற்கனவே அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஊர்க்குருவி என்னதான் உயர உயரப் பறந்தாலும் உச்சி மரத்திலுள்ள சிறு

பொந்துக் கூடுதான் அதற்குச் சொர்க்கம்!
 * நல்ல இலக்கியத்திற்கும் நச்சு இலக்கியத்திற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகள் என்ன?

மருதூரணன். எஸ். மணீ

✓ நல்ல இலக்கியம் மனசைச் செழுமைப்படுத்தும் மக்களை நெருங்கி நேசிக்க வைக்கும் மானுடத்தின் மீது அயராது பக்தியை வளர்க்கும். மாறாக நச்சு இலக்கியம் மக்களை மதிக்காது. சாதித் துவேஷம் அதனது ஆணியே. பகைமை பாராட்டிப் பாமர மக்களைப் புறந்தள்ளி ஒதுக்கி வைக்கும். பொதுவாக இந்த இலக்கியத்தின் அடிப்படையான அம்சமே இந்த மக்களை நச்சுப் படுத்திச் செயலிழக்க வைப்பது தான் அதன் பிரதான நோக்கமாகும்.

* பார்த்தீர்களா, ஓர் அதிசயத்தை? தமிழகத்தில் முதல் தர விற்பனைச் சஞ்சிகை என்ற முறையில் வார இதழ்களிடையே போட்டா போட்டியொன்று நடைபெற்று வருகின்றதே, இதுபற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நல்லூர். ஆர். தீவ்லையாநாதன்

✓ இலக்கியத் தரத்தில் முதலாவதா? அடுத்ததாவதா? எனப் போட்டா போட்டி நடத்தினால் அது பதிப்புத் துறையில் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியாக

இருக்கலாம். அந்தப் போட்டியைக் கூர்ந்து பார்த்தாலே ஒன்றை விளங்கிக் கொள்ளலாம். இது சந்தைப்படுத்துதல் சம்பந்தமாக நிறுவனங்களுக்கிடையே நடைபெற்றுவரும் வியாபாரச் சண்டை. மணிக்கொடி ஒரு சில ஆயிரம் பிரதிகள் தான் மார்க்கட்டில் அன்று விற்பனையாகி வந்தன. இன்றும் மணிக்கொடி பரம்பரை என இலக்கிய உலகில் பேச்சடிபடுகின்றது. அதைப்போலவே சரஸ்வதி சாகப்தம் என இன்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதனது நேரடிச் சாட்சியாக இன்று வரை மிளிர்ந்து வருபவர் நண்பர் ஜெயகாந்தனாவார். சந்தைப் போட்டிக்கு நாமேன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்?

* இன்று இலங்கையில் நடைபெறும் அரசியல் நெருக்கடிகள் பற்றி உங்களுடைய உண்மையான கருத்து என்ன?

சீலாபம். எஸ்.துயசீவன்

✓ நீண்ட காலப் பிரசவ வேதனைகளின் இறுதிக் காலகட்டத்திற்கு நாடு இப்பொழுது வந்துள்ளது. மனச் சோர்வடைந்து விடாதீர்கள். யாழ். நூலகத்தை இரவுக்கிரவே அக்கினிக்கு இரையாக்கிய அரசியல் காடைக் கூட்டம் மீண்டும் பதவிக்கு வரவே வராது. காலம் அவர்களது கைகளில் இல்லை. நீண்ட நெருக்கடி அரசியல் அநுபவங்களைக் கொண்டது நமது தேசம். பொறுத்திருங்கள். ஆரோக்கியமான குழந்தை பிறக்கும்.

201 - 1/4, ஸ்ரீ கதிரேன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவரியில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான பொன்னிச் சீவா அவர்களுக்காக, கொழும்பு விவகாரத்தொகுதி மேடு, 103, இலக்கச்சிதழ் U. K. பிளின்ட்ரில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

Head office:
340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.
Tel.: 2422321
Fax: 2337313
E-mail: pbdho@sltnet.lk

Branches:
309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.
Tel.: 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள். ஏற்றுமதி.
இறக்குமதியாளர்கள். நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

நுதலமை:
இல. 340, 202 செட்டியார் தெரு.
கொழும்பு II, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321
தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல்: pbdho@sltnet.lk

கிளை:
இல. 309 A-2/3. காலி வீதி.
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

Mallikai

September 2005

RESHMA IMITATION JEWELLERIES

*Bangles, Chains, Necklaces,
Ear Tops, Guaranteed Items Etc.*

Salmaan Trading

'Santhosh Plaza Complex'

1st Floor,

229-1/14, Main Street,

Colombo - 11.

Tel : 011 2394512

Hot Line : 077 6661336

